

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Baran Kaya'nın söyleşisi, Sayfa 14-15

REFID

9771307072007

Abuk subuk bir iktidar,
yalamalıktan kendini
kaybetmiş bir medya, ve
yumurtaya can veren
öğrenciler...

DOSYA

(Sayfa 18-19)

ihtiyaçlarını
aynı kapta
gideriyor?..
(Sayfa 12-13)

[illegible]

BASKALDIRIYORUZ!

Oysa köseleye dönmüş
suratlarıyla 'ileri demokrasi'den,
'ifade özgürlüğü'nden söz
edenler, gençlerin üzerine

Medyadaki borazanları ne kadar gürültü yaparsa yapsın, gençliğin attığı bu çığlık hepsini bastıracak, haramilerin saltanatı yıkılacak...

SERHAT ÖZCAN

Travma!..

Travma: Canlı üzerinde beden ve ruh açısından önemli, etkili ve kalıcı olabilecek yaralanma belirtileri oluşturabilecek duruma tıp biliminin verdiği isim...

Bir kız çocuğu fotoğrafı var gazete ve televizyon arşivlerinde. 1 Mayıs gösterisinde bir köşede sıkıştırılıp, sanki kaçacak yeri ya da elinde ağır silahı varmışçasına, polis tarafından ve üstelik sırtından vurularak, gencecik yaşamı artık omurilik felciyle yaşamaya mahkum edilmiş...

Bir başkası yerde saçından çekilerek sürüklenirken, suratının ortasına hırsla vurulan bir polis tekmesi.

Yine yerde sürüklenirken kasıklarına aldığı tekmeyle acı içinde kıvranan,

Uçan tekmeyle yere düşürülüp, kafasına coplarla defalarca vurulan,

Gözüne alındığında sağlıklı görünen ve ertesi gün bırakıldığında yüzü tanınmayacak halde olan ve o hale getirenler tarafından, "Bizimle ilgisi yok kendileri duvara vurmak suretiyle bu hale sokuyorlar," diye açıklama yapan yetkililer.

Her öğrenci protestosunda, her işçi eyleminde, dövülen, yerlerde sürüklenen, biber gazına maruz bırakılan, gözüne alınan, işkence gören, cezaevine yollanan insanların ülkesinde, demokrasiden, özgürlüklerden, açılımlardan söz eden 'büyükler'.

Her gösteride, her eylemde, her protestoda bir şiddet var. Ve bu şiddet **'Geleneksel polis şiddeti günlerine, haftalarına, hatta yıllarına'** dönüştü artık. Herhalde, "Allah devlete zeval vermesin," mantığıyla da yasallaştı iyice... Ama vatandaşa, bırak zevali, elektrik bile veriliyor. Nedendir bilinmez

-hayır bal gibi bilinir- bir sessizlik, bir ölü toprağı. (Bu kelimeyi yazmaktan sıkıldım ama yine yazmak zorunda kalıyorum.) Bir **şuursuzluk**.

Sermaye her zaman emekçi kesimi küçümseyip, paranın gücünün farkında olmak suretiyle, iç ve dış olanaklarını, olası bir sınıf mücadelesine karşı kullanmayı becerebilmiş bu ülkede. Birçok yerde olduğu gibi... İktidarlara birlikte el değiştiren sermaye, her zaman İsviçre kasalarında kendine yer bulabilmiş ve götürenin yanına kâr kalmıştır. Arada bir yakalananlar olsa da bir süre sonra, 'cezalarını çekip bitirince' yedi sülalelerine yıllarca yetecek 'kul' hakkıyla bilinmeze karışmışlardır.

El değiştiren sermaye, aynı zamanda renk değiştirse de, emekçiler için tek değişim, yaşam koşullarının daha da ağırlaşması olmuştur. Korkum odur ki, çok geniş kitlelerce de bu durum sıradanlaşmış, yani kabullenilmiştir.

Dışa bağımlı sermaye ve onu yönetenlerin toplum üzerinde kurduğu baskıya, ayrımcılığa, insan hakları ihlallerine ve sistemli oluşturulan bu sömürü düzenine yönetenler 'ileri demokrasi' diyor. Bizlerse **Faşizm!**..

Bu yüzden korkuyorlar ve korktukça sertleşiyorlar. Bu yüzden sesini biraz yükseltenlerin başına, tehditlerle, coplarla, tekmelerle, biber gazlarıyla, iftiralarla, cezalarla çöküyorlar.

Korkularının bekçilerini suçsuz

insanların üzerine salarken, bu yüzden çocuklarımıza, emekçilerimize, aydınlarımıza bu kadar acımasız, bu kadar nefret dolu, bu kadar vicdansızca davranmalarını öğütüyorlar.

Şiddeti yaratanlar, sürekli şiddet gördüklerinden yakınıp, yarattıkları korku düzeninde, insanlarda oluşan travmaları daha da derinleştirip, kalıcı olmasını sağlamaya çalışıyorlar.

Sonrasında da bizlerle kafa buluyorlar. Vali açıklama yaparak kendilerine yapılan saldırıya 'doğal olarak' kayıtsız kalamayacaklarını söylüyor. Bir ülkenin **başbakanı** eğer kafa yapmıyorsa, bu durumu şöyle açıklayabilir mi?

"Eylemler sırasında dayak yiyenler, ileri demokrasiyi hazmedemeyenlerdir."

Yani ileri demokrasinin hazmı zordur, üstüne dayak hazmettirir. Daha da olmazsa şişe sodalarımız var 'cop' marka. Ama içi boş, sadece şişe.

İstanbul üniversitesinde 'Rektörün talebi üzerine' polise girişlerde ve 'gerektiğinde' okulun her yerinde arama yapma yetkisi veriliyor. Herkese silahın mercimek, kömür, ramazan yardımı, gibi dağıtıldığı memlekette, en tehlikeli silahın çığ yumurta olduğuna nihayet uyandılar! Zira pişmişini afiyetle yiyen ve hiçbir güvenlik tepkisine gerek görülmeyen öğrenciler, pişmiş yumurtanın protein dışında, **'insanlık suçu işleyen bir silah'**tan nasıl faydalı bir gıdaya dönüşebileceğini de 'bilimsel' olarak kanıtladılar.

Hemen peşinden bir açıklama daha, müjde veriyor başbakan üniversite öğrencilerine: "Aylık iki yüz lira olan burs bedeli, iki yüz kırk liraya çıkarılmıştır." Yani ulaşım giderlerini halledince üstüne bir de çay içebileceksiniz. İnsana babası yapmaz bu kıyağı!

Muhalefete akıl verirken de sesleniyor: "Vicdan dinin yarısıdır." Yarısı böyle gittiğine göre, diğer yarısının nereye gittiğini de siz bulun bakalım. Hadi size bir ip ucu. **Denize bir fener tutun görürsünüz...**

mantar tarlası

Yüzleri hiç kızarmadan, "parasız eğitim" istiyor ve bunu bir "hak" olarak görüyorlar. Hocalar bunlara ders anlatacak... Kütüphaneden yararlanacaklar... Yemek yiyecekler... Isınmak için doğalgaz, aydınlanmak için elektrik, temizlenmek için su kullanacaklar...

Ancak hiç para vermeyecekler! Özetle "Başkarı bize bakın" mantığı... Maliyetler başkarının cebinden çıkacak. Oh ne ala memleket! İdeolojiyle maskelenmiş bir utanmazlık hali değil mi bu?

Bu çocuklar bir de bilimden söz ediyor ya... Ah, keşke samimi olsalar. Eğer bilime gerçekten inansalar, çalışmadığı, işlemediği, yürümediği çoktan belli olmuş bir ekonomik sistem için uğraşmazlar. 1923'ten 2003'e, seksen yılda 76 üniversite kurulmuştu. 2003'ten 2010'a, yani sadece 7 yılda, bunlara 78 üniversite daha eklendi. Bilimi ve eğitimi birazcık önemseyen, bu ilerlemeyi sağlayan bir Başbakanı alkışlar. Yuhalamak içinse, ancak uzuneşek oynayan ODTÜ sosyalistlerinden olmak gerekir.

Emre Aköz... Kendi seviyesinde bir cevap vermekten imtina ediyoruz. Halkın vergileriyle kurulan üniversitelerde halkın çocuklarının parasız okumasını talep etmeyi sürdürüceğiz. Unutmadan, parasız sağlık ve ulaşım da istiyoruz. Öte yandan, marifet önüne gelen her yere üniversite açmakta falan değil, işsiz dolaşan yüz binlerce üniversite mezununa iş bulabilmektedir! Bunu Emre Aköz'ün bile anlayabileceği kanaatindeyiz.

Haşim Taçi, başörtüsüne özgürlük ve din dersi taahhüdünün nereden icap ettiği sorulduğunda, "Erdoğan'dan etkilendim" demişti. Malum; Erdoğan, bağımsız Kosova'yı ziyaret eden ilk başbakandır. Başka bir ülkeden Kosova'ya o seviyede bir ziyaret henüz gerçekleşmedi. Bu, Türkiye'yi ve Erdoğan'ı Kosova yönetimi nezdinde çok özel kılıyor. Bir de Erdoğan'ın karizması ve 'ehl-i muhabbet' özelliği var tabii. Belli ki Haşim Taçi'yle diplomatik teamülleri aşan samimi bir muhabbete dalmışlar ve o muhabbette yukarıda mezkûr konular da gündeme gelmiş. Ne güzel. Haşim Taçi'nin hiçbir komplekse kapılmayıp "Erdoğan'dan etkilendim" diyebilmesi de çok güzel. Hayra çağırın Erdoğan'a ve bu çağrıya müsbet karşılık veren Taçi'ye selam.

İslamcılar 'delikanlı' diye sunmaya uğraştığı Yeni Şafak yazarı Hakan Albayrak. Yazdıklarının mürekkebi kurumadan, ABD'nin adamı ve 'Yılan' lakaplı Haşim Taçi şerefsizinin organ mafyası liderlerinden olduğu ortaya çıktı!..

Muhalef sesleri susturmak için disiplin ceza yönetmeliği kullanılmamalı, açıklama ve ikna yöntemi tercih edilmelidir. Disiplin soruşturması ancak başka türlü çözüm yolu kalmamış, sabit ve art niyetli suçlar için açılmalı, rektörlüğün kendi makam ve icraatlarını savunmak, muhalifleri susturmak için bir silah olarak kullanılmamalıdır.

Burası benim üniversitem. Cumhuriyeti savunacaksam ben savunurum. Net bir şey söylüyorum size. Slogan atarsanız, kimliklerinizi toplayım. Üniversiteden atarım hepinizi!

Celal Bayar Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Mehmet Pakdemirli. İki ayrı zamanda, iki ayrı yerde ettiği laflarla, 'kişilik bölünmesi' semptomları gösteriyor.

Silahlar kimin elinde?

ODTÜ ya da Mülkiye gibi bir okulda konferans vermeye gitsem, yığınla genç insan beni protesto etse, içlerinden bir kısmı çıkıp üzerime yumurta fırlatsa... Herhalde derhal aynaya bakar, kendi kendime, onca sene **bu kadar boktan biri olmak için neler yaptığımı** düşünürdüm... Kendi adıma konuşuyorum tabii...

AKP'lileri ve medyanın yalama simalarını ise anlayabiliyorum. "O öğrenciler yumurtaları yeselermiş beyinleri gelişmiş!" Belki de gelişmiş tek yanı mizah olan bir memlekette, hakimiyetin kayıtsız şartsız kütüklerde olduğunu, hatta, mizahın da zaten bu yüzden geliştiğini tespit edebiliriz böylelikle... Hakikaten, bu memleketin egemenleri öğrencilikte 'başarı' kıstası olarak -sorularını çaldıkları- o sınavları görüyorlar ya, madem yumurtaya can veren Mülkiyeli talebeler 'beyinsiz', **başta şu nasıl profesör olduğunu anlamadığım Burhan Kuzu olmak üzere, AKP'li cümle 'beyin takımı' o Mülkiyeli 'beyinsiz'lerle aynı sınava girsin bir bakalım!**

Peki, bir dönem DYP-DP liderliği için adı geçen, son CHP dalgalanmalarında ise, bu yaştan sonra 'solcu' olduğu keşfedilip CHP idare heyetine yerleştirilen Süheyl Batum'a ne diyeceğiz? Demokrat Partili Bakan babanın bu çıkma solcu oğlu, kendisini protesto eden öğrencilere anında 'faşist' yaftasını yapıştırıyordu, o zengin mahallesinin henüz dayak yememiş ergeni edasıyla... Sonra da nasıl kıvırttığını gördük tabii ama muhtevası çoktan açığa çıkmıştı. Bu muhteva üzerine birkaç kelimemiz var: **Ey Süheyl Batum! Senin gibi CHP'nin tepesine zembille nereden indirildiği belli olmayan bir gayrimeşru solcunun 'ifade özgürlüğü'nü engellemek faşizm falan değildir; seni bu aleme kim dizayn edip indirdiyse, sabah akşam medyanın her bir deliğinden kafanı çıkarttırıp gözümüze sokuyor zaten.** Lakin cesaretlerinden gayrı sermayesi olmayan genç arkadaşlarımızın üniversitede birilerini protesto etmesi, faşist aygıtların doğrudan hedefi olmaları anlamına geliyor! Misal, ne diyor Cemaat Rektörü? "Burası benim üniversitem, hepinizi atarım!"

Her naneyi yiyorsunuz da, bari karşımıza geçip şarlatanlık yapmayın!.. İfade özgürlüğümü! Bu memleketin tepesinde, kendisine laf anlatmaya çalışanlara, "Ananı da al git!" diye bağırın; kendisine, "Seçimlerde Allah cezanızı verecek!" diye seslendiği için 13 yaşındaki çocuğu cırmalayıp

tartaklayan bir Başbakan var! Biraz gerçekçi olalım: **Bu memlekette 'ifade' dediğinizde, vatandaş ancak karakola götürüldüğünde vereceği 'ifade'yi anlamaktadır.** Özgürlük ise, polisin, "Kahrolsun insan hakları!" diye bağırarak yürüme özgürlüğü kadardır...

Türkiye'de kayıt altındaki 'özel güvenlik' elemanı sayısı 200 bine yaklaşıyor ve bu rakam 134 ülkenin ordusundan daha fazla. 200 binin üzerinde de polis var. Ekleyin üzerine, subayını, astsubayını, uzatmalısını, yeni gelecek kadrolu erlerini... Müthiş bir 'özgürlük' göstergesi, değil mi? **Polis memurunun, doktordan ve öğretmenden fazla -hem de epey fazla- maaş aldığı bir ülkede, bırakın 'özgürlük' tartışmasını falan, 'insanlık' tartışması yapmak gerekir.** Sahi, öğretmene kadro vermeyen, atama yapmayan, doktorları özel sektöre itekleyen, okula, hastaneye tek kurşun yatırım yapmayıp eğitimi ve sağlığı piyasaya düşüren bu devlet, neden 'sözleşmeli' ya da 'ücretli' polis çalıştırmaz da hepsine kapı gibi kadro verir? Neden iş cezaevi veya karakol yapımına, silah alımına gelince keseyi sonuna kadar açarlar?

Evet, memleketimiz bir silah cennetine dönüştü. Parayı bastıran, beş adet ruhsatlı silah sahibi olabiliyor. Takdir edileceği üzere, parayı bastırabilenler, o paraya sahip olanlardır. Yani, patronlar silahlı... Patron uşağı siyasetçilerin ve korumalarının her çap ve ebatta silahları var... Kontrgerilla, doğası gereği, silahlı... Her operasyonda polisle iç içe çalıştığı açığa çıkan mafyozların cephanelikleri var... İşkenceciler silahlı... Darbeci paşaların kapısında silahlı korumalar bekliyor... Yani patronlar ve onların devleti, resmi ve gayri resmi kurumlarıyla birlikte

tepeden tırnağa silahlı...

Oysa emekçilerin ve yoksul halkın silahı yok. Güçlülük öğrenimini sürdürmeye çalışan öğrenciler silahsız. Seslerini çıkarmaya kalktıklarında, karşılarına polis dikiliyor ve üzerlerine gaz bombalarını boca ediyor. Sonra, devlet müteahhiti Ali Ağaoğlu'nun dünya kadar silahı, silahlı adamı var; şimdi milyon dolarlar kazanmaya hazırlandığı Ayazma'daki evlerinden sürülen yoksullar ise silahsız... Karadeniz'in, Dersim'in derelerini yok eden şirketleri jandarma ve silahlı özel güvenlikler koruyor. Yaşam alanları mahvedilen köylüler, silahsız... Patronları belde silah pavyon pavyon dolaşırken, slikozisten ciğerleri çürüten kot kumlama işçileri silahsız... Geçtiğimiz ay, hiçbir güvenlik tedbiri alınmamış bir inşaatta çalışırken boşluğa düşen, ameliyatla omurgasına çiviler çakılan, en iyi ihtimalle birkaç ay yatağa çakılarak yaşayacak ve bir daha eski işini yapamayacak olan inşaat işçisi dostum Mithat silahsız... Ama işçilerin iş güvenliğini zerre umursamayan bu devlet, **Rasim Ozan Kütahyalı denen, ne sıfat vereceğimi bilemediğim 'unsur'a bile silahlı güvenlik görevlisi tahsis ediyor!.. Parasını devlet ödüyor, ekmekten, yağdan, tuzdan, mazottan aldıkları dolaylı vergilerle...**

Evet, halk silahsız ama bir avuç asalak ve onların uşakları silahlı!.. Şimdi, topu birden ağız birliği etmişler, dalga geçer gibi, bildiğimiz yumurtayı toplumun zihninde tehlikeli bir silah haline getirmeye çalışıyorlar. **Öğrencileri de 'Ergenekoncu' yapıyorlar!** Tüm bu yaptıklarının hesabını vermeyeceklerini sanıyorlar. Ellerindeki, yoksullara doğrulmuş silahlara güveniyorlar. Bizi sürekli tahrik ediyorlar. Elimize bir odun alıp,

bunlardan birinin kafasına geçirmemiz için, bizi 'terörist' ilan etmek için kışkırtıyorlar.

Hayır! O kadar ucuz değil. Bizi en kötü koşullarda bile ayakta tutan kuvvet, **bunların topundan** alacağımız intikamın kuvvetidir. Ve birkaç patronun ya da uşağın cezasını bulması, içimizdeki intikam ateşini söndürmek için yeterli değildir. Başka deyişle, **bu haşeratın tek tek yok edilemeyeceğini biliyoruz.** Biz onların düzenini alaşağı etmek istiyoruz. Sömürünün kökünü kurutmak...

Onların 'terör eylemi' dediği bireysel 'cezalandırma' işlerine değil, kitlesel mücadelelere kafa yormamızın sebebi budur. Sömürücü sınıfları yok edecek tek silah, kitlelerin eylemidir. İzninizle, yazıyı, Troçki'nin hatmettiğim cümleleriyle bitireceğim:

"Bir terör eylemi karşısında, insan hayatının 'mutlak değer'i üzerine heybetli nutuklar atan kaşarlanmış ahlakçılarla (bizim) hiçbir ortak yanımız olmadığını vurgulamaya gerek bile yok. Başka vesilelerle, başka mutlak değerler -örneğin, ulusun onuru ya da hükümdarın prestiji- adına, milyonlarca insanı savaş cehennemine sürenler aynı zevattır. Bugün onların milli kahramanı, en kutsal hak olan özel mülkiyet adına silahsız işçilere ateş açılması için emirler veren bakandır; ve yarın, işsiz kalmış bir işçinin çaresizlikten deliye dönmüş eli yumruğa dönüştüğünde ya da bir silahı kavradığında, şiddetin hiçbir çeşidinin kabul edilemeyeceği üzerine türlü türlü saçmalıklar geveleyeceklerdir.

Ahlakçı haremağaları ve müritleri ne derlerse desinler, intikam duygusu haklıdır. İşçi sınıfının, olası dünyaların bu en iyisine boş bir aldırmaçlıkla bakmamasını sağlayan en önemli ahlaki değerdir. Proletaryanın bu eşsiz intikam duygusunu söndürmemek, tersine yeniden ve yeniden canlandırmak, derinleştirmek, ve onu tüm adaletsizliğin ve alçaklığın gerçek nedenlerine karşı yönlendirmek -görevi(miz) budur.

Eğer biz terör eylemlerine karşı çıkıyorsak, bu sadece bireysel intikamın bize yetmemesindendir. Kapitalist sistemle görmemiz gereken hesap, **adına bakan denilen bir memura nişan almaktan çok daha büyüktür. İnsanlığa yönelik tüm suçları, insan vücudunun ve ruhunun maruz kaldığı tüm hakaretleri, mevcut toplumsal sistemin doğal sonuçları ve yansımaları olarak görmeyi öğrenmek ve tüm enerjimizi bu sisteme karşı kolektif bir mücadeleye yöneltmek... Ateşli intikam duygusu, en yüksek manevi tatmini bu yönleştire bulabilir."**

Birileri 'şiddet'ten mi söz etti?

'Zor, yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir...' Karl Marx

Karl Marx

Geçen ay Dolmabahçe'deki vahşet, ve hemen akabinde üniversitelerde öğrencilerin siyasi figürlere karşı 'yumurtalı' protestoları, gündemi bir anda 'öğrencilerle iktidar arasındaki çatışma' olarak belirledi.

Bu esnada gerek iktidarın Meclis'teki, gerekse medyadaki temsilcileri öyle laflar etti ki, bu olaylarla ilgili, kanımız dondu! Öncelikle yazının başında Marx'ın sözünü vermemin sebebi, daha en baştan bizce şiddetin ne olduğunun en yalın haliyle anlaşılması içindi. Bizce şiddet, Marx'ın da dediği gibi, yeni bir toplumu doğuracak araçlardan biridir.

Gelelim yumurtaya... Yumurta bir şiddet aracı mı? Bu tartışılabilir. Alınan devrimci Marksistlerden *Walter Benjamin*'in şiddet üzerine eleştirisindeki şu sözleri, yumurtanın şiddet aracı olup olmadığı tartışmasına katkı sunacak değerler:

"Öfke, her ne kadar insanın en gözle görülür şiddet patlamaları yaşamasına neden olsa da, önceden belirlenmiş, şiddeti araç olarak gören bir amaçla ilişkili değildir. Öfkeli bir şiddet, bir araç değil, bir manifestodur. Şiddetin eleştiriye tabi kılınabildiği, tamamıyla nesnel bir tezahür etme hali mevcuttur burada."

Benjamin'in bu sözlerinin, özellikle, **"Öfkeli bir şiddet, bir araç değil, bir manifestodur,"** kısmının, bizdeki öğrenci protestolarına uyarlanabileceğini düşünüyorum. Evet, şayet yumurtalı protesto bir şiddet kullanımıysa, burada şiddet artık bir araç değil, bir manifesto halini almıştır. Öğrencilerin manifestosunun en başında da, **"Yeter!"** yazmaktadır. Bu bir öfkedir. Haklı bir öfkedir.

Yumurtanın bir şiddet aracı olup olmadığını tartışmak mümkündür, dedik. Fakat şunu tartışamayız: Demokratik olduğu söylenen bir ülkede, öğrenciler sadece protesto haklarını kullandıkları için polis tarafından yoğun bir vahşete maruz kalmışken ve bu vahşet esnasında da bir kız öğrenci bebeğini kaybetmişken, öğrencilerin üniversitelere gelen siyasi temsilcileri 'yumurta' aracılığıyla protesto etmeleri tartışılıyor ve öğrenciler 'şiddet yanlılığı'yla ve hatta 'terör örgütü üyeliği'yle suçlanıyorsa, bunda tartışacak bir şey yoktur.

Hele hele, *Vakit* gazetesinde yayımlanmış bir karikatürde bebeğini kaybeden kadın öğrencinin karnına bir bomba yerleştirilip, eline de, **"Darbeye özgürlük!"** pankartı tutuşturulup güya

Ergenekon'a bağlanmasına, verilecek cevabımız yoktur. Sözün bittiği yerdeyiz, küfretmek istiyoruz, edecek küfür bulamıyoruz.

Çok zor da olsa sükuneti korumaya çalışırsak, durumun bizce iki yönü var. Marx'ın sözüne geri dönersek, bizim şiddetimizden yeni bir toplum doğar Peki yumurtanın içinden yeni bir toplum doğar mı? Elbette hayır. Bunu evvela o yumurtaları atan arkadaşlarımızın ve televizyonda Burhan Kuzu'nun kafasının tam ortasında kırılan yumurtayı gördüğümüzde içimizden, "Oh be!" diyen bizlerin bilmesi gerekir.

Kuşkusuz toplumun tüm kesimleri gibi uzun zamandır suskun olan öğrenci hareketini bu gösteriler morallendirdi. AKP'ye giydirilmeye çalışılan 'demokratlık' ve 'özgürlükçülük' gömleğinin, bu adamlara ne kadar bol geldiğini ortaya çıkarması açısından da çok önemlidir. Ama yine de bu heyecan dalgasına kapılıp, hayalci davranmamak lazım. Yumurta üzerinden siyaset yapılmaz. Yumurta sadece bir teşhir aracıydı. Meydanlarda arkadaşlarımıza ölümüne girişen, doğmamış bir bebeği katleden ve gözaltına aldıkları arkadaşlarımızı da içeride işkenceden geçiren zorbaların ertesi gün utanmadan üniversitelere gelmesine verilecek en iyi karşılık verilmiş ve bu adamların ne menem 'tip'ler oldukları da meydana çıkarılmıştır. Bu yüzden o yumurtaları atan tüm arkadaşlarımızı kutluyor, elleri dert görmesin diyoruz...

Fakat meselenin esas ele alınması gereken yönü, atılan bu yumurtalar üzerinden karşı tarafın yaptığı çarpıtma ve propagandadır. Haftalarca yumurtanın içinde faşizm arayanlardır. (Hatta kimileri ırkçılık bile aradı.) Oysa

o yumurta sadece bir tepkiydi, bir yuh sesiydi. Ne öğrenciler içinde Kemalist nüanslar aramak için bir taraflarını yırtan Ahmet Altan'lar, ne hamile bir kadının eylemdeki işini sorgulamaya kalkan Emre Aköz'ler, ne öğrencileri hastalıklı bir varlık olarak niteleyen Mümtaz'er Türköneler, ne de ÖDP'li gençleri Roni Marguliese attıkları -son derece lüzumsuz- yumurtalar üzerinden ırkçılıkla suçlayarak tüm bu olanların üzerine tüy diken DSİ'li şarlatanlar, bunu anlayamaz.

Hiçbir şey görmediniz!

Arkadaşlarımızı dövüp bir de üniversitelerimize bize ahkam kesmeye gelenlere yumurta atmayı şiddet olarak görenler, daha şiddetin ne olduğunu görmemiştir. Şiddetin ne olduğunu görmek istiyorlarsa, İtalya'yı, Yunanistan'ı, İngiltere'yi, Fransa'yı aylardır birbirine katan Avrupalı gençlerin eylemlerine baksınlar. Darısı başımıza diyoruz...

Öğrencileri salt şiddet taraftarlığıyla ve terör örgütü üyeliğiyle suçlayıp, kriminal bir vakanın içine atmak isteyip bel altından vuran burjuvazinin temsilcileri bilmeliler ki, "Önce siz ateş edin mösyö burjuvazi!" lafı tarihe geçmiştir. Hep ilk saldıran egemenler oldu. Biz bugün sadece kendimizi müdafaa etmek derdindeyken, yarın bu vahşete dayalı sistemini başlarına yıkmaya talip olan gönüllülerden başka kimseler değiliz.

Yani, **"Şiddeti savunmuyoruz" demiyoruz; ama siz üzerimize toplarınız, tüfeklerinizle saldırırken, size karşı atılan bir taşın, şiddetten değil, izzet-i nefsimizden kaynaklandığını söylüyoruz.**

Şiddet, 'mösyö burjuvazi', coplarınızdan, gaz bombalarınızdan

evvel, kimliklerimize kadar yerleştirdiğiniz **çiplerdir!** Sokaklara yerleştirdikleriniz **kameralardır!** Evlerimizin içine, telefonlarımıza yerleştirdiğiniz **dinleme cihazlarıdır!** İki insan politik bir mevzuda sohbet ettiğinde, akıllarına telefonlarının bataryalarını çıkarmak gerektiğinin gelmesidir! Sizden gizli hiçbir şey yapamamaktır! Size karşı çıkamamaktır! Aleyhinize bir sözde, bir eylemde bulunamamaktır! Sizden olmak ya da darbeci olmaktır! Gazetelerinizde muhbirlerinizce en adi şekilde fişlenmektir! George Orwell'in 1984'ündeki Büyük Birader'in, 2011 Türkiye'sindeki adıyla, **'ileri demokrasi'nizdir!**

Şiddet, Bay Tayyip Erdoğan, satın aldığınız ve alenen yalan söyleyen gazetelerinizdir, televizyonlarınızdır, medya ağlarınızdır! **Yazarlarınızdır!** Onların iğrenç yüzleridir! **Kirli ilişkilerdir! Bankalardır! İsviçre'deki hesaplardır!**

Üniversitelere atadığınız rektörlerin, öğrencilerin, **"Bu üniversite benim! Toplarım kimliklerinizi, atarım hepinizi bu okuldan!"** diye açıkça, kameralar önünde tehdit etmesi ve bu tehdidini de yine televizyon programlarında pervasızca savunup, **"Beni kutlamalısınız!"** demesidir.

Ne coplarınız, ne gaz bombalarınız, ne de işkence tezgahlarınız... Gerçek şiddet, pornoculuktan köşe yazarlığına terfi ettirdiğiniz adamlarla aynı ülkede yaşamaya her gün dayanmaktır. Nazlı Ilıcak'ın suratını her gün televizyonda görmektir. Bundan daha büyük bir şiddet tahayyül edemiyoruz.

Şiddet, benim gibi sakın bir adamı dahi çileden çıkartan, her yerinden çürümüş bu yalan ve talan üzerine kurulu düzeninizdir.

Fransız düşünür Georges Sorel, *Şiddet Üzerine Düşünceler* adlı eserinde şu anki durumumuzu özetler gibidir:

"Devletin gücünün artırılması, düşüncelerinin temelidir; siyasetçiler siyasal örgütlerinde güçlü, merkeziyetçi ve disiplinli; muhalefetten gelen eleştirilerin yolundan saptıramayacağı, susmayı dayatacak ve sahte buyruklarını ilan edebilecekleri bir iktidar hazırlığına giriştiler şimdiden."

•Türkiye'de durum daha da fena; çünkü bu iktidar kuruldu bile. Ve Benjamin'in de dediği gibi, iktidarı koruyan şiddet, tehdit eden şiddettir. İşçileri, emekçileri, öğrencileri tehdit eden bu şiddete karşı örgütlenmeli ve var olan araçların üzerine yeni araçlar bulup, kendimizi savunmak zorundayız arkadaşlar. Çünkü başka bir çaremiz yok!..

VAY!.. REKTÖRÜM!..

Celal Bayar Üniversitesi rektörü Prof. Dr. Mehmet Pakdemirli okuluna ziyarete gelmekte olan Bülent Arınç'ı protesto etmeye başlayan öğrencileri hizaya sokmak için Arınç gelmeden hemen önce olaya müdahale eder. Öğrencilerle bu esnada tartışır. Enteresan diyaloglar gelişir. Gençler cumhuriyeti koruyoruz der, Rektör size mi kalmış der, biz koruz, ben korurum, diye ekler. Gerekirse komünizmi de biz getiririz bir türevi. Maşallah diyeyim.

Sonrasında rektörün TV'deki açıklaması aşağı yukarı şöyleydi: Amacım öğrenciler zarar görmesin, ben bu yüzden inip müdahale etim, yoksa polis var özel korumalar var, odamda oturur talimat verirdim, bir de konuşumuz zarar görmesindi... gibi sözler, ana hatlar böyle... Üniversitemde siyaset filan yaptırırmam gibisinden diye ekliyor. Arada tehditler, kafası karışık ifadeler, ceza veririmler, yok bir daha olmazsa affederimlikler, zaten onlar örgütlüleriymiş gibilikler. İnsanları garip bir biçimde kategorize ediyor konuşmanın doğaçlamasında. İşte metinsiz konuşma anında açıklamalar yaparken fikri alt yapısının korkma hakkı vardır. **Bir odacıyla bile görüşürüm** diyor. Bakın 'bile' diyor. Yine enteresan. **Oysa bir odacıyla 'bile'siz de görüşülürdü...**

Neyse, rektör haklıdır, gençler haksızdır diyelim. Rektör oraya gönderilmiştir ve konumunu korumak gibi bir derdi de var olabilir. Olağandır. Kuzu'nun 'yumurtalanma' sürecinde yaşananlardan korkmuş olabilir, Kuzu'nun rektörü istifaya davet etmesinden falan... Buna da hay hay. Herkesin bir şeylerden korkma hakkı vardır. Geçelim bunları, dert değil, tasa değil, mesele hiç değil. Olacak böyle atraksiyonlar hayatımızda, üniversitelerde, maçlarda; tartışılacak, fikir ayrılıkları, müdahaleler falan filan, olacak. Küseceğiz barışacağız, korkacağız...

Amma velakin yine TV'de CNN'de şöyle bir ifadeyi ağzından geçiriyor. Diyor ki, "Ben herkesle konuştum bu bir aylık süre zarfında," (bir aydır o makamdaymış), sonra örnekleri sıralıyor derken, "**belediye başkanıyla da görüştüm, başka bir partiden...**"

Evet, öyle diyor. "Ben," diyor, "başka bir partiden olan belediye başkanı ile görüştüm." Kim diyor bunu, devletin rektörüymü diyen Celal Bayar Üniversitesi rektörü Prof. Dr. Mehmet Pakdemirli diyor. Başka parti, yani Akp değil o başka parti.

Böyle! Devletin rektörüymü diyor ama Akp dışındaki bir partinin belediye başkanına başka partiden diyor.

Bu, en hazin fotoğraflardan diyor yine. Ki o hazin fotoğraflar artıyor da artıyor.

Yukarıda dedim diyeceğim. Sancılar olacak. Kaçınılmazdır bu! Ve fakat o son sahne olmayacak. Rektörün elbette bir fikri, hayata sanata spora kendi ömrüne bir bakışı olacak; ama o rektör bir partili olmayacak. Biliyorum, o tarafta hep, "Biz yaparsak olur," deniyor içten içe hatta açıktan açıktan, biz yaparsak olur. Ben de şöyle bitiririm yazıyı, "Yahu o zaman bu yaptığınız biraz ayıp olur."

Neymiş? Başka bir partiden olan belediye başkanıyla da görüşmüşmüş... Ne iyi... Berhudar olduk be...

(Hakan Tabakan)

Benim 'University'lerim!

Tüm terbiyemi tahsilim esnasında kaybettim:

- Yüksek mevkilerde alçak adamlarımız mevcuttur!

"Rüşvet ve adam kayırma sonucu önemli mevkilere yetersiz kişilerin atanması..." benzeri bir şeyler, ortaöğül tarih kitaplarında kalıplaşmış bir cümleydi. Koca Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılma sebepleri arasında sayılıyordu. ÖSS'de çözdüğüm tarih sorularının karşılığı olsa gerek; tam olarak neye benzediğini görmek, bana üniversite yıllarımda nasip oldu. *Fakültemizin öğretim görevlileri listesinde üç farklı soyismin hanedanını görmek kıldandırdı başta.* Derste anlattıklarını, aynı anda, -esprilerine, anılarına ve sahte sinirlenmelerine kadar- üst sınıflardan aldığınız ders notlarından kelimesi kelimesine takip edebileceğiniz teatral bir profesör başta olmak üzere; genellikle bir alt akademik unvandan olan eski öğrenci-yeni eşinden (çocuklar, çocuklaar); egosantrik isimleri ve yaşlarını geçmeyen IQ'ları ile aşklarının dibine düşen armut meyvesi, asistan yapılmış, çocuklarından oluşan çekirdek akademisyen aileyi ve onların diddalarının diddalarını tanıdık sonra...

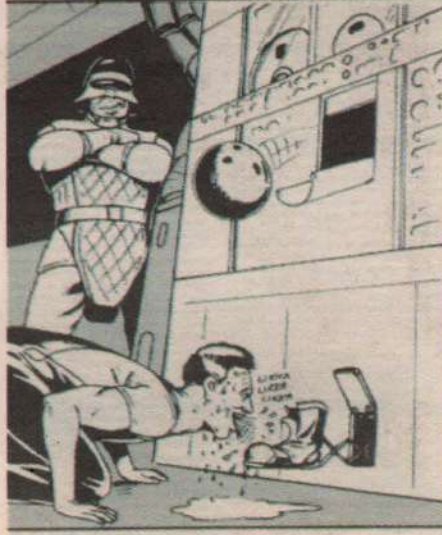
Kuran kursu gibi

Hocaların birini diğerinden ayıran en önemli özellikleri yoklama alıp almamalarıydı, zira prensip geliştirdikleri tek konu buydu. Sene başında gelip derslerinin okuma listesini verip kaybolsalardı hiç vakit kaybetmemiş olurduk, bu da, ne ara taktığımızı hatırlamadığımız vatan borcumuzu ödemeye gitmemizi hızlandırır. Kırk yılda bir zihnimizi açacak bir cümle duyarsak ne saadet! Ne fıkakalı ders isimleri altında ne teraneler dinledik. "Bizim öğrencimiz sistemli düşünür," gibi süslü bir zırvalık buldular, sınavlarda kurşun kalemi yasakladılar, sonra bilgisizliğin ve yeteneksizliğin cisimleşmiş hali olan nice hoca, sınavlarda bizden, derste yorum olarak ağızlarından ne çıkmışsa aynısını yazmamızı bekledi. Biz sonradan öğrendik ki o 'yorum'lar zaten kendilerinin değildi, kitaplardan güldesteleyip teksir haline getirilmişti. *Allah bilir kaç sömestr böyle kuran kursu gibi geldi geçti.* Aramızdan asistan çıkanlarımızı ise rahatlıkla nüfuslarına alabilirlerdi.

Kan bağından da öte bir alışveriş vardı aralarında. Nasıl mı:

- Tanıştırıyım, hayalarım!

Çocukken de az çok bilirdik çalışanın üstünü hoş tutması gerektiğini. İtin ite, itin kuyruğuna çemkirdiğini. Sıra kendisine gelince herkesin altındaki

biraz ezdiğini. Ah ne saflık ki, biz bunları asla açıkça dile getirilmeyen, insanların kendi içinde, "Ne yapalım mecbur," deyip kabullendiği, hayatın cilvelerinden biri sanırdık. Ne yapalım canım, rütbemizi bileceğiz. *Ama nereden bilebilirdik, insanların pantolonlarını indirip, "İşte bunları avuçlayacaksınız!" diyeceklerini?!* Aksinin, istisnasının olmadığını, insanların bunu en doğal hakları olarak gördüklerini, avuçları nasır tutmuş adamın bundan gocunmayacağını, işimi iyi yapıyorum diyeceğini, nereden bilecektik? Birini tanımak için onunla uzun yola falan çıkmaya gerek kalmadı, asistanına sorsan da olurdu, üstünün yanında görsen de. İtin kuyruğunu soracak olursanız, hocayla arası iyi olan da - zaman zaman dekolte pahasına- ders notlarını elinde tutan da burnunu hemen havaya dikti. Neye, "Yok canım o kadar da olmaz!" dediysek başımıza geldi. Bilim insanlarımız, evde terör estirip, dışarıya dünya tatlısı olan alkolik aile babaları gibilerdi. Televizyonda izlemiş olana, kitabından bilene anlatamazdın malını; servet düşmanı olurdun, kıskanç olurdun, bir yapanlar bir de konuşanlar vardır derlerdi, sen konuşanlardan olurdun. Biz sanıyorduk ki akademisyen adam biraz derindir, rafinedir, az biraz para buldu mu sapıtmaz sonradan görmeler gibi. Bir de baktık ki okul bahçesinde, cip üstüne cip birikti.

Ayıplandılar mı sandınız. İnsan hiç kendisini ayıplar mı? Nasıl mı:

-Size biraz kendimden bahsedeyim. Ben Matruşka!

Bir başka yanılığımız da kendinden fazla bahsetmenin görgüsüzlük olduğuydu.

Karşındakini azıcık olsun adam yerine koyduğu için, saygısızlık etmemek için, sağduyu sahibi insan dünyanın kendi etrafında dönmediğini bildiği için, hepinden vazgeçtim, hiç

değilse sıkıcı olmamak için durmadan 'ben' demezdi. Ama *her hoca çok da bir tarafımızdaymış gibi her dersi kendisiyle başladı kendisiyle bitirdi.* Unvan ne kadar büyükse o kadar çok 'ben' deme hakkı vardı. 'BEN' akademisyenlerin apoletlerindeydi. Hocasından asistanlarına, üst sınıf öğrencilerinden alt sınıflara bulaştı. Gazete olsun, TV olsun, dergi olsun, bütün röportajların şekli nasıl değiştiyse, koca fakülte, dekanından öğrencisine, çirkin bir matruşka gibi birbirinin içine girdi. Herkesin bahsettiği tek şey kendisiydi.

Ya da onlar öyle sandı. Nasıl mı:

NBA'de oynuyor. Uzun boylu. Zenci!

Bir daha asla takmayacağız diye yemin ederek, yakarak atmıştık boynumuzdan kravatlarımızı. Kravatın günahı yok, hepimiz hatırlıyoruz nasıl canımızdan bezdirdiklerini. Her pazartesi bayrak töreni sonrası çift sıra önlerinden geçiyorduk, sen favorini kes, sen eve git spor ayakkabını değiştir, sen saçlarını bağla diye tıraş ettiler hepimizi. Aslında herhangi bir mecaza da gerek yok, neyin peşinde oldukları müfredatlarıyla belgeliydi. Derken üniversite zamanı geldi, ak koyun kara koyun ortaya çıktı. Herkes orijinal, herkes farklı olmak istedi, 'normal' görünmek ayıp oldu. Ama o kadar farklı oldular ki, sonunda hepsi birbirine benzedi. 'Tarif edilebilirlik' gibi akıllara zarar kriterler türedi. (Örneğin sizin isminizi bilmeyen ama *sima olarak tanıyan biri var. İsminiz bir konuşma sırasında geçiyor, o da kim olduğunuzu soruyor. Üç dört kelimede kim olduğunuzu hatırlatabilirlerse tarif edilebilirsiniz demektir.* Böyle saçma şeyler üstüne düşünülmedi sanmayın. Bu da oldu.) Kişi başına düşen Converse sayısında rekor kırıldı, kemik gözlük satışları patladı, bilgimize bilgi, entelektüelliğimize entelektüellik kattı. Dağınıksan, pasaklıysan, bunları haklı gösterecek bir sakalın; ortalama bir tipe sahipsən yüzünün sıradanlığını yıkacak bir küpen olmalıydı. Ve biz hâlâ hiç değilse akademisyen adam derindir, rafinedir, uğraşmaz bunlarla sandık, ama çoluk çocuk sahibi adamlar ne şekillere girdi. Öğrenciye sarkmak zaten saklanması gereken bir şey değildi. Bir de belli gruplar vardı, kendi şerbest üniformalarıyla resmigeçitler yaptılar. *Nurcusunu da, solcusunu da, beş yüz metreden tanımadık mı?* Tipinden fakülte tahmini oyunları oynamadık mı? Saçıyla sakalıyla, kırk türlü kumaş parçasıyla kendimizi parmaklamadık mı?

Şimdi bu son lafım için özür dilerdim ama en başta söylemiştim: *Ben tüm terbiyemi tahsilim esnasında kaybettim...*

İkinci sömestr için provalar!

Liberal sistem yalayıcılarının, sahte demokrasi yaltakçılarının bütün haykırışlarına rağmen uyumayan ve uyutmamakta kararlı bir gençlik vaziyetin bütün vehametini gözler önüne seriyor; memleketin dört yanında kapitalist hegemonyaya ve baskıcı zihniyete karşı direniyor... Egemenler, kim bilir belki de İngiltere'de asalaklar prensinin durumundan, Berlusconi ve Sarkozy'nin kitleleşmiş öğrenci eylemleri karşısındaki çaresizliklerinden korkuyorlar. Bu acınası empâtileri, faşizan

baskı mekanizmalarını tüm öğrenci hareketinin üstüne püskürtmelerine yol açıyor. Riyakarca, utanmazca, komplolarla ve de bel altından... Mevcut düzenden ve bekçilerinden farklı bir tavır beklemek eşyanın doğasına aykırı da, bir de o demagojileri yok mu!.. Kapitalizm ve sermaye hegemonyası altında ileri demokrasi, baskı altında özgürlükler!.. Bunlar ne yaman çelişkiler!..

Dolmabahçe'deki protesto, son sürecin bize nasıl bir yol haritası çizdiğini gösteriyor. Başbakan'ın rektörlerle

Dolmabahçe'de düzenlediği toplantıya alınmayan ve de üniversitelerdeki mevcut vaziyetin laçkalığından dert yanan öğrencilerin ne küfür yemediği kaldı ne dayak! Yapılan saldırıları meşrulaştırmak amacıyla, "Biz sizi davet etmedik ki!" gerekçesi sunuluyor. Hemen akıllara Manisa Celal Bayar Üniversitesi rektörü Mehmet Pakdemirli geliyor. Bülent Arıncı'ı protesto eden öğrencilere, "**Burası benim üniversitem, sizi atarım!**" diye bağırıyordu. Aynı Pakdemirli, eski Anap'lı Ekrem Pakdemirli'nin oğlu, aynı zamanda

Bülent Arıncı'nın hemşerisi. Memlekette hemşerilik statüsü mühimdir ki, seçimlerde en fazla oyu almamasına rağmen, 'cemaat' kontenjanından rektör ilan edilmiştir.

Tabii yandaş ve sırdaş medya, bunları alkışlıyor, hatta doğmamış bebeklerin katlini vacip ilan ediyor. "Hamile kadının orada işi ne?" diyordu birileri. Bu zihniyetin Yurtlar Kurumu'ndan sorumlu müdürü Hasan Albayrak da, "Kız çocuğunun başı boş sokakta dolaşmasını doğru bulmuyorum," dememiş miydi? İki resim arasındaki 1 farkı şimdi siz bulun mesela...

ANKARA ÜNİVERSİTESİ

İktidarın, mevcut düzenin kirli eli ve dili Ankara Üniversitesi'nde baskı mekanizmaları aracılığıyla tam gaz yoluna devam ediyor. Geçtiğimiz ay, Burhan Kuzu'nun öğrenciler tarafından yumurtlaya protesto edilmesi, hükümeti tam kadro öğrenciler üzerine bir taarruza geçirdi. Başbakan, Başbakan Yardımcısı, Sanayi Bakanı, Devlet Bakanı, Anayasa Komisyonu başkanı ve birçok düzen bekçisi, aydın bozması ve köşe yazarı sert açıklamalarda bulundu. YÖK'ün olaylarla ilgili soruşturma başlatmasının ardından Ankara Cumhuriyet

karşısında, "Olabilir, yani demokratik bir protesto," mealindeki açıklaması akla geliyor. **Arkadaşa yarıklı dönerli meyve yolluyoruz, yan masadan!**

Esprileri de iç paralayıcı! Tayyip Erdoğan, "Paraları çok galiba yumurta alıp duruyorlar," demekten kaçınıyor. Biz bırakalım Tayyip'in İsviçre ve haricindeki

bankalarda tuttuğu -iddia edilen- paralarla kaç yumurta alınacağını da diğer yetkilinin açıklamasıyla bu açıklamanın tezatlığına bakalım. **"Bunların paraları yok, bu kadar yumurtayı nereden**

alıyorlar, kesin bunların arkasında finansal destek sağlayan bir örgüt var!" Mealen böyle. Kahraman dedektif! Tamam mı? Galiba tamam... Olayların ve sürecin tanıklarından olan öğretim üyeleri ve idari personel ise, yaşanan protestolarda öğrencileri haklı buldu. 108 çalışanın imzasıyla yayınlanan ortak bildiriye, "Hak verilsin, verilmesin, öğrenciler nedenleri kolayca anlaşılabilir bir protesto gerçekleştirmişlerdir," ifadesi kullanıldı. Demeleri o ki, harçlar yüksek, ulaşım pahalı, barınma sorun, polis şiddeti, yemek ücretleri, yurt yetersizliği, YÖK ve bilim baskıcı kurum... Ayrıca tabii ki öğrencilerin üniversitede söz sahibi olamamaları. **'İdeolojik' diyordu ya birileri, ideoloji tabii, boru mu sandınız?!**

Tabii hükümet ve üniversite yönetimleri yumurta karşısında teyakkuza geçiyor ama, 'son derece demokratik' ülkücü faşistlerin solcu öğrencilere saldırıları karşısında takdire şayan bir sessizliğe gömülüyor. ÖTK seçimlerinde ülkücü faşist guruh kendi adaylarının seçilebilmesi için İletişim Fakültesi'nde demokrasi rüzgarları estirmişti mesela!

GİRESUN ÜNİVERSİTESİ

Giresun Üniversitesi'nde Kürt öğrenciler, ileri demokrasinin 'alameti harika'larından birini yaşadı. Meslek Yüksekokulu'nda okuyan Kürt öğrenciler bir grup ülkücü tarafından saldırıya uğradı. Öğrencilere, "**Okula puşuyla gelmeyin, Kürtçe konuşmayın,**" uyarısında bulunuldu. Mevzu bahis giyim kuşam olduğu zaman, **türban özgürlüğü** konusunda aslan kesilen YÖK'ün konudan bihaber olmasıysa çok şaşırtıcı. Saldırıları sonrasında karakola giden öğrenciler şikayette bulundu ve "Elimizden bir şey gelmez," cevabını aldılar. Benim polisim işini iyi bilir...

AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ

"İki sınıf var," diyordu Bolşevik işçi, "Burjuvazi ve proletarya." Birinden olan diğerine düşman. **Ya yumurta atandan yanasın, ya da yiyenden yana...**

Akdeniz Üniversitesi'nde konferans veren Yaşar Holding Yönetim Kurulu Başkanı İdil Yiğitbaşı'na, "Üniversitemizde bilim istiyoruz, sermaye gruplarını istemiyoruz!" diyerek yumurta atıldı. Konferansın konusu da hepimizin aşına olduğu mevzu, 'girişimcilik'. Hangi girişimcilik mi? Potansiyel birer işçi ve işsiz olan öğrencileri sistemin işine yarayanlar ve yaramayanlar olarak sınıflandıran girişimcilik. Sistem için girişimciysen varsın, sistem dışı girişimciysen yoksun. Üniversitelerde söz sahibi olmak dışında, toplumsal üretimde yer edinme mücadelesinde bir meta olmamak için de mücadele etmek zorunda olan bir gençlik var ortada. Tüm girişimciliğe ve girişimcilere rağmen...

ADANA ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ

Cumhurbaşkanı, mevkiinin gereği ve görevi doğrultusunda Adana'ya bir dizi açılış yapmaya gidiyor, bunun üzerine Çukurova Üniversitesinde protesto düzenleyen öğrenciler polis ekipleri tarafından engelleniyor ve Gül'e vermek istedikleri mektup kendisine ulaştırılmıyor. Bu arada Çukurova Üniversitesi demişken birkaç hatırlatma yapmakta fayda var.

Bu Çukurova rektörü Alper Akınoğlu'nun Cumhurbaşkanına 'Öğrenci Konseyi Başkanı' diye tanıttığı Ahmet Biset Yalçın'ın öğrenci olmadığı ortaya çıktı!.. Daha önce de rektörle ilgili yolsuzluklara karşı 35 bin öğrencinin dili olan bu sözde öğrenci bütün iddaaları yalanlamıştı. Üniversiteye gelen Gül'e gerçek öğrencilerin mektup vermesi engelleniyor ancak olmayan öğrenci 'başkan' diye takdim ediliyor ve tüm öğrencilerin dili olarak Gül'le görüşebiliyor. Buyrun buradan yakın...

KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ

Kocaeli Üniversitesi'nde düzenlenen 'üniversitelerin 4 yıllık planı' konulu çalışmaya jandarma barikatı ve rektörlük emirleri doğrultusunda alınmayan öğrenciler barikat önünde eylem yaptı. Rektörlüğün öğrencileri içeri almama sebebiyse yeterli yerin bulunmaması. Ancak öğrencilerden içeri girme fırsatı bulanların söylemlerine göre 500 kişilik boş yer olduğu tespit edilmiş. Bahis konusu olan bir üniversite, ancak öğrenciler yok! Öğrencileri çalışmaya almayan yönetim, engelsiz gerçekleştirdikleri talan toplantısının mutluluğuyla olsa gerek, dönüp bakmaya tenezzül etmedikleri öğrencilere kuru pasta gönderdi...

5 yıl önce akademisyenler tarafından oluşturulan 'Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz' grubu ve Eğitim-Sen Kocaeli Üniversitesi temsilciliği ortak bir açıklama yayımlayarak polis şiddetine maruz kalan bütün üniversite öğrencilerini savundu. Yayınlanan

açıklamadaki şu noktalar dikkat çekici:

"Şiddeti yaratan, üniversiteleri şirket gibi, kışla gibi yönetmeye çalışma gayretidir. Şiddeti yaratan eğitimin metalaşması, bilimsellikten uzaklaşmasıdır. Şiddeti yaratan eğitim emekçilerinin her düzeyde güvencesizleştirilmesi, üniversite bileşenlerinin söz haklarının yok sayılması;

muhtemelen Dolmabahçe'deki toplantının da asıl arayışı olan üniversitelerin kamusal niteliğinin sona erdirilmesi plan ve girişimleridir. Şiddeti yaratan sınav salonlarının kapılarında

yığılmış olanların, harcını yatıramayanların, okullarını bitirince işsiz kalmayı kader olarak kabullenmesi istenenlerin varlığıdır. Şiddeti yaratan kampüslerimizin her türden güvenlik personeliyle tıka basa doldurulmasıdır. Tüm bunları konuşmadan üniversitelerle ilgili gerçek bir tartışma yürütülemez, öğrencilerin gerçekleştirdikleri protestolar anlaşılabilir."

KARADENİZ TEKNİK ve KONYA SELÇUK

Karadeniz Teknik Üniversitesi öğrencileri de son dönemde artan baskıları ve polis şiddetini protesto amaçlı okullarında yürüyüş düzenledi. Öğrencilerin açıklamaları şöyle:

"Onlar piyasaya tam uyumlu üniversiteler yaratmak, bu üniversiteleri yürütecek piyasacı rektörler ve de bu sürece çomak sokmayacak üniversiteliler istiyorlar. Ama başaramayacaklar bizler parasız eğitim isteyen üniversiteliler olarak bu mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu mücadelede yumurtalarımızla da daha fazla ceket kirleteceğiz! Üniversitemizi AKP'ye teslim etmeyeceğiz."

Öğrenci protestolarının bir diğeri Konya Selçuk Üniversitesi'nde gerçekleşti. Gittiği yerden gözaltını ve polis şiddetini esirgemeyen Başbakan, haliyle burada da demokrasi rüzgarı estirdi. Mevlana Celaleddin Rumi'nin anma yıldönümü sebebiyle burada bulunan Erdoğan toplu açılış töreninin yapılacağı Konya Selçuk Üniversitesi'ne geldiğinde dışarıda bulunan öğrenciler tarafından protesto edildi. Fiziksel temasın imkânsızlığına rağmen, Başbakan'ın bu denli korkması... 8 gözaltı, 5 yaralı... Yetmez ama, ileri demokrasi!..

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

Anadolu Üniversitesi'nde özel güvenlik saldırılarının maşallahı var. Üniversiteyi demokratikleştirmek isteyen sivil polislerin ve özel güvenliklerin avcılık ve toplayıcılıktan yerleşik hayata geçişi çok hızlı yaşanıyor. Okulda afiş astığı için öğrenciler özel güvenlikler tarafından saldırıya uğruyor ve rektörlük bu durumu yok sayıyor. İnatla rektörlükle görüşmek isteyen öğrenciler, bir muhatap bulamıyor. Memleketin bütün üniversiteleri demokrasiden kırılırken bu duruma şaşmamak elde değil.

Eskişehir Üniversiteli Kadın Kolektifi de üniversitelerdeki uygulamaları ve KYK Genel Müdürü Hasan Albayrak'ın yurt girişi çıkışlarıyla ilintili çıkışını sert dille protesto etti:

"Üç talebimiz var: Bunlardan ilki kız yurtlarının isimlerinin 'kadın yurtları' olarak değiştirilmesi, ikincisi burslarda pozitif ayrımcılık -ki bunun sebeplerinden biri paralı eğitimin yarattığı geçim sıkıntısı nedeniyle öğrencilerin çalışmak zorunda kalmaları ve kadınların da genelde yapmış oldukları işlerde tacize uğramalarıdır-

, üçüncüsü ise kadın dayanışma merkezlerinin etkin hale getirilmesi."

Konu Anadolu Üniversitesi olunca Zaman gazetesine değinmemek olmaz. Habercilik sınırları zorlayan Zaman, Anadolu Üniversitesi'ndeki resim sergisi kokteyllerini sayfalarına taşımadan edemiyor. İşin garip yanı ise, her defasında bu durumdan aşırı rahatsızlık duyan öğrencileri bulup, onlardan beyanat almayı başarması. Akıllara hemen Tophane saldırısı geliyor. Acaba o saldırıyı gerçekleştirenler hangi gazeteleri okumuştur?

ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ

Uludağ Üniversitesi fakülteleri 15 ayrı yerde ve neredeyse tamamı şehir merkezinden oldukça uzakta. Hal böyle olunca öğrenciler şehir görmüyor. Fabrikaları, üretim tesislerini şehir merkezlerinden uzak inşa eden düzen, oradaki insanlık dışı çalışma şartlarını ve işçileri kent hayatından tecrit ederken, öğrenciler için de aynı ortamı hazırlıyor. Fakat burada durum biraz daha farklı.

Her üniversitenin açılış döneminde olduğu gibi Bursa'da da öğrencileri badem bıyıklı ağabeyler, güler yüzlü ablalar karşılıyor. Cemaat yurtlarını tercih etmek istemeyen öğrencilerin diğer bir seçeneği, ülkücülerin ve yine cemaat reislerinin hüküm sürdüğü KYK yurtları. Cemaat yurtları şehir merkezinde, kampuslar ise şehir dışında. Bunlardan herhangi

birini tercih etmeyecek olan öğrencilerin karşısında tek seçenek kalıyor, merkez kampüsün 1 km. uzağında eve çıkmak. Bu bölgede de herkesin gözleri önünde uyuşturucu tacirliği yapıyor. AKP hükümeti görüldüğü üzere 'işine yaramayan' gençleri pisliliğin içine sürgüne yolluyor. Yani sadece polisiyle, güvenliğiyle tecrit edilmiş, karantinaya alınmış bölgeler değil üniversiteler. En verimli ticaret merkezleri olma yolunda da bir dizayn söz konusu!..

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ

İstanbul Üniversitesi'nin Beyazıt Kampüsü'ndeki fakültelere asılan bir mahkeme kararına göre polis, istediği zaman istediği yerde öğrencileri aramaya tabi tutabilecek. Kararın asılmasından kısa süre sonra Edebiyat Fakültesi'ne keyfi biçimde giren polis öğrencileri taciz etti. Bu karara göre polis 'özel kağıtlar' dahil her şeyi arayabilecek. Ayrıca polisin aramaya yapabileceği yerler sadece üniversite içleri değil. Fakülte önleri ve okul civarındaki yerler de keyfi aramalara açılıyor. Artık akademisyenlere de gerek yok anladığımız kadarıyla, her tür özel belgeye bakabilecek olan polisimiz yazılı kağıtlarını da kendisi okur nitekim!

Yemekhane sırasında kaynak yapan polislere rastlamamak içten değil. Polis kadrosuyla eğitim açığını tamamlamaya çalışan hükümetin bir diğer müjdesi de üniversitelere atanan kadrolar içinde imam ve gasolların da (ölü yıkayıcı) bulunması. **Güzel üçleme: Polis öldürür,**

imam okur, gasol pamuğu tıkar! Sonra da hayırlı yolculuklar...

Emniyet Müdürlüğü'nün yaptığı başvurunun 1 gün ertesinde karar olarak çıkması durumu gözler önüne seriyor. Sevgili Emniyetimizi ve mahkemelerimizi taciz,

tecavüz ve çocuk istismarı gibi konularda da bu denli hızlı çalışmaya davet ediyoruz.

Kararı alan mahkemenin hakimi Cavit Marancı. Bu Marancı vicdani retçi Halil Savda'yı 'halkı askerlikten soğuttuğu gerekçesiyle' cezalandırmıştı. Marancı'nın bir diğer ilginç davası da 'Ermenilerden Özür Diliyoruz' kampanyasına katılanlara hakaret edip, "Bunlar satılmış!" diyen Can Açıklı'nın davası. Kararını özetlersek, Ermenilerden özür dileyenin hakkı kötüdür...

Sonuç olarak;

Arşimet, eğer kendisine bir destek noktası verilirse dünyayı yerinden oynatmayı vaat ediyordu. Hiç fena dememiş. Ancak ona söz konusu destek noktası verilmiş olsaydı, kendisinin onu harekete geçirecek ne kaldıraç ne de güce sahip olmadığı ortaya çıkacaktı. Bizim kaldıraçlara falan ihtiyacımız yok, kiteselleşirsek neler yapabileceğimizi gösterebiliriz!

UĞUR YILDIRIM

Polis ile Tayyip ODTÜ'de sınıfta kaldı!

İlgili ise, kendilerinden kaynaklanan bir soruşturmanın açılmayacağını sözünü verdi.

Toplantının ardından önce Rektör Ahmet Acar Rektörlük önüne çıkıp bir sehpa üzerinde öğrencilere açıklama yaptı. Ardından da öğrenci temsilcileriyle birlikte basına polisi kınayan bir açıklama yaptı. Talepleri karşılanan ODTÜ öğrencileri de, savcılığa sevk edilmiş olan arkadaşlarını Adliye önünde karşılamak için Adliye'ye doğru yola çıktılar.

Gençlik hareketinin ipuçları var mı?

İstanbul'daki olaylarla başlayan ve Mülkiye eylemiyle müthiş bir popülerliğe ulaşan, ODTÜ'de -çok basında yer almasa da- müthiş bir heyecan dalgası yaratan gençlik eylemlerinin arkası gelir mi? Şimdi asıl üzerine düşünülmesi gereken soru budur. Bu soruya bazı kısa yanıtlar vermeye çalışalım.

1. Gençlik eylemlerinin bu süreçte ancak doğrudan AKP'yi hedef olarak yükselmesi mümkündür. Bu sürecin gösterdiği en temel gerçek budur. Ancak diğer yerel mücadeleler de bu süreci güçlendirecek bir işleve sahip olacaktır mutlaka.

2. Gençliğin tekrar sahneye çıkması AKP dışında kalan kitleler tarafından istenir hale gelmiştir. Şu gerçek göstergeleri kullanarak bu savımızı destekleyelim. **ODTÜ'de gözaltına alınan öğrencilerin aileleri, eylemi desteklemiştir. Çocuklarına destek vermişlerdir. Bazı hocalar, gözaltına alınan öğrencileri çağırıp tebrik etmiştir.** Bu olumlu tepkiler uzunca bir süredir üniversitelerde görülmeyen şeylerdir. **AKP'nin başka bir biçimde dizginlenemeyeceğini anlayan sosyal demokratlar sokağa bakmaya başlamıştır.** Bu çok önemli bir veridir.

3. AKP güçlendikçe pervasızlaşmış ve üzerinden büyük eylemlerin örgütlenebileceği önemli hatalar yapmaya başlamıştır.

4. AKP, karşıındaki bütün iktidar odaklarını sindirdikçe, solun gözü açılmaya başlamıştır. **Dün AKP karşıtı söylemi çok önemsemeyenler, bugün bildirilerine AKP'yi yazmaya başlamıştır.** Bu durum bizce en önemlisidir. Sol içinde herhangi bir önemli gündemde siyaset birliğine varılmasının koşulları bugün daha olanaklı hale gelmiştir.

5. Ancak yine de bilmek gerekir: **Gençlik eylemleri henüz işin çok başındadır.** Gençlik içindeki ileri unsurların, hayatlarının hiçbir döneminde büyük eylemlerle içli dışlı olmadıkları ve 30 yıllık bir geri çekilme sürecinin bütün olumsuz özelliklerini barındırdıkları için ufukları çok dardır. Yine de cesaretle işin içine girebilenler bir fırsatın eşliğinde olabileceklerini düşünmelidir...

copla karşılık verdi. Öğrenciler, "Biz kendi okulumuzda polisin yol kesmesine izin vermiyoruz," dedi, polis şefinin cevabı yine güya 'külyutmaz' bakışlar. Bu esnada ODTÜ Eğitim-Sen, ODTÜ Öğretim Elemanları Demeği ve ODTÜ Mezunlar Demeği temsilcileri ve üyeleri öğrencilere destek vermek için barikatın önüne geldi. Polisin haydut tutumunu kınayan açıklamalar yaptılar. **Basın, öğrencilerin bir ara barikat önünde oynadığı uzuneşegi çok fazla ön plana çıkardı.** Fakat o gün uzuneşek polisle dalga geçmenin bir aracı olarak kullanıldı. O gün sadece uzuneşek oynamadık. Polis barikatına yüklendik ve barikatı geçmeye çalıştık.

Tayyip Erdoğan okuldan çıkınca, polis gelip rica etti, "Arkadaşlar biz çekileceğiz biraz geri çekilebilir misiniz?" diye. Buna öğrenciler, "Biz bir yere gitmiyoruz siz çekilin" karşılığını verdi. Bu şekilde polis çekilmeye çalıştıkça öğrenci korteji peşinden koşmaya başladı. Polis bu şekilde kaçamayacağını anlayınca gaz atmaya girişti. Ellerinde ne kadar gaz varsa sağa sola rastgele atmaya başladılar. Atılan gaz bombalarını öğrenciler tekrar polisin üzerine atıyor, gazı yiyen polis daha hızlı kaçıyordu.

Bu iş sokak arasında insanları çembere almaya benzemiyor!.. Polis çevik kuvveti geniş alanda bir hiç!.. **Sadece gaz atıp kaçmaya çalışıyorlardı. Hatta bazı acemi polislerin gaz bombalarını kendi ellerinde patlatıp, kendi kendilerini etkisiz hale getirdikleri görüldü. Yani polis ODTÜ ile imtihanında madara oldu.** Ellerindeki bütün gazı atarak ODTÜ'den zor kaçabildiler.

Şimdi bir ara açıklama yapmak çok yerinde olacak gibi. Süreç boyunca TKP'li öğrenciler polis barikatına sadece bir uğrayıp gittiler. Hem de TKP'li öğrenciler de gözaltına alındığı halde. Gereksizleri ise

şuydu: "Biz bu işi ODTÜ'nün işi yapalım. Sadece bir grup öğrenci ile polis arasındaki bir soruna çevirmeyelim." Ancak süreç tam tersi oldu. Olayı duyan ODTÜ öğrencileri Tayyip Erdoğan'ın olduğu binaya doğru polis barikatının önüne koştular. TKP'li öğrenciler ise, ODTÜ'de Tayyip Erdoğan'ı ve polisi istemediklerini bir hayli uzakta dile getirdiler. Diğer eylemden haberi olmayan öğrencileri, o esnada çok gereği varmış gibi Rektörlük binası önünde toplamaya çalıştılar. Orada asıl muhatap dururken ne işiniz vardı Rektörlük'ün önünde, diye sormak ODTÜ öğrencisinin en doğal hakkıdır sanırım. Bu da arkadaşlara eleştirimiz olsun...

Polisi kovaladıktan sonra...

Polis ODTÜ dışına kadar kovalandıktan sonra sıra şimdi diğer işlere gelmişti. 1000 öğrenci, "Katil polisi ODTÜ'den kovduk", "Öğrenci düşmanı Tayyip Erdoğan" sloganlarıyla Rektörlük binasına yürüdü. Rektörlük'e gelince, Rektör'e iletilecek üç talep oluşturuldu: **1) Polisin öğrencilere uyguladığı şiddetten ötürü hiçbir öğrenciye soruşturma açılmasın. 2) Rektör polis şiddetini kınayan bir açıklama yapsın. 3) Eğer ODTÜ yönetimi bir siyasetçiye okula davet etmeyi düşünüyorsa polisle birlikte okula gelmeyi isteyen siyasetçileri hiç okula çağırmasın.**

Öğrenci temsilcileriyle Rektör Ahmet Acar'ın yaptığı toplantıda Ahmet Acar; Tayyip Erdoğan'ı okula kendilerinin davet etmediğini, toplantıyı Bilim ve Teknoloji Yüksek Kurulu'nun organize ettiğini ve kendisinin de toplantıya bir gün öncesinde davet edildiğini söyledi. Bu bakımdan süreçle ilgili bir tasarruflarının olmadığı ifade etti. ODTÜ'ye polisle birlikte gelmek isteyen bir siyasetçiye zaten davet etmediklerini belirtti. Yaşanan olaylarla

15 Aralık Çarşamba, ODTÜ

İşte böyle bir olaylar ve tutumlar zincirinin arkasından 15 Aralık günü sabahın biraz geç saatlerinde Tayyip Erdoğan'ın ODTÜ'ye geldiği duyuldu. Bunu duyan ve Fizik kantininde çaylarını yudumlamakta olan 26 ODTÜ öğrencisi Tayyip'in bakanlarıyla birlikte toplantı yaptığı TUBİTAK binasının önüne koştu -ODTÜ yerleşkesinde TUBİTAK'a ait bir enstitü bulunmaktadır. Bahsedilen bina budur. Bu koşu o günün fitilini ateşleyen en önemli koşu olmuştu. Polis bu arkadaşlarımızı hemen gözaltına aldı. Basın var diye şeflerinin talimatıyla öğrencileri 'kibarca' gözaltına aldılar. Tabii, polis otosunda basın görmediği için kimse ellerini tutmadı, orası ayrı bir konu. 26 öğrenci arkadaşımızın gözaltına alındığı haberi hemen yayıldı. Bunun üzerine toplanan 500 ODTÜ öğrencisi tekrar TUBİTAK binasına doğru yola çıktı. **"Öğrenci düşmanı Tayyip Erdoğan", "Katil Polis ODTÜ'den defol", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek"** diyerek. Daha TUBİTAK binasına yaklaşmamışken polis kortej önüne barikatı kurdu.

Sadece uzuneşek oynamadık

Polis barikatının önüne gelindiğinde Polis Şefi, güya 'külyutmaz' bakışlarını takınıp, **"Buradan öteye gidemezsiniz,"** buyurdu. Öğrenciler ise, **"Hayır biz sizin çizdiğiniz çerçevede eylem yapmayız, binanın önüne gideceğiz,"** cevabını verdi ve kol kola girilip polis barikatına yüründü. Polisin kalkanları iş görmeyince de coplarına ve gaza sarıldılar. Olay duyuldukça daha fazla öğrenci barikat bölgesine koştu. Bu şekilde 3 kez polis barikatına yüklenen öğrencilere polis her defasında gaz ve

AKP TİPİ 'ÜNİVERSİTEYE GİRİŞ PLANI'...

Üniversite yönetimlerinin gittikçe baskısını hissettiren iktidar destekli antidemokratik yapısına karşı, öğrenciler bir dizi protesto gerçekleştirdi. Bu eylemlerin ardından en göze çarpan vakalardan biri, iktidar yandaşı medyanın, iktidar yalakalığını meslek haline getirmiş yazarların, gözlerini kapayarak öğrenci muhalefetine sövmeye başlamasıydı. Medyanın iktidar yalakası kalemşörlerinin bu saldırılarını tabii ki iktidarın üniversiteler üzerindeki amaçlarından ayrı ele alamayız. Hayır, hâlâ böyle olmadığını düşünen saf arkadaşlar varsa eğer; Mümtazer Türköne gibilerinin öğrenci gruplarına çamur atmak için utanmadan, arlanmadan söylediği 'bunlar yarı fokocu, yarı Kemalist' gibi saçma sapan cümlelerini anlamlandırmaya çalışacaklar artık!..

Baktığımızda, üniversitelerin bu kadar gergin olmasına rağmen, AKP hükümetinin üniversite ziyaretleri ısrarla ve ara vermeksizin devam ediyor ve normal olarak ardından her okulda öğrenci protestoları yaşanıyor. Dolmabahçe'de öğrencilerin polisler tarafından dövülmesi ve Burhan Kuzu'nun Mülkiye öğrencileri tarafından protesto edilmesinin hemen ardından, Tayyip Erdoğan'ın ODTÜ'ye gitmesi herhalde ODTÜ'lüleri çok sevmesinden değil. Öğrenci muhalefeti attığı iftiralar ile itibarsızlaştırmaya çalışan AKP hükümeti, bir yandan bu süreci tersine çevirerek şu anda toplumsal muhalefetin en etkili güçlerinden olan öğrenci muhalefeti susturmaya çalışıyor. **Tayyip Erdoğan'ın, protesto edileceğini bile bile, nefes almadan ODTÜ'ye gitmesi bunun en somut kanıtı. Malum, AKP demek**

komplo demek...

AKP hükümetinin bu çabalarının en büyük destekçileri yandaş yazarlar da bir yandan gazete köşelerinden AKP'nin üniversiteleri dönüştürme çabalarının 'teorisyenliğini' yapıyorlar. Emre Aköz gibiler öğrencilerin parasız eğitim talebinin 'bedavacılık' olduğunu söylüyor. Emre Aköz diğer bir yazısında Fatih Üniversitesindeki bir panele katıldığını ve oradaki öğrencilerin diğer öğrencilerin yaptığı eylemleri onaylamadığını söylüyor, ve soruyor: **"Oradaki öğrenciler neden muhalif değil?"** Aslında Emre Aköz bu sözleriyle iktidarın üniversiteler hakkındaki niyetinin küçük bir fotoğrafını bize sunuyor. Fatih Üniversitesi, özel bir üniversite ve Gülen cemaatine ait bir üniversite. Cemaatin dershanelerinde yüksek puanlar alamayan öğrencilerin çoğu özel burslarla bu okula yerleştiriliyor. Mezun olanların çoğu yine

cemaat okullarında iş buluyor. Peki bu okulda muhalif olma imkanı ne kadar var? Yani, birazcık saksıyı çalıştıran biri, "Oradaki öğrenciler niye muhalif değil?" diye acayip bir soru sorar mı?!

AKP iktidarı konuşan öğrenciyi 15 ay hapis cezası ile susturmaya çalışırken, AKP'ye yakınlığı ile bilinen bir cemaatin okulunda burslu okuyan bir öğrenci, bursunun kesilmesi tehlikesi ile karşı karşıya kalıp, bırakın muhalif olmayı konuşmaya cesaret edebilir mi?

İşte AKP'nin gelecekte yaratmak istediği üniversite modeline örnek bir yer: Fatih Üniversitesi... Eğitimin paralı olduğu, akademisyenlerin konuşmaya hakkının olmadığı, zira onların da parasını devlet değil okul yönetimi verecek bu durumda, okul yönetimi tarafından gerici ideolojinin öğrencilere dayatıldığı bir okul. Yani öğrencilerin devlet okullarında mücadele

ettikleri şeyler daha baştan ellerinden alınmış.

Bu modelde, YÖK belki olmayacak ama demokrasinin sözünü bile ettirmeyecek okul patronları olacak, mütevelli heyeti olacak. Bir ticari şirkette çalışanlar şirket hakkında ne kadar söz sahibi olabilir ki? Özel üniversiteler de işte böyle!..

AKP'nin üniversiteleri demokratikleştirme yalanı bu minvalde gidiyor. Tayyip Erdoğan, **"Her üniversite mezunu iş bulacak diye bir şey yok,"** diyordu, yakında, **"Herkes üniversite okuyacak diye bir şey yok, parası olan okur, parası olmayan özel okullardan burs almaya bakar,"** derse hiç şaşırmamak lazım. AKP'nin önümüzdeki seçimlerden sonra süreci bu yönde ilerleteceği anlaşılıyor. Yani, ABD'de olduğu gibi bütün üniversitelerin özel olduğu ve parası olmayanların burs bulmaktan başka şansının olmadığı bir sistem. Bu sistem, üniversitelerin kapısını yoksul öğrencilere büyük oranda kapar, aldığı öğrencilere de kendi ideolojisini dayatır.

Emre Aköz gibiler halkımıza ve özellikle öğrencilere bu süreci sindirtmeye, eğitimin parasız olamayacağını kabullendirmeye çalışıyor. AKP her yeri talan edip, sermayenin emrine sunarken üniversitelerdeki durum pek farklı değil yani. Yunanistan'da da aynı süreç yaşandı, ama orada öğrenciler sürece başında çok sert tepki koydu, sokaklara döküldü. Ve sonunda böyle bir şeye izin vermedi. Bizim de burada AKP'nin üniversiteleri piyasalaştırma, gericileştirme ve öğrenci muhalefeti sonuna kadar susturma planına karşı örgütlenmemiz ve Yunan öğrencilerle aynı cevabı vermemiz gerek... Ne dersiniz?..

YUMURTANIN ÖĞRETTİKLERİ: İKİYÜZLÜ BURJUVA POLİTİKASI

Tarihler 2 Nisan 2010'u gösterdiğinde, Tayyip Erdoğan'ın, **"Sen Ankara'dan doğuya gidemezsin!"** çıkışı üzerine, CHP'nin sabık genel başkanı Deniz Baykal Van yollarındaydı. Daha sonradan AKP'li oldukları ortaya çıkan bir grup da Başbakan'ın tezini doğrulamak istercesine Baykal'ın otobüsüne taş ve yumurta atmıştı. Bu olayın hemen arkasından AKP bir açıklama yapmış ve, "Yapılanlar hoş değil ama bizim ilimiz yok, ilimiz olduğu kanıtlanırsa hemen partiden ihraç ederiz o arkadaşları," demişti. Sonrasında ilgileri olduğu kanıtlandı ama iş unutulup gitti tabii. Tayyip Erdoğan ise katıldığı bir televizyon programında olanca demokratlığını takınarak şöyle buyurdu: **"Yapılanlar hoş değil tabii ama her demokraside bu tür eylemler oluyor."**

Tarihler 8 Aralık 2010'u gösterdiğinde ise profesör sıfatını kazanması şaibeli olan Burhan Kuzu, Ankara Üniversiteli öğrenciler tarafından yumurta yağmuruna tutuldu. Ağzından salyalar saçarak, **"Bu kadar beyinsiz bir öğrenci topluluğu görmedim hayatımda, yumurtayı atacaklarına yeselerdi de beyinleri gelişseydi"** diyordu olayın hemen ardından Kuzu. "Dekan ve rektör istifa etmeli!" diye hep bir ağızdan bağırdı AKP milletvekilleri. **"İfade özgürlüğüne saldırı!"** diye ayaklandı bizim nurjuva aydınları (nur yüzlü burjuva aydınları). Tayyip Erdoğan ise bu kez, "Demokrasilerde oluyor ya böyle,"

demedi ve "Öğrencilerin arkasında onları yönlendirenler var (Ergenekon ya da 'örgüt'ler tabii ki), bu demokrasiye saldırdır," ifadesinde bulundu. Baykal'a atılan yumurtada demokrat kesilen *Vakit* gazetesi ise şüpheli bir okuyucu mektubu ile, **"Bu eylemciler Ergenekoncu, eylemcileri vurun!"** ifadelerini yayınlamaktan kaçınmıyordu. Bazı tv kanalları ise olayı **"faşist eylem"** olarak nitelendirildi.

Aradan geçen 6 aylık süreçte 'demokrasilerde olan bir olay'ın 'demokrasi karşıtı bir olay' haline dönüştürülmesi burjuva siyasetinin pragmatist ve iki yüzlü yanını ortaya koyuyor. Bunun açık adı manipülasyondur. Manipülasyon ise kitlelerin hokkabazlık suretiyle kandırılmasıdır. **"Biz yaparsak fetih olur onlar yaparsa işgal olur,"** muhabbeti gibi tıpkı!..

Her fırsatta insan haklarından dem vuran burjuva siyasetinin, somut olaylarda takındığı tavır ise bir hayli ironik. Liberalizmin kökenlerini oluşturan **Doğal Haklar Teoremi**, yani her insanın insan olduğu için hakka sahip olduğu ifadesi pratikte, **"Her insanın güçlü olduğu için hakka sahip olduğu"** şekline dönüşüyor. Yumurta atan güçlüden yana ise demokratik hak, yumurta atılan güçlü ise ifade özgürlüğüne saldırı. Bunlar iki yüzlü siyasetin meşrulaştırma araçları işte!..

Artık yeter! Kelime oyunlarından ve hokkabazlıklardan sıkıldık. Biz öğrenciler gerçek ve tam özgürlük istiyoruz, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geleceğimizin Burhan Kuzu'nun iki dudağı arasında olmasını değil!

Egemenler, "Bu eylemler nasıl son bulur, eylemleri nasıl sona erdiririz?" tartışması yapa dursun, bizim kendilerine naçizane bir tavsiyemiz olacak: **Yumurta sorununun tam ve kesin çözümü şemsiye imalatçısı Celal Birsen'e verilecek bir şemsiye ihalesinden geçmektedir! Alın, verin ekonomiye can verin!..**

(ONUR BAYRAM)

Cemaat hırsız, iktidar sahtekar, vay yavrum vay!

"...Yahu, bir sürü bölüm öğretmenimiz boşta geziyor. Resim öğretmeni matematiğe, müzik öğretmeni beden dersine giriyor. Niye? Öğretmen ihtiyacı var. Ama bakın ki işe, bunlar bir de sınavla öğretmen alıyor. O zaman niye okutuyorsun bu öğrencileri, yazık değil mi? Öğretmen almıyorum de, bu evlatlarım okumasın boşuna. Ama biz iktidar olunca, inşallah boşta öğretmen adayı olmayacak..."

Recep Tayyip Erdoğan. 2002, Gaziantep seçim mitingi konuşmasından...

10-11 Temmuz 2010'da KPSS lisans sınavı yapıldı. Atama bekleyen öğretmenlerin ağırlıklı olarak girdiği bu sınavın 2. oturumu 120 sorudan oluşan Eğitim Bilimleri Sınavı'ydı. Uzun yıllardır soruları tam yapan bir kişi bile yoktu. Ancak sonuçlar açıklandıkça gördük ki **2010 KPSS'de tam 350 kişi Eğitim Bilimlerinden 120'de 120 net yapmıştı. Bu 350 kişinin 228'i Fethullah Gülen Cemaati'ne ait özel dershanelerde ve okullarda çalışan öğretmenlerdi. Ayrıca Eğitim Bilimleri Sınavı'nda 120 sorudan 110 üzerinde net yapan kişiler hakkında yapılan detaylı incelemede, bu kişilerin çoğunluğunun aynı evde yaşayan evli çiftler, kardeşler, akraba veya ev arkadaşları olduğu görüldü. Böylelikle KPSS'de kopya çeken kişi sayısı 3000'i geçiyordu. Bu arkadaşların bir kısmı, "Soruları rüyamda gördüm," gibisinden STV'nin *Sır Kapısı* dizisindeki karakterler gibi konuşurken bir kısmı da, "Eşimle beraber eve kapandık, sıkı çalıştık. O yüzden ikimizin de puanı çok iyi geldi," dedi ve bizi bu yalanlara inanacak kadar salak yerine koydular.**

Devlet, önce yan çizdi. ÖSYM Başkanı Ünal Yarımağan soruların önceden servis edildiğini inkâr etti. Ancak güneş, balçıkla sıvanmazdı. Sınavda kopya çektiği belirlenen kişilerden biri olan Berat Koşucu, emniyetteki ifadesinde açıkça, **"Soruları cemaatten aldım,"** demişti. Üstelik Berat Koşucu'nun AKP'ye de yakınlığı ile bilinen **Turgut Özal Düşünce ve Hamle**

Derneği'nde bilgi işlem sorumlusu olarak çalıştığı ortaya çıktı.

Kopya skandalında şüpheler, cemaate ve ona yardımcı olan devlet görevlilerine yönelince AKP hükümeti, suçu ÖSYM'nin üzerine attı. Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, "ÖSYM imtihanı ile ilgili bu hükümetin ne alakası var? Gelsin ÖSYM'nin başkanı, vatandaşın önüne çıksın, hesabını versin. Mikrofonun karşısına çıksın desin ki, aslı esası şudur budur, bunların izahını yapsın," dedi.

Ve böylece günah keçisi ilan edilen Ünal Yarımağan istifa etti/ettirildi. Bu arada savcılık da soruşturmaya el attı ve KPSS sınavını hazırlayan komisyonun bir üyesinin KPSS'ye hazırlık kursu veren bir dershane sahibi olduğu ortaya çıktı. Sınavın Eğitim Bilimleri Bölümü iptal edildi.

KPSS Eğitim Bilimleri Sınavı 31 Ekim 2010'da tekrarlandı. Ne hikmetse o çok yüksek puan alan birçok kişi, sağlık raporunu alarak o gün sınava girmede. İlginç bir istatistik: **Temmuzda sınava giren 50 bin kişi, ekimdeki sınava girmemiş!** Nitekim sınav sonuçları açıklandıkça gördük ki Türkiye birincisi olan kişi bile 120'de 111 net yapmıştı. Soruları tam yapan 350 kişi bir anda duman oldu. Üstelik temmuzdaki sınavda 120 sorudan 110 ve üstü net yapan birçok kişi ekimdeki sınavda tel tel dökülmüş, netleri 50-60-70'e düşmüştü.

Evet, her şey açıkça görülyordu: Cemaate sorular bizzat devlet tarafından verilmişti. Cemaat de bu soruları yakın çevresine e-posta yoluyla servis etmişti. Yani kopya çeken adaylar, sınava girmeden önce soruları da, cevapları da biliyordu.

İşte tam da bu noktada hükümetin müthiş bir sahtekârlığını ve cemaate dair şüpheleri ortadan kaldırmak için yaptığı büyük bir illüzyonu görüyoruz. Ekimdeki sınava giren öğretmenlerin kalem, silgi, şeker hatta su bile getirmeye hakkı yoktu. Görevliler sınavdan önce devletin verdiği kalemi,

silgiyi, şekeri, suyu dağıttı. Küpe, kolye vb. her türlü takı yasaktı. Hatta kemerlerinde metal toka bulunanların kemerleri çıkartıldı, tıpkı hava alanlarında olduğu gibi. Dikkat çekici

nokta şudur: Tüm o yoğun güvenlik önlemleri öğretmenlerin sınav esnasında kopya çekmesini engellemeye yönelikti. Hâlbuki temmuz sınavında kopya çeken adaylar, zaten cevapları bilerek içeri girmişti. Dolayısıyla bu insanları donuna kadar soysanız bile bir faydası yok. Ama işi yaygaraya boğmak istiyorlar. Zannetsinler ki kopya, sınav sırasında çekildi ve bunu yapan bir şebeke var. Cemaati gözden kaybediyorlar ve sırf bu yüzden 'güvenlik önlemi' diye hokkabazlık yapıyorlar. Ha bu arada, sınava başörtüsüyle girmek serbestti. Demek ki kaleme, tokaya sığabilen teknoloji türbana yerleştirilemiyor! Öğrenmiş olduk.

Cemaati ve kopya skandalını hiç yaşanmamış farz edelim. Yine de KPSS denen şey başlı başına rezilliktir. Bu ülkede 200 bin civarında öğretmen açığı var. Ki bu sayı, okulların fiziki koşullarının iyileştirilmesiyle daha da artabilir. Mesela sınıf mevcudu 35, 40, 50, 60 olan okullar mevcut. Hem de çok fazla. Bu sınıfların öğrenci sayıları 24'ün altına düşürüldüğünde ve yeni yeni sınıflar/okullar açıldığında

öğretmen ihtiyacı en az yüzde 30 ayrıca artacaktır. Şimdiki durumda her sene ortalama 30 bin öğretmen alınıyor. Bu öğretmen alımı sırasındaki sayılar da genç öğretmenleri ve kamuoyunu yanıltmak için kullanılır. Söz gelimi 20 bin kadrolu, 20 bin sözleşmeli alacağız diyorlar ve bu alımları bir sene içinde en az iki üç ayrı dönemde yapıyorlar. Millet zannetsin ki hükümet boyuna öğretmen atıyor. İşte bu atamalarda önceden sözleşmeli olan birçok öğretmen görevini bırakıp kadrolu öğretmen oluyor. Onlardan boşalan yere de ilk atama olan öğretmenler geliyor. Tüm bu sirkülasyon içinde aslında 40 bin alım değil de 30 bin alım oluyor. Ama bizzat hükümet insanların gözünün içine baka baka yalan söylüyor.

Peki, dünya kadar vergi toplayan devlet bu parayı nereye harcıyor? IMF'ye, ABD'ye, İsrail'e, kirli savaşa, orduya, Diyanet'e, yolsuzluklara, ihaleler üzerinden devleti tırtıklayan patronlara, hatta '12 Dev Adam'a... Hepsine para var. Ama iş öğretmen atamalarına gelince, "Bir kerede çok sayıda öğretmen atayamayız. Bütçemiz yeterli değil," demesini biliyorlar. Yeterli bütçe yok açıklaması koskoca bir palavradır. **Sırf bu KPSS yüzünden evlenemeyen, ailevi sorunlar, çok ciddi fiziki ve psikolojik sağlık sorunları yaşayan hatta intihar eden on binlerce ataması yapılmamış öğretmen var. Üstelik başbakan dâhil hükümetin her üyesi, ayrıca yandaş medya her fırsatta atanamayan öğretmenlere 'öğretmen adayı' diyor. Beyler, akıllı olun! Üniversiteden aldıkları lisans diplomasının üzerinde 'öğretmen' yazıyor, 'öğretmen adayı' değil! Bu genecik öğretmenlerimiz atama beklerken okullarda ücretli öğretmenlik yapıyor. Böylelikle emeğin sömürüsü bu kez eğitim alanında kendini gösteriyor.**

Yapılacak iş bellidir. Genç öğretmenler, burjuva egemenliğinden KPSS gibi kırıntıları beklemek yerine, diğer emekçi güçlerle gücünü birleştirmeli ve mücadele bayrağını sokaklara, alanlara taşımalıdır.

'MİLLİ' EĞİTİM, CEMAAT 'ABİ'LERİNİN MANKAFA 'SOHBET'LERİDİR ARTIK!..

Ekmeğin aslanın midesinde olduğu şu devirde iyi bir meslek, iyi bir üniversiteden geçiyor. İyi bir üniversitenin yolu ise iyi bir lise eğitiminden... Dolayısıyla ilköğretim çağındaki çocuklarımız, 8. sınıfta Seviye Belirleme Sınavı'na giriyor. Amaç Anadolu Lisesi, Öğretmen Lisesi, Fen Lisesi gibi daha üst düzey liseleri kazanabilmek. 5 yıl önce sınav ve eğitim sisteminin değişmesiyle birlikte süper liseler tarihe karıştı ve Anadolu Liseleri daha önemli hale geldi. Artık, çocuklar iyi bir eğitim almak uğruna tıpkı üniversiteye gider gibi henüz 14 yaşında puanlarına göre tercih yaparak yaşadığı ilin dışındaki liselere gidiyor.

Burada bir cemaat-AKP paslaşmasına şahit oluyoruz. AKP 8 yıllık hükümeti boyunca kasıtlı bir şekilde Anadolu Liselerine devlet yurdu neredeyse hiç yapmadı. Hatta çeşitli bahanelerle normalde işleyen bazı yurtları da kapattı. Bugün özellikle Anadolu'nun küçük şehirlerine, hele

hele ilçelerine giderseniz birçok lisede barınma problemi yaşandığını görürsünüz. Eğer lisenin 200 öğrencisi varsa bunun en fazla 100'üne yetecek kadar devlet yurdu vardır. Peki, geri kalan öğrenciler ne yapıyor? Özellikle de **gariban, maddi durumu yetersiz öğrenciler âdeta pavyona düşürülmüş misali cemaatlerin yurtlarına peşkeş çekiliyor!** Ev tutmaya veya ticari amaçlı özel yurtlara çocuklarını yazdırmaya gücü olmayan veliler, bazen isteyerek bazen de mecburen başta Fethullah Gülen Cemaati olmak üzere çeşitli cemaatlerin yurtlarına öğrencilerini veriyor. Biraz daha uygun bir fiyata.

Peki, bu yurtlarda ne yapılıyor? Mesela her sabah erkenden namaza kaldırılıyor. **Namaza kalkmayan olursa bir güzel 'mahalle baskısı'na maruz bırakılıyor.** Bunun dışında çeşitli sohbetler yapılıyor. **Cemaatin 'abi'leri yavrularına matematik, fizik, kimya dersleri veriyor**

sevabına! Böylelikle parlak zekâlı öğrencilerimiz, henüz çocukluktan itibaren cemaatlerin örgüt ağına dahil ediliyor. Henüz 14 yaşında başlayan beyin yıkama yöntemleri sonucu **'nato kafa, nato mermer'** insanlar yetişiyor.

Bakın burda dikkat edilecek nokta şudur: Bu çocukların birçoğu geleceğin doktoru, öğretmeni, mühendisi, avukatı, hâkimidir. Yani geleceğin orta sınıfını oluşturacak olan bireyler şimdiden hazırlanmaktadır. Cemaatler bu işi yıllardır yapıyordu aslında. Ancak AKP Hükümeti döneminde iyice palazlandılar. **Gidin Anadolu'yu gezin: 20 bin nüfuslu çok küçük ilçelerde bile en az on cemaat yurdunun bulunduğu göreceksiniz.** Dolayısıyla liselerde devrimci öğrencilere büyük görev düşmektedir. Aksi halde sigorta reklamında dediği gibi, **gelecek de bir gün gelecektir.**

Bülent Arınç Kürtçenin kullanımı tartışmalarına Meclis kürsüsünden, söylediğine göre bildiği tek Kürtçe cümle olan **Xweda ji te razi be** (Allah senden razı olsun) diyerek katılmış. Gerçi Allah kimden, niye razı olacak orasını anlamadım ama aynı konuşmada, "Kürtçe konuşsaydınız ben nasıl anlayacaktım, sizin içinizde bile Kürtçe bilmeyenler var, ortak bir dil kullanmamız lazım," mealinde bir şeyler daha söylemiş. Arınç neden sadece bir cümle Kürtçe bilir ki? 90'larda kirli savaşın en ağır

hissedildiği günlerde Musa Anter'in **Ey Xweda, edi bese lo!** (Ey Tanrı, artık yeter lo!) diye yakardığını niye bilmez mesela? Hadi o gerilerde kalmış, daha bir kaç ay önce bir yıl içeride kaldıktan sonra hakim karşısına çıkan BDP'lilerin **Ez livirim** (Buradayım) çığlıklarını da mı duymadı? Duysa ikinci bir cümle daha

öğrenmiş olurdu...

Arınç varsın bir cümle bilsin, hiç bilmeyen de var da, bu "Siz Kürtçe konuşursanız nasıl iletişim kuracağız?" argümanı nedir? İngiliz'e, Alman'a gelince duyamıyoruz, "Nasıl anlayacağız sizi?" şikayetlerini, birini anlamak için ona zorla dilinizi mi öğretmeniz gerekiyor? 'Kasap' lakaplı Şaron o

kürsüden İbranice konuşurken sesiniz çıkmıyordu. **Demek ki burjuva parlamentarizminde insan kasap da olsa, bahçıvan da olsa söylediğini dinletebilmesi için 'güçlü' olması gerekiyor, yoksa dinlemiyorlar insanı.**

Bir de durup durup BDP'lilerin bile Kürtçeyi bilmediğini ortaya atıyorlar. Bir şeyin sonucunu alıp onu neden olarak ortaya atmak ya **bilgisizliktir** ya da **cingözlüktür**. Milyarlarca dolar döktünüz Kürtlere Kürtçe konuşturmamak için, **o anasından dilini öğrenememiş Kürtler de sizin 'başarı' abidenizdir.**

BU İŞ 'VAN MİNUTS'E BENZEMEZ!

ABD merkezli Jewish Voice of Peace - JVP (Barışın Yahudi Sesi) isimli bir grup var, epey bir süredir mail listelerini ve web sitelerini takip ettiğim. İsrail-Filistin çatışmasına gayet net bir yaklaşımı var bu grubun. Yahudilerden oluşan bir grup olmasına rağmen İsrail'i işgalci olarak tanımlıyor. İsrail'in Filistinlilerden çaldığı topraklardan geri çekilmesini ve bu topraklara kurduğu illegal yerleşimleri boşaltmasını istemekle beraber, İsrail'in Filistinli sivilin evlerini yıkıp, bağ ve bahçelerini talan etmeyi, Filistinlilere uygulanan keyfi gözaltı ve tutuklamaları, sokağa çıkma ve seyahat etme yasakları gibi birçok hukuksuzluğu teşhir edip bunlara son verilmesini talep ediyorlar. İsrail'i bu konuda zorlamak için de İsrail'e karşı ekonomik boykot çağrıları yapacak, İsrail başbakanı Netanyahu bir toplantıda konuşurken konuşmasını bölerek Filistinlilerin uğradığı ihlalleri bağırabilecek kadar keskinler. ABD tarafından İsrail'e ve Ortadoğu'daki diğer baskıcı rejimlere verilen askeri yardımların kesilmesini, sayısı milyonları bulan Filistinli mültecilerin geri dönüşlerinin sağlanmasını talep ediyorlar. Bizde sabah akşam kalkıp dünyayı Yahudilerin yönettiğinden bahis açan Van Minütçülerden ziyade İsrail ve Filistin'deki durum hakkında bu gruptan çok şey öğrendim.

Örneğin Batı Şeria'dan da geçen bir otobana (Route 443) Filistinlilerin arabalarıyla girmelerinin yasak olduğunu öğrenmek şok ediciydi. Ya da İsraili Arap Ezra Nawi'nin İsrail askerlerinin ev yıkımlarını engellemek için çabalarken yarı yıkık bir eve koşup girmesi ve İsrail askerleri tarafından oradan çıkartılıp gözaltına alındığı ve askeri kamyonetin kasasında götürülmeyi beklerken çevresinde gördüğü gülen İsrail askerlerine, "Çocukların bu gece sokakta yatacak olması çok mu komik?" dediğini izlemek yürek burkucuydu. İsrail ordusunun gözaltına aldığı sivilileri yıllarca herhangi bir suçlama yöneltmeksizin hapiste tuttuğunu öğrenmek başka bir şeyleri çagırıştırıyordu...

Grup kısaca İsrail ve Filistinlilerin kendi barışlarını inşa edememeleri durumunda ikisinin de zaman içerisinde kaybedeceklerini vurguluyor ve İsrail'i eleştirmekten çekinmiyor. Bu cüreti sonucu, yakın zamanlarda Yahudi bir örgütün yayınladığı ABD'deki en etkili 10 İsrail karşıtı örgüt listesine girdi. Bizdeki İHD'yi hatırlatıyor. Ve İsrail'in Türkiye'deki ticaret ateşesi bütün diplomatik krizlere rağmen Türkiye ve İsrail arasındaki ticaretin yüzde 30 arttığını müjdeledi, bizim Van Minütçülerin ateşli retorikini iş fiiliyata gelince kodunsa bulasın!

WIKILEAKS BAHAANE, EMPERYALİZM ŞAHANE!

'Eksen kayması' tartışmalarına Wikileaks'in yayınladığı belgelerden birinden kısa bir çeviriyle bakalım:

"Bütün bunlar Türkiye'nin dış politika tercihlerinde İslam dünyası ve kendi Müslüman geleneklerine daha fazla odaklandığını mı gösterir? Kesinlikle. Peki bu, Türkiye'nin geleneksel olarak Batı'ya dönük olan yüzünü çevirmesi ve bizimle [ABD] işbirliği yapmaktaki istekliliğini kaybedeceği ya da kaybetmek istediği anlamına mı gelir? Kesinlikle Hayır."

Belgenin devamında ilginç bir Türkiye tanımlaması var: Ortadoğu'daki ABD çıpası (dayanak noktası).

Ve bunun bugün de böyle olduğu vurgulanmış. Sonuç: İslamcı, ulusalcı fark etmiyor, en nihayetinde hepsi Amerikancı...

Wikileaks demişken şu gizli belge olayına biraz girmek lazım. Şu meşhur TIME dergisi her sene birini yılın insanı diye seçiyor, eski İran Başbakanı Muhammed Mossadegh'i 1951'in adamı olarak seçmişler zamanında. Mossadegh, İngilizler tarafından sömürülen petrol rezervlerini kamulaştırmaya kalkıştığı ve en nihayetinde İngilizleri ülkeden kovup dünyada kriz çıkarttığı için seçilmiş. Yılın adamı seçildikten

sonra Mossadegh'in sonu pek iyi olmuyor, 1953'te Operasyon AJAX adı verilen bir CIA darbesiyle görevden uzaklaştırılıp üç yıl haptiden sonra ömür boyu ev hapsine alınıyor ve bu süreçte de ölüyor. CIA'nın bu operasyonunun belgelerine, gizliliği kaldırıldığı için internetten bir kaç tıklamayla ulaşılabilir. Bu wikileaks belgelerinden sonra bazı akli evveller gazetelerde yazıp diyorlar ki, "Bakın gizli belgelerde öyle önemli bir şey yok, Amerikalılar da kendi hallerinde oturup gözlem yapıyorlarmış, AKP'yi onlar bile çözememişler..." vs. Amerika'nın eski arşivleri açık, adamlar kendi emperyalistiklerini kabul ediyorlar da, bu yerli uşakları kraldan çok kralcı, onlar kabul etmiyor.

İkinci bir ilginç wikileaks vakası da Küba'daki Amerikan Elçiliği'nin gönderdiği bir belgede,

Amerikalı yönetmen Micheal Moore'un Amerikan sağlık sistemini içinde Küba'nın da olduğu diğer bazı ülkelerle kıyaslayıp eleştirdiği, Amerikan sağlık sisteminin insan sağlığına göre değil de sigorta şirketlerinin çıkarlarına göre düzenlendiğini, Küba'da ise durumun tam tersi olduğunu insanların ücretsiz bir şekilde sağlık hizmetlerine erişebildiğini anlattığı filmi Sicko ile ilgili. Belge, filmin gerçekçi olmadığı için Küba'da yasaklandığının iddia edilmiş olduğunu belirtiyordu ve Batı basınında bu sorgulanmadan gerçek olarak kabul edilip, 'Sicko Küba'da yasak!' şeklinde yayınlanıyordu. Bunun üzerine yönetmen

yayınladığı bir açıklama ve gösterdiği kaynaklarla filmin Küba'da yasaklanmak bir yere ulusal televizyonda bile gösterildiğini ortaya koyup, Amerikan belgelerine basın tarafından kesin gerçek muamelesi yapılmasını eleştirdi. Neden böyle bir yalanın belgelerde geçtiğini ise şöyle açıklıyor: "Bürokratlar patronlarını tatmin etmek ve onlara duymak istediklerini söylemek için gerçeği yeniden kurguluyor." Ve farklı bir örnek veriyor: CIA tarafından organize edilen ve sürgündeki devrim muhalifi Kübalılar

eliyle Küba'nın ABD tarafından işgal edilmeye kalkışıldığı meşhur Domuzlar Körfezi Çıkarması'ndan üç hafta önce gönderilen gizli bir belgede, Küba'da rejime karşı huzursuzluğun had safhada olduğu, insanların rejimden nefret ettikleri ve gizli olarak isyan hazırlıklarının yapıldığı, işçilerin buna destek vermeye hazır olduğu belirtiliyordu. Sonra Küba ordusunun tüm kademelerinde moralin korkunç derecede düşük olduğu ve herhangi bir savaş çıkması durumunda ne ordunun ne de polisin savaşılmayacağı söyleniyordu. Sonuç: CIA destekli bu çıkartma 3 gün içinde geri püskürtüldü. Marx, "Görünen gerçek olsaydı bilime gerek kalmazdı," demiş. Yani gözüm, bizim işimiz bilimle, görüneni de söyleneni de bilincin süzgecinden geçirmek gerek. Gizli belge dünyaya hükümdar olmaz, olamaz...

AKP ile İsrail'in çıkarı da, siyaseti d

Geçen ayki görüşlerden birinde Yazışları müdürümüz Hakan Gülseven'in, hal hatır faslından sonra ilk sorusu, "Wikileaks'i takip ediyor musun?" oldu. Doğru söylemek gerekirse, çok ciddi takip etmediğim için, soruyu geçiştirdim ve, "Önemli bir belge yok, ıvır zıvır belgeler" dedim. Görüş sonrası 'eve' dönünce, birikmiş gazeteleri yeniden taradım. Dört farklı gazete taraması sonucu, o ana dek açıklanan belgeler hakkındaki fikrim değişmedi. Yanılıyor olabileceğimi düşünerek 'ev arkadaşım' Baha'ya da sordum. O da, "Açıklanan kadariyla bu belgelerde bilmediğimiz bir şey yok," dedi. Gerçekten de, bilmediğimiz ne var bu belgelerde? Dünyayı alt üst edecek ne var? Türkiye'yi alt üst edecek ne var? Şimdilik hiçbir şey! Sonraki belgelerde olur mu bilinmez. Sonrası olur mu, o da bilinmez...

Elbette sınırlı bilgi ediniyor olmamız bizi yanıltabilir ve böyle bir sonuç çıkarmış olabiliriz. Ancak, Başbakan'ın çok parası olduğu bizim için sır mı? Daha iktidarının cıvicim aylarında **Rahmi Koç, "Başbakan'ın 2 milyar doları var," dememiş miydi?** Tuncay Özkan rakamı düşürüp, 1 milyar doları var," dememiş miydi? Rakam önemli mi? Sekiz yıllık iktidarı boyunca hem kendisine hem de yakın çevresine servet edindirdiği bizim için sır değil ki! Başbakan'ın, "Bunu söyleyen işadamları sonradan özür diledi, gazeteci ise Ergenekon'dan cezaevinde," demesi çok daha çarpıcı bir haber aslında. Peki, AKP içerisinde farklı siyasal gelenekler olduğu ve farklı cemaatlerin bu partide temsil edildiğini duymamızın neresi bizi şaşırtıyor? **RED**'de uzunca bir zamandır, **AKP'nin bir 'tarikatlar koalisyonu' hükümeti** olduğunu yazıyoruz. Ya da Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül iktidar kavgasının neresi bizim için sır bilgi? Bunu defalarca söyledik. Bu konuda yazılmış pek çok makale okuduk. Peki Cemil Çiçek'in ülkücü kökenli olduğu ve AKP içinde, küçük de olsa, ülkücü kökenli bir grubu olduğu ve daha yüksek statüler talep ettiği sır mı? Ya da İngiliz vatandaşı maliye bakanı Mehmet Şimşek'in, uluslararası yatırımcılara Doğan grubu kağıtlarına yatırım yapmaları konusunda tavsiyelerde bulunması çok mu şaşırtıcı? AKP'nin o dönemde Aydın Doğan'ın üzerine çizdiği sır değil ki! Şimdi anlaşılar, Aydın Doğan medyasını cemaate devrediyor. AKP, Doğan'ın vergi borçlarını affediyor. Ayrıca maliye bakanımız Sör Mehmet Şimşek'in İngiltere'de yaşadığı dönemde yaptığı iş yatırım danışmanlığı değil miydi? Adam işini yapıyor, ne var bunda şaşıracak?! Keza yakın tarihimizin her karanlık dönemini içişleri bakanı olan Abdullah Aksu'nun 'derin'liği, oğlu Murat Aksu'nun halleri, İstanbul'un sıradan bir kahvehanesinde bile mevzu olabilir. Ya da raportör bir bakanın bir diğeri hakkında laf etmesinin ne değeri var? Bütün bu belgelerin politik hiçbir değeri yok.

En çok üzerinde durulan belge -banka hesabından sonra-, ABD Büyükelçisi James Jeffrey'in 23 Şubat 2010'da Balyoz gözaltıları ile ilgili lafları. Belge, dönemin Genelkurmay İkinci Başkanı Org. Ergun Saygun'un, Genelkurmay'ın 27 Nisan 2007'de yazdığı e-muhtıra ile ilgili. Org. Saygun dönemin ABD Büyükelçisi Ross Wilson'un müsteşarı Nancy Mc Eldowney'le yaptığı görüşmede, "İstese tankları yürütürdük, istemedik," demiş. Bu belgenin varlığı da bizim için çok edici değil. Yaşanan iktidar mücadelesi içinde kimi generallerin kafalarından bunu geçirmiş olması normal. Asıl anormal olan, generalin ABD elçiliğiyle neden böyle bir konuşma yaptığı ve Türk Genelkurmay'ının neden tank yürütmek istemediğidir. Soruların cevabını Türkiye'nin NATO'ya üye oluşuyla izah eden bir 'komplo' teorisinden başlatmak gerek ama biz belgelere dönelim.

Yaklaşık bir yıl önce, Genelkurmay'ın **AKP ile bir problemi olmadığını, 2007 seçimleri öncesi Büyükanıt-Erdoğan görüşmesiyle, Dolmabahçe mutabakatının sağlandığını, generallerin tank yürütmek gibi bir isteklerinin olmadığını RED**'de yazmıştık. Ergun Saygun'un ABD elçiliğine verdiği raporunda tank yürütmek istemediklerini ve **AKP ile bir problemi olmadığını söylemesi; ayrıca belgeyi yazan ABD'li diplomatın paşanın raporuna yaptığı yorum, "TSK'nın demokratik sürecin tamamlanmasından yana olduğu için sessiz kalmış olabileceği"**ni söylemesi de, AKP'nin Genelkurmay ile uzlaşma içinde iktidar ettiğinin kanıtıdır bizim için...

Ergun Saygun daha fazla ne söyledi bilmiyoruz. Ama askeri teamüllere göre ilerleyemediğini ve emekli edildiğini biliyoruz. Genelkurmay İkinci Başkanlığından 1. Ordu Komutanlığına getirildi. Oradan Kara Kuvvetleri'ne atandı ve sonra ordu teamülleri de değişmeye başladı. Paşa bunun nedenleri hakkında bir şeyler söylese daha şaşırtıcı olurdu. Acaba birileri onu sevmedi mi? Peki emekli oluşunda, **16 Kasım 2006'da Beyaz Saray girişinde** üzerinin aranmak istemesine tepki gösterip resmi temaslarını keserek memlekete dönmesinin payı var mıdır? Ya da hem emekli edilip hem de 4 numaralı Balyoz sanığı olması arasındaki bağ nedir? ABD'li diplomatın yorumuyla söylersek, "Demokratik sürecin tamamlanması gerektiği için" mi emekli edilip Balyozcu oldu? Ergun Saygun bu konularda konuşursa, "Yapardık ama istemedik," demekten çok daha ciddi şeyler söylemiş olur...

Velhasıl bu belgelerde -şimdilik- Türkiye'yi sarsan hiçbir şey yok. Peki, dünyayı sarsacak ne var? Şimdilik hiçbir şey... Zorlama yorumlarla belgelere 'Diplomasinin 11 Eylül'ü demek ciddiyetten uzak bir benzetme.

Geçtim 11 Eylül ile kıyaslamayı, belgelerde uluslararası kriz yaratacak ne var? Putin'in Eros erkeği olması mı? Berlusconi'nin gece

partilerinde yorgun düşmesi mi? Merkel'in rensizliği, Sarkozy'nin sert oluşu mu? Ahmedinecad'ın Hitler'e benzetilmesi mi? Küba'nın gerillalara olanak sağlaması mı? Çadır tiyatrosunda dağıttığı insan hakları ödülleriyle ünlü Kaddafi'nin sağlık sorularını sarışın hemşirelerle çözüyor oluşu mu?.. Bunların hepsi ıvır zıvır bilgilerdir ve hiçbir ehemmiyeti yok.

Baha bahsetti, TV'de izlemiş. Bizim emekli olmuş eski hariciyeciler Monşerler, büyükelçilerin böylesi bilgiler geçtiklerini, bunun normal olduğunu söylemişler. Ayrıca diplomatik üslupta iki tarzın, ABD ve Fransız, olduğunu, ABD tarzının biraz ciddiyetsiz, Fransız tarzının ise daha ciddi olduğunu söylemişler. Yani şu ana kadar gördüğümüz belgeler, yeryüzündeki bütün büyükelçilerin rutin faaliyetleri arasına giren bilgilendirmeler. Zaten ABD Dışişleri Bakanı Bayan Clinton, diplomatlarının işlerini iyi yaptığını ve onlarla gurur duyduğunu söyledi. Türk Dışişleri Bakanı Davutoğlu da, belgelerin Türk dış politikasını etkilemeyeceğini, belgelerdeki yorumların ABD hükümetinin değil, şahısların görüşleri olduğunu, hatta aynaya baktığını ve tehlikeli bir yüz görmediğini söyledi. Görmemesi normal. Çünkü bu açıklamayı, Washington'da, ABD Dışişleri Bakanlığı aynalarına bakarak yapmıştı...

Şimdiye dek yayınlanan belgeleri, yarattığı etki anlamında önemsiz saymamız, belgelerden politik sonuçlar çıkarmamız gerektiği gerçeğini önemsizleştiriyor elbet. Bizi ilgilendirmeyen işin magazin kısmı. Belgeler, Türkiye ve Ortadoğu açısından çok önemli politik sonuçlar çıkarma olanağı sağlıyor...

AKP ileri gelenleri, belgelerin en çok kime yaradığı konusunda toto oynuyor ve üstü örtülü şekilde İsrail'i işaret ediyorlar. AKP yöneticilerinin medya destekli yarattıkları dezenformasyona aldanmamak gerek. Bu belgelerden çıkarılması gereken birinci politik sonuç, belgelerin AKP'nin işine yaradığıdır.

Birincisi; belgelerde yapılan AKP değerlendirmeleri, bu partinin ABD güdümünde, ılımlı İslam modelini Ortadoğu'ya pazarlamak için kurulduğu tezini, -kitleler nezdinde- geçersizleştirmede kullanılacaktır. Medya bu yönlü karşı-propagandaya başladı bile. AKP destekçisi cemaatçi medya ailesine son hızla katılan Doğan Medya grubunun hatırlı kalemlerinden, yeminli sosyalizm düşmanı, 'libo-faş' Taha Akyol, 1 Aralık'ta *Milliyet*'teki köşesinde, "Benim üzerinde durmak istediğim 'komplo teorisi' başkadır. Başsavcının AKP'yi kapatma iddianamesinde bile yer alan 'İlmi İslam, Büyük Ortadoğu Projesi, Medeniyetler İttifakı' gibi konular... Bu konuları bir kesim bizde uzun süre 'laikliğe karşı Amerikan komplosu' gibi göstermişti. Halbuki belgelerde bu 'komplo' iddiasını doğrulayacak hiçbir şey yok," diye yazmıştı.

Her duruma göre kalem oynatabilen bu zata cevap vermek için kapsamlı politik analizler yapmaya gerek yok. ABD'nin Ortadoğu'ya dair uyguladığı projeye, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), daha sonra revize edilmiş haline, Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP) ismini biz vermedik. Bizzat proje sahiplerinin projelerine verdiği isimler. Ayrıca **Tayyip Erdoğan'a BOP'un eşbaşkanlığı görevini de biz vermedik. Bizzat proje sahiplerinin verdiği bir görevdir ve kendisi BOP'un eşbaşkanı olduğunu "gururla" ilan etmiştir.** Peki komplo bunun neresinde Taha Efendi? ABD'nin Irak işgali sonrasında BOP'u allayıp pullarken, mesela 2004'te yazdığı bir yazıda, "Mesele (BOP), gelenekselin modernleşmesi meselesidir," demedi mi? Demek ki ortada bir komplo yok. Kadim Doğu'nun üretici güçlerinin bir bütün halinde 'modern' Batı'ya eklemlenme projesi var. **Kapıkullarına görev tebliğ edilince ahlak sükut ediyormuş,** yine görmüş olduk. Burjuva medyada neredeyse hepsi aynı durumda. Birkaç yıl önce söylediğinin tersini söyleme konusunda bir hicap duymuyorlar...

İkincisi; İspanyol *EIPais* gazetesinde çıkan, "ABD, Erdoğan'ın İslamcı gündemini yakından izliyor," başlıklı haberde yer alan ve ABD Büyükelçiliği'nin Başbakan'ın 'İslami reformcu' olduğunu ve Türkiye'de şeriat uygulama riskinin düşük olduğuna inandıklarını bildiren belge, toplumda yaygın olan, AKP'nin 'gizli gündem'i'nin (şeriat) olduğuna dair propagandayı etkisizleştirecektir. Bu belge, Radikalci 'endişeli modernler'in yüreğine su serpecektir.

Üçüncüsü; generallerin tank yürütmeyi hep gündemde tuttuklarını dolayısıyla

yapılan Ergenekon-Balyoz hakkılarına dair yapılan pro

güçlendirecektir. AKP'nin tescillenecektir. **Dördüncüsü;** 17 Kasım Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Meir Dagan'la 17 Ağustos görüşmeye dair belge. Bu görüşme, Meir Dagan, AKP'den memnundur. TSK buna daha ne kakar. AKP için bulunmaz fırsat. büyük iyilik yapılır mı?

Burada bir konuya açıklık. İsrail, AKP'den gerçekten istiyor? Türkiye'nin laik oluşu mu dert ediyor kendine? Türkiye'de yaşanan İslami dairesi değil. Asıl rahatsızlığı, Menderes'le İsrail'in kurucuları arasında Ankara'da yapılan Çiller-Erbakan hükümetiyle anlaşmalar'ın, Erdoğan-Davutoğlu'nun 'güvenilmez' nitelemesi anlamını buradaki maksimist Türk politikacı etti. Menderes Suriye ve gitti; Özal keza Adıyaman'da hayalleriyle... Erbakan ve öldürüldü. Başbakan ülke değilse mutlaka okumalı... Bir diğer nokta İsrail'in engelleyici, geciktirici her

"EN GÜZEL GÜNLERİMİZ HENÜZ YAŞAMADIKLA"

Düzmece 'Devrimci Karargah' operasyonunda tutuklanan Bilim ve Gelecek dergisi editörü Baha Okar, cezaevinde Suzan Yılmaz'la evlendi ve böylelikle 'ceza evi'nin ardından bir de 'dünya evi'ne girmiş oldu. Malum, evliliğin 'teorik olarak' pek tavsiye edilmediği bir çağda yaşıyoruz. Lakin, gördüğümüz manzara, imzaları atarken bile aralarına 'bariyer' konmuş olan bu çiftin mutluluğudur ve 'pratik' her zaman belirleyicidir. Tanıyan herkesin sevgiyle bağlandığı Suzan ve Baha'ya, bir ömür boyu mutluluk dileklerinizi yolluyoruz...

RED

siyaseti de, tıyneti de ortaktır...

oyatabilen bu zata
samli politik analizler
BD'nin Ortadoğu'ya
Büyük Ortadoğu
onra revize edilmiş
Ortadoğu Projesi (GOP)
izzat proje sahiplerinin
ler. Ayrıca Tayyip
şbaşkanlığı görevini
proje sahiplerinin
kendisi BOP'un
'gururla' ilan etmiştir.
resinde Taha Efendi?
arasında BOP'u allayıp
4'te yazdığı bir yazıda,
ekselin modernleşmesi
mi? Demek ki ortada bir
oğu'nun üretici güçlerinin
leri' Batı'ya eklemlene
rına görev tebliğ
ediyormuş, yine görmüş
da neredeyse hepsi aynı
nce söylediğinin tersini
ir hicap duymuyorlar...
/ Pais gazetesinde
'in İslamcı gündemini
haberde yer alan
in Başbakan'ın 'İslami
Türkiye'de şeriat
ük olduğuna inandıklarını
da yaygın olan, AKP'nin
(at) olduğuna dair
ştirecektir. Bu belge,
dernler'in yüreğine su
llerin tank yürütmeyi
arını dolayısıyla

yapılan Ergenekon-Balyoz vs. operasyonların
hakkılığına dair yapılan propagandayı
güçlendirecektir. AKP'nin 'darbesavar'lığı
tescillenecektir.
Dördüncüsü; 17 Kasım 2009 tarihli ABD
Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Burns'ün Mossad
şefi Meir Dagan'la 17 Ağustos 2009'da yaptığı
görüşmeye dair belge. Bu belgede Mossad
şefi Dagan, AKP'den memnuniyetsizliğini dile
getirip Burns'e şu soruyu soruyor: "Kendisini
Türkiye'nin laik kimliğinin savunucusu sayan
TSK buna daha ne kakar sessiz kalacak?"
AKP için bulunmaz fırsat. AKP'ye bundan daha
büyük iyilik yapılır mı?
Burada bir konuya açıklık getirmek gerek.
İsrail, AKP'den gerçekten kurtulmak mı
istiyor? Türkiye'nin laik olup olmamasını çok
mu dert ediyor kendine? İsrail'in rahatsızlığı
Türkiye'de yaşanan İslamizasyon sürecine
dair değil. Asıl rahatsızlığı, birincisi 1958'de
Menderes'le İsrail'in kurucu lideri Ben-Gurion
arasında Ankara'da yapılan; ikincisi 1996'da
Çiller-Erbakan hükümetiyle yapılan 'gizli
anlaşmalar'ın, Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin
maksimalist politika yönelmeleriyle ilhâl
edilmesidir. Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ün
büyükelçiliğe verdiği raporda, Dışişleri Bakanı
Davutoğlu'nu 'güvenilmez unsur' olarak
nitelemesi anlamını burada buluyor. [İsrail
maksimalist Türk politikacılarından hep nefret
etti. Menderes Suriye ve Musul hayalleriyle
gitti; Özal keza Adriyatik'ten Çin Seddi'ne
hayalleriyle... Erbakan ve Ecevit ise siyaseten
öldürüldü. Başbakan ülke tarihinden haberdar
değilse mutlaka okumalı...]
Bir diğer nokta İsrail'in İran operasyonunu
engelliyici, geciktirici her faktörden kurtulmak

istemesisidir. Obama'yla bu konu nedeniyle
pek sevişmediği biliniyor. Erdoğan-Davutoğlu
ikilisinden de bu nedenle haz etmediğini
söyleyebiliriz. Burada bir sonuç da kendi
adımıza çıkaralım. İsrail'in laikliğe vurgu
yaparak orduyu göreve çağırması, bizim
Baykal operasyonu ile CHP'nin yeniden dizayn
edilmesini İran seferinin hazırlığı olarak gören
tezimizi güçlendiriyor.
Bir sonuç da, 'Ordu göreve!' diyen ulusalcı-
milliyetçi zevatın -kitle yönlendiricilerini
kast ediyorum- İsrail'in de orduyu göreve
çağırmasından haberdar olup olmadıkları
konusunda merakımızı belirterek çıkaralım. Ne
ilginç bir tesadüf bu böyle!..
Özetlersek; açıklanan belgelerin, Türkiye iç
piyasasına yansımaları, AKP'nin pozisyonunu
güçlendirecek olmalıdır. AKP, bu belgeleri
seçim meydanlarında 'oy'a tahvil edecektir.
**Yaşamın normal seyrini alt üst edecek
gelişmeler olmazsa 2011 seçimlerini AKP
yine kazanır. CHP güçlenir ve Türkiye
siyaseti iki merkez partili yapıya kavuşur.**
Zaten mesele CHP'nin ilk seçimi kazanması
değil. Bu sonraki iş. CHP'nin bu süreçte
yapması gerekenler; merkez solu toplamak,
Kemalizmi Kürtlerle barıştırmak ve AKP'nin
alternatifsizliğine son vermektir.
Yanlış anlamaya mahal vermemek için
kısa bir açıklama yapmak gerekli. Bizim,
'modern zamanların Çaldıran Seferi' olarak
tanımladığımız İran operasyonu, ABD-İsrail
bloğunun konjonktürel zorunluluğudur. Mevcut
konjonktürde bölgede ilerleyebilmek için başka
şansları yok. İran kalesini yıkarlarsa ilerlerler,
yıkamazlarsa kaybederler uzun vadede.
Bunu söylüyor olmamız, bu operasyonun
yapılamayacağı tezini yanlışlamıyor.
Yapılamayabilir. Ya da İran'ın iç dengeleri
değişebilir, 'turuncu' bir rejim kurulabilir.
Bizim söylediğimiz ABD-İsrail bloğunun bu
operasyona mecbur olduğudur. Ve emperyalist
odakların bölge politikalarında attıkları taktik
adımları bu operasyonun hazırlıkları olarak
değerlendiriyoruz. Büyücü ya da falcı değiliz.
Ancak, ABD'nin Irak ve Afganistan'a yerleşip
İran'ı çevrelemesini, körfeze nükleer denizaltı
göndermesi, S. Arabistan'la 60 milyar dolarlık
silah satışı anlaşması imzalaması -tarihin en
büyük satışı-, ve en son füze kalkışı projesi...
Çin ve Rusya açısından da İran kalesinin
yıkılıp yıkılmayacağı stratejik değerdedir.
Bir küçük kahve fahi bakalım: ABD'nin İran'ı
çevreleme politikası gereği, 'terörün yeni
merkezi' olduğu propagandası yaptığı Yemen'e
yapacağı bir 'ara operasyon' çok mu atması
bir fal olur?.. Tıpkı Afganistan işgali öncesi
gibi: El Kaide Yemen'de üstleniyor, bombalı
kargolar postalanıyor ve Obama CIA'ya
Yemen'de operasyon yapma yetkisi veriyor!..
Belgelerin, bölgemiz açısından en önemli
politik verisi ise ABD'nin İran operasyonu
hazırlıklarını çok ciddi yaptığıdır. ABD,
bölgesel politikalarını İsrail üzerine kurmuş ve

Sünni-Arap yönetimlerini, İran operasyonunda
ikna etmiş. Neredeyse bütün Sünni-Arap
rejimler ABD'den İran'a operasyon yapmalarını
istememiş. Hemen hepsi İran'ı en büyük tehdit
sayıyor. Suudi Arabistan Kralı Abdullah Bin
Abdülaziz, "Allah bizi İran'ın günahlarından
korusun. İran'ın başının kesilmesi gerekir,"
 demiş. Katar Emiri Şeyh Hamat Bin Halife,
"İranlıların söyledikleri yüz kelimeden sadece
birisine inanılması gerekir," demiş. B.A.E.
Genelkurmay Başkanı Yardımcısı ve Abu Dabi
Prensi Muhammed Bin Zeyid El Nahyon, "İran
varoluş açısından bir tehdit," demiş. Mısır
İstihbarat Teşkilatı Başkanı General Ömer
Süleyman, "İran'ın içişlerine karıştığını, radikal
İslamcı örgütlere destek verdiğini" söylemiş.
En kapsamlı ve politik tespiti Ürdünlü yetkililer
yapmış. İran'ın bölgedeki ilimli yönetimlerin
Batı'yla yaptığı planları sinsice manipüle
ederek ayrılık yaratmak suretiyle bu planları
boşa çıkarmaya çalışan bir ahtapot olduğunu
söylemişler.
Tabii İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu,
bu açıklamaları kullanmada gecikmemiş
ve, "Bizim İran değerlendirmemiz diğer pek
çokları tarafından destekleniyor. Belgelerin
yayınlanmasıyla tarihte ilk kez İran'ın tehdit
olduğu konusunda bir anlaşmanın var olduğu
ortaya çıktı," demiş...
Şimdi, AKP ileri gelenlerinin, "Belgelerin
açıklanması en çok kime yaradı?" sorusunu
yanıtlayalım: Şayet bu haliyle kalırsa bu
belgeler, bir AKP'ye, iki, "İsrail hiç zarar
görmeyi," diyen Netanyahu'nun İsrail'ine
yaradı. Ve üç, ABD'ye yaradı mı? ABD
yaramasa da yaratmayı becerebilen bir
devlet, mutlaka yaratacaktır...
Türkiye tuhafıklar ülkesi. İktidarından
muhafeftine, sağından soluna kadar, burjuva
siyasetinin temsilcileri bu topluma yapılmış
bir şaka değilse eğer, her yanımızı bir
burjuva katırlığının sardığını söyleyebiliriz.
Daha düne kadar AKP'yi 'milli' bir hükümet
saymayan Devlet Bahçeli, milliyetçiliğin gereği
olarak bu meselede AKP'nin yanında olduğunu
ilan etti. Hacı hacıyı Arafat'ta bulurmuş. İyi
ama insan sormadan edemiyor: Bu AKP,
'vatan haini' değil miydi sana göre, 'gayri-
milli' değil miydi? Neden AKP'nin yanındasın
peki? Yoksa, "Ne olur olmaz belgemiz çıkar,"
diyerek şimdiden önlem mi alıyorsun? Malum,
Bahçeli'nin 3 Kasım 2002'de, neden aniden
ve ısrarla seçim isteyip koalisyonu bozduğunu
bilen yok. Aslında endişe etmesine de gerek
yok. Çok ciddi belgelerde geçen isimleri
yazmak yerine xxx koyuyor Wikileaks'ciler.
Zira Bahçeli böylesi ciddiyetsiz belgelerde yer
almaz. Onun ciddiyetine yakışmaz...
Ya Kemal Kılıçdaroğlu'na ne demeli? Önce
cevabı malum olan, "İsviçre bankalarında
hesabın var mı?" sorusunu sorup, sonra
zılgıtı yiyince, "Kızmaya gerek yok. Hayır
deseydin biz bu ülkenin Başbakanına
inanırız," diyor. Türkiye toplumunu salak mı

sanıyor? Madem inanırsın, bu soruyu neden
soruyorsun? Neden AKP içindeki çatlaklara
dair söylem geliştirmiyorsun? Mesela, "Cemil
Çiçek'in 'saygısız' davranışları var mı?" diye
sorsana Başbakan'a, ya da Maliye Bakanı'nın
hisse satış danışmanlığı yapmasını ya
da eski İçişleri Bakanı Aksu'nun eroin
satıp satmadığını sorsana! Bunları halkın
hafızasına kazısına! "Hesap var mı?" deyip
havanda su dövüyorsun! AKP iktidar olacak,
tamam ama muhalefet yapar gibi yapıp
salak yerine koymak doğru değil. Yoksa
Yalçın Hoca'ya hak verip etrafını Gülençilerle
doldurduğunu mu düşünmeliyiz?..
Bitirmeden önce belgelere dair üç şey
söylemek istiyorum...
Birincisi; neden açıklanan belgeler yoğun
olarak Ortadoğu'ya ait? Türkiye 7918 belge;
Irak 6677 belge; Ürdün 4312 belge; Kuveyt
3717 belge...Belgelerin Ortadoğu yoğunluklu
ve İran temalı olması tesadüf mü?
İkincisi; neden ABD bu belgelerin
yayınlanmasını engellemiyor? Yoksa
engellemiyor mu? ABD'nin bu gücü yok
mu? Yaman Törün'erin 16 Kasım tarihli
Milliyet'teki yazısından öğrendiğimize göre,
ABD'nin bu gücü var. Ve hatta, Beyaz Saray'ın
1934 yılında yürürlüğe giren Communications
Act'in verdiği yetkiye dayanarak internet
sistemini kapatma yetkisi bile var. Ancak, bir
'acil durum beyanı' (Emergency Declaration)
anlamına geldiğinden, bu yetkinin kullanılması
mümkün görülüyor. Büyük virüs saldırıları
sırasında, çok süratli ve kararlı tedbirler almak
gerekir... İşte bu amaçla, 'internetin milli bir
değer sayılarak korunması' konulu yasa, ABD
senatörleri Lieberman ve Collins tarafından
teklif edildi. Önümüzdeki Ocak'ta, yasanın
ABD Senato ve Kongresinde görüşülmesi
bekleniyor. Yasa kabul edilirse, ABD Başkanı
her seferinde 30'ar günlük olmak üzere, 120
güne kadar internet sistemini kapatabilecek.
Ocak ayına ne kaldı? Wikileaks sonrası
yasanın geçmesi zor olmayacaktır. ABD
Başkanı canı isterse interneti kapatabilecek
demek ki!..
**Üçüncüsü ise; Fethullah Gülen ile ilgili
belgenin olmayışı çok ilginç bir durum.**
Benim görebildiğim tek belge, 2009 sonlarında
yazılmış. Belgede Fethullah Gülen Cemaati,
İspanya'da Franco rejiminin sonundaki Opus
Dei'ye benzetiliyor. Ben başka belgeye
rastlamadım. Rastlayan var mı?
Sonuç olarak özetlersek;
1. Şu güne kadar yayınlanan belgeler
ABD'nin uluslararası konumunu sarsacak
nitelikte belgeler değil.
2. Belgelerin Türkiye'yi ilgilendiren bölümleri,
AKP'yi güçlendirici niteliktedir.
3. Belgelerin, Ortadoğu'yla ilgili olanları,
İsrail'in meşruluğunu ve İran konusundaki
tezlerini güçlendiren belgelerdir.
4. İran operasyonu, ABD- İsrail bloğu için
hala en güncel meseledir...

ÜNLERİMİZ HENÜZ YAŞAMADIKLARIMIZDIR!"

imci Karargah'
nda tutuklanan
dergisi editörü
aevinde Suzan
di ve böylelikle
ardından bir de
ne girmiş oldu.
'teorik olarak'
ediği bir çağda
n, gördüğümüz
arı atarken bile
ariyer' konmuş
utluluğudur ve
n belirleyicidir.
kesin sevgiyle
an ve Baha'ya,
boyu mutluluk
zi yolluyoruz...

Belgelerin, bölgemiz açısından en önemli
politik verisi ise ABD'nin İran operasyonu
hazırlıklarını çok ciddi yaptığıdır. ABD,
bölgesel politikalarını İsrail üzerine kurmuş ve

Ortadoğu'da gelecek: Sosyalist-Müslüman ittifakı

İhsan Eliaçık, ilahiyatçı ve yazar... 20 kitabı var... Tarih ve İslamiyet üzerine yazdıkları kadar, toplumsal eşitsizlik ve sömürüye karşı işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin yanındaki duruşuyla tanınıyor. Görüşlerini **REF** okurlarına aktarmak istiyoruz...

Yazdıklarınızda çokça İslam ve sosyalizm arasındaki bağdan söz ediyorsunuz. Bu bağ nasıl kuruyorsunuz?

Şimdi nereden baksan İslam ile sosyalizm arasında 1300 yıl fark var. İslam 7. Yüzyıl'da Mekke'de doğdu ve tarihin akışı içinde o anda Mekke'de bulunan zenginlere karşı kölelerin, mülksüzlerin safında yer alarak bir mücadele başlattı. Din olarak kendini var etmesinden kaynaklanan sarsıcı bir etki bıraktı ve bu etki hâlâ devam ediyor. Daha sonra, her devrimin başına geldiği gibi, devrimden sonra düzene dönüştü. Düzen kendini yenilemedi, o zaman Sasani ve Roma İmparatorlukları vardı dünyada. Onların devlet geleneklerini, mülk alışkanlıklarını aldılar. Emeviler, Selçuklular, Osmanlılar bu biçimde tarihte kendisini var etti. Ve çağımıza geldiğimizde askeri tarım imparatorlukları yıkıldı. Dinlerin etkisi azalınca kapitalizm karşıtlığı Avrupa'da başlayan sosyalist ve komünist bir dalga haline dönüştü. Sosyalizmin işçilerden, emekçilerden, ezilenlerden yana olmasıyla, İslamiyet'in 7. Yüzyıl'da köleleri ezilenleri savunması aynı şeydir. Hayatta bana göre iki çizgi var: Bir ezenler, bir ezilenler vardır, bir aşağıdakiler vardır bir de yukarıdakiler. Bir sınıfsız toplum isteyenler vardır, bir de toplumu sınıflara bölmek isteyenler. Bir tarafta Musa vardır bir, tarafta Firavun; bir tarafta Nemrut vardır, bir tarafta İbrahim. Tarihte hep bu iki çizgi vardır. Bunun 7. Yüzyıl'daki ifade şekli İslam'dır 19. Yüzyıl'daki ifade şekli Marksizmdir. Ben bu ilişkiyi tarihsel olarak buraya koyuyorum, buraya oturuyor.

"Bir işçi 30 yıldır bir fabrikada çalışıyor ve hâlâ kirada oturuyorsa, patron da ondan kazandığı paralarla yatlar, katlar alıyorsa, sen orada emeğin yanında yer almak zorundasın. Kuran da en büyük değer olarak emeği tanır..."

Mesela mülkiyet konusunda da aynı şey var. Derinlemesine anlatmak uzun sürebilir ancak kabaca söyleyecek olursak iki büyük şiarı vardı İslam'ın, biri 'La ilahe illallah'tır. Tanrıdan başka otorite yoktur demek. Bu biraz daha anarşizme yakındır. Bir diğeri de 'lehül mülk'tür. Mülk Allah'a aittir. Allah da dünyada vücut olarak bulunmadığından bunu bir ekonomipolitığe indirgediğimizde karşımıza komünizm çıkar. Dolayısıyla mülk toplumdur, kamunundur diyebiliriz. Ne tarihsel olarak ne de ekonomik olarak İslam'ın kapitalizmle bağdaşması ve yakınlaşması mümkün değildir. Tam tersi Kuran servet sahiplerinin doğrudan karşısında yer alır, saldırır, eleştirir. Zamanın neresinde bir servet ve iktidar sahibi varsa karşısında bir peygamber vardır. Bu tarihsel olarak böyledir. Şimdi bunu tarafsız bir siyaset bilimciye aktarsak, bize doğrudan bir bağdan söz edecektir.

İslam devrimi, bir adamın düzene karşı duruşu olarak mı doğdu yoksa Kuran'da bunun dayanakları var mı?

Elbette. Bunun dayanağı, Kuran'ın ilk mesajları dediğimiz ilk 37 suresidir. Yani, "Bu iş nasıl başladı? Böyle başladığına dair kanıtlarınız neler?" diye sorarsanız, bu ayetlerdir. Nitekim ben böyle bir kitap hazırlıyorum *İlk Mesajlar* adında, insanlar daha net görsün diye. Bu ayetlerde yani 37. sureye kadar putların adı geçmiyor. Yani peygamber altı yıl boyunca putlardan hiç bahsetmemiş. Ne geçiyor peki burada? Burada, bu mülk meselesi geçiyor. Şiddetli bir biçimde eleştiriliyor Mekke'nin zenginleri. 'Dokuzlu Çete' diyoruz bunlara, mesela Ebu Cehil, Velid bin Muvire, Ebu Leheb... Direkt

isim verilerek eleştiriliyor, Leheb suresi, Maun suresi, Tekasur suresi gibi... Bunların konusu zenginler ve mal düşkünlüğü. Sonra Peygamber efendimizin etrafında ilk kim toplanmış diye baktığımızda, yoksullar, köleler, alıp-satılan kadınlar, efendisinden kaçan köleler, savaşta esir alınanlar falan görülecektir. Mesela, Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer orta sınıf zenginlerdir, Müslüman olduklarında zengin kalamamışlardır.

Hristiyanlık dininin ortaya çıkışında da Müslümanlıktaki gibi zenginler, aristokratlar ve yoksullar, ezilenler arasındaki çatışma söz konusu. Yaklaşık 300 yıl boyunca Roma imparatorluğu ile savaş halindeler. Sonra, Roma İmparatorluğu, Hristiyanlığı kendine eklemeli ve yerleşik bir anlayışa sahip oldu Hristiyanlık. Sizin deyiminizle devrimden düzene dönüş oldu. Bundan sonra da Hristiyanlık içinde tepki olarak küçük gruplar ve tarikatlar ortaya çıktı. İslam'da da İslam'ın yerleşik anlayışına aykırı birçok durum var. Alevilik, Şeyh Bedrettin, Hasan Sabbah, Karmatiler, Fatmiler gibi... Bunları nasıl yorumluyorsunuz?

Sadece Hristiyanlıkta değil, bütün inanışlar ve peygamberler mesela Buda, Hint kast sistemine karşı çıkmıştır, saraydan ayrılarak yoksulların arasına karışmıştır. Zerdüş İran din adamlarına karşı çıkmıştır. Mazdek'te durum aynıdır. Musa da saraydan çıkıp halkı firavunun zulmünden kaçırmıştır. Yani nereden baksan bundan 5 bin yıl öncesine kadar dünyada bir ezilenler tarihi vardır ve bu hareketlerin önderleri hep peygamberlerdir... İslam'a gelirse,

halife Osman döneminde Ebu Zerr Gilhari bozulmaya isyan etti. İlk büyük karşı çıkışı yaptı. Ve onu Medine'den sürerek çöle gömdüler. Onun gömülmesiyle birlikte İslam'ın Hz. Muhammed'den gelen damarı, tabiri caizse, bir metafor olarak toprağın altına girdi. Gömüldü yani. Teorik olarak bir iki ayrış oldu bu noktada. Statüko İslam'ı, kendini Bizans'ın ve Sasani'nin mülkiyet geleneklerine kaptırdı. Sonra ikinci olarak isyan eden bir muhalif İslam var. Mesela Emevi İmparatorluğu'na isyanlar başladı. Bunların en önemlisi Kerbela olayıdır. Sonra da bu devam etti. Kimi zaman silahlı, kimi zaman silahsız... Kimi zaman yeraltında, kimi zaman yerüstünde. İslam'ın, heterodoks tarihi diyoruz buna. Abbasilerde zenc isyanı var, zenciler ayaklandı bu kez. Afrika'dan zenci köleler getirip, saray aristokratlarının devletten aldıkları geniş arazilerde ağır şartlar altında çalıştırdılar. Sonra büyük bir isyan başladı. Bu isyanda 500 bin kişi öldü. *İslam'ın Kayıp Şehri El-Muhtare* diye bir makalem var bunu anlatıyorum. Karmatiler bunların devamı şeklinde ortaya çıktı. Sonra İsmaililik diye bilinir, Abbasi döneminin yeraltı muhalefetçiler. Bir de yerüstü muhalefeti vardı ama onlar biraz daha kültürel işlerle uğraşıyorlardı. *İslam'ın İlk Yenilikçileri* diye kitap yazdım, üç ciltlik bir kitap orada da yazmıştım. Ama bir kitap daha yazacağım, bu muhalif hareketleri daha derinden inceleyen *İslam'ın Ötekileri* diye. Nizari İsmaililer var, bir de öncülleri Karmatiler var. Onlar böyle büyük merkezi imparatorluklar kurarak değil, küçük küçük komünal topluluklar kurarak İslam'ın daha iyi yaşanacağını savunuyor. Ve 360'a yakın kale kurmuşlar. Paylaşım esaslı... Özel mülkiyet kalkmış... 200 yıl yaşamıştır. Bayrakları kırmızıdır Karmatilerin ve birbirlerine 'refik' yani 'yoldaş' derler. Anlayacağın bir orak çekiç eksik! İlginç bir şekilde Marksist yapının

"Abdestli kapitalizm anlayışı terk edilmelidir..."

'Ortodoks' İslami hareketin büyük kısımları oldu bu ülkede. Çorum olayları, Maraş olayları, Sivas olayı... Hatta o zaman adı Akit olan gazetenin 'Yaşasın Şanlı Sivas Kıyımı' diye bir başlığı var. Onların, Vakıf'ın, şimdi bu son öğrenci eylemlerinde çocuğunu düşüren öğrenciyle ilgili ağza alınmayacak laflar ve karikatürleri var. Özel olarak bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?

Benim de ortaokul yıllarım, o zamanın Milli Türk Talebe Birliğinde geçti. Sağcı, mukaddesatçı, dinci öğrencilerin yetiştiği bir yerd. Abdullah Gül de, Tayyip Erdoğan da orada yetişmiştir. Sonra Akıncılar dernekleri vardı. Ben ondan dolayı Mamak Cezaevi'nde 1 yıl yattım. Dolayısıyla geçmiş itibarıyla bunların içinden geliyorum. Bu kültür, adına 'abdestli kapitalizm' dediğimiz bir anlayış doğurdu. İşte ortada. Bunu artık terk etmemiz lazım. Zihniyet olarak değişmemiz lazım. Ben o çizgiyi kabul etmiyorum. Zayıf olan, mazlum olan, altta olan kimse, ben onun yanındayım. Mesela, Kürdün yanındayım. Anadili reddediliyorsa ben onun yanındayım. Mesela kimin annesinden süt

emerken öğrendiği dili öğrenmesi, bütün insani tabii fonksiyonları eylemesi engelleniyorsa, onun yanında da olmak gerekir. Bu zulümdür. Öbür taraftan 'mumsöndü' falan diye dalga geçiliyorsa, hakaret ediliyorsa, bir takım yerlere sokulmuyorsa, mezhebi farklı olduğu için, onun yanında olmak lazım. Müslüman olup olmamasıyla bir alakası yok, o anda hakkı yeniyorsa yanında olmak lazım. Mesela bir işçi 30 yıldır bir fabrikada çalışıyor hâlâ kirada oturuyorsa, patron da ondan kazandığı paralarla yatlar, katlar alıyorsa, sen orada emeğin yanında yer almak zorundasın. Kuran da en büyük değer olarak emek tanır insan için. "İnsan için ancak emeği vardır," der Necm suresinde. "Emeğinle kazandığından sana bir pay vardır," der. "Hepsi senindir," demek değildir bu. Toprağın, havanın, suyun, toplumun... Bunda hepsinin payı vardır. Velhasıl kelim

bunların yanında yer almak lazım. Allah'a inanan herkesin de bunun yanında yer alması lazım. Sen şimdi tutuyorsun, sopa yuran polisten yana oluyorsun, bebeğini düşüreni değil, öbürünü savunuyorsun. Bununla ilgili de bir yazı yazdım, sonunda da belirttim, "O çocuk neden öldü? Suçu neydi?" diye sorarlar. Yok 'gayrimeşru' falan... Böyle şeyler ayıp yahu. Saçma sapan şeyler! Böyle şeyler sorulur mu? Kaldı ki yumurta atsa, eylem yapsa... Bu öğrenciliğin cilveleridir, herkes yapmıştır, biz de yaptık. Yapmayana ben genç demem zaten. Bir öğrenci itiraz etmiyorsa, karşı çıkmıyorsa o öğrenci değildir. Devletin de, öğrencileri, "Ne diyorlar acaba?" diye dinlemesi lazım, gözbebeği gibi bakmaları lazım. "Anarşist bunlar!" diyorsa bir devlet, bir hükümet, bu tipik sağcı, sermayeci kafasıdır. Onların akılları başlarından gitmiştir, yolun sonu da görünüyor demektir.

birçok sembolü var. Anadolu'ya gelecek olursak... 11. Yüzyıl'da, 12. Yüzyıl'da Anadolu'da Selçuklulara Babai hareketler mevcut. Onlarda da bu tip temalar vardır. Kanla bastırılmıştır. Kırşehir'de binlercesi, çocuk çocuk dahil öldürülüyor. Daha sonra bunlar Bektaşî çevresine sığınıyor. Oradan Osmanlı bünyesinde Yeniçeri ocaklarına sızarak oradan devam ediyorlar. Orada ilk yıllarda Babailik, Ahilik, Kalenderilik, o Karmati kültürünün devamıdır. Bilinen saray İslam'ının dışında halk İslam'ını savunurlar. Zalimin yanında mazlumu savunurlar. Şeyh Bedrettin'e gelince, o da bir Osmanlı müderrisi. Genellikle sol çevrelerin yorumladığı gibi, Şeyh Bedrettin'in metinlerinde öyle sosyalizan bir eğilim yok. Mesela Varidat daha tassavuf ekolü bir kitaptır. Ancak onun etrafında toplanan halk, onu Saray'a muhalif gördüğünden, halkın metinlerinde bu daha net var. Osmanlı tarihinde bu tarz hareketler olmuştur. Osmanlı'nın kendi kültürü bir saltanat kültürü, Sünni bir kültür olduğu için, mesela Araplar arasında İranlılarda olduğu kadar devrimci bir İslam tam olarak gelişmiyor. Var olanlar da Anadolu'da geliyor. İstanbul'da yok. Bu sokaktan gelen İslam'ı da, yani muhalif İslam'ı, dışlanan İslam'ı *İslamın Ötekileri* kitapında toplayacağım.

Osmanlı'ya gelirken... 'Cihat' ve 'Fetih' meseleleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Şimdi tarihteki cihat ve fetih anlayışıyla Kuran'da ortaya konan cihat ve fetih başka şeylerdir. Kuran'da cihat zulme karşıdır. Yeryüzünde bir zulüm varsa, ezen ezilen ilişkisi sürüyorsa, bazı insanlar temel haklarından mahrum oluyorsa, orada Müslümanlara görev düşer. Bu insanları Müslüman yapmak için demek değildir, zulmü din ayrımı yapmadan kaldırmak demektir. Fetih ise ezilenlere zulüm görenlere yol açmak demektir, onların kalplerini kazanmaktır. Asla işgal değildir. Zorlama yoktur. İknâ etmek demektir bir nevi. Gayret etmekle savaşmak ayrıdır. Savaşmak meselesi savunma amaçlıdır. Asla durup dururken savaşmamalısın. Bir zulüm altındaysan, iktisadi bir çelişki varsa ancak, savaşabilirsiniz.

Peki, günümüz İslam hareketlerine gelecek olursak... Bunları kaba biçimde ikiye ayırabiliriz, ılımlı İslam ve radikal İslam. Radikal İslam köken olarak Sovyet tehdidine karşı ABD'nin Ortadoğu'da desteklediği bir hareketti ancak bugün ABD karşıtı bir pozisyonda görünüyor. İlimli İslam ise kapitalizmle barışık ve bağdaşık bir biçimde... Bunu nasıl değerlendirirsiniz?

İlimli İslam, radikal İslam, modernist İslam gibi ayrımlar yapmak benim açımdan manzarayı netleştirmiyor. Şöyle ki iki çeşit İslam anlayışı var: Biri mülkiyet üzerine kuruludur, diğeri de paylaşımcı komünal İslam'dır. Yani çağımızın paradigmasına göre ayırmak doğru olacaktır. Eskiden nasıl Firavun'un dünyada egemenliği söz konusuysa, bu çağın da temel iktidarı temel anlayışı bana göre Mamon'dur,

"Solcular Amerikan filosu gelecek diye taşlamış, sağ hükümet tarafından da hazırlık yapılmış, Karaköy'de genelevler badana yaptırılmış. Bu muhafazakarlar da Amerikalıları karşılamış. Ben eski bir sağcı olarak, daha önce de açıkladım, bu geçmişi reddediyorum. Reddi miras yapıyorum. Bunlarla yüzleşilmesi lazım..."

yani paradır. İslami hareketleri de buna göre değerlendirmek gerekir. Buna isyan etmeyenler, bunu kabul edenler, yeniden üretenler ayrı bir İslami gruptur, bunu kabul etmeyenler ayrı bir gruptur. İslami hareketlere bakışım budur.

Saray Müslümanları!

Türkiye'ye gelelim. Osmanlı dönemi siz kabaca anlattınız zaten. Cumhuriyet sonrasında ise Komünizmle Mücadele Dernekleri ile, "Aman din elden gidiyor!" ile yükselen bir İslami fikir var. Bunun bugünkü siyasal iktidar olarak vücut bulmuş biçimi var. Fethullah Gülen cemaati falan... Buna nasıl bakıyorsunuz?

60'lı yıllardan ele alacak olursak, dünyada bu tanrısı Mamon, tapusu mülkiyet olan güçler bir projeye başladılar. Ve karşılarındaki gücü parçalamak birbirine düşürmek için türlü yöntemler denediler. Birbirlerine düşman yapmak istediler. Ben iki tarafın da bu oyuna geldiğini ve suçu olduğunu düşünüyorum. Son yüzyıla gelince görülmemiş bir şey oldu ve Allah'ın sesiyle yoksulun sesi birbirinden ayrıldı. Daha önceki 5 bin yıllık tarihte Allah'ın sesi demek, yoksulun sesi demek idi. Ve kutsal metinlerin tamamı ezilenlerin çığlığı olarak ortaya çıkmıştı. Mesela Kuran'da Allah kendini yoksulun yerine koyarak konuşur, başka kimsenin yerine koyarak konuşmaz. Der ki, "Allah'a borç verecek bulunmaz mı?" İnsanlar der ki, "Allaha nasıl borç vereceğiz? Kabe'nin yanına altın mı bırakacağız?" Yani bu demek ki, "Yoksulun yanında yer alın, yoksula verirsiniz Allah'a vermiş olursunuz." Batı Avrupa'da ortaya çıkan Marksizmle birlikte, kapitalistlerin mülkiyeti kutsamak için dini kutsamasıyla birlikte, dinin afyon olduğuna dair bir kanaat yaygınlaştı. Bundan dolayı bir tarafta 'işçi, yoksul' diyen zinhar Allah demeyen bir görüş zuhur etti ve diğer tarafta 'Allah' diyen 'kitap' diyen, 'yoksul'

demeyen saray Müslümanları ortaya çıktı. Bu açıkça kışkırtıldı ve enteresan bir durum ortaya çıktı. Bir taraftan adama komünizm diyorsunuz tüyleri ürperiyor, yok, "Biz 80'den önce 5 bin verdik," falan. Ne için? "Komünizm gelmesin diye!" Yok "Camiler ahır olacaktı, karılar ortak olacaktı, Türkiye Moskova'nın eyaleti olacaktı..." falan... Koskoca bir yalan. Kurgu. Solcular Amerikan filosu gelecek diye taşlamış, sağ hükümet tarafından da hazırlık yapılmış, Karaköy'de genelevler badana yaptırılmış. Bu muhafazakarlar da Amerikalıları karşılamış. Ben eski bir sağcı olarak, daha önce de açıkladım bu geçmişi reddediyorum. Reddi miras yapıyorum. Bunlarla yüzleşmesi lazım. Ama soldan ve Marksist çevrelerden de bunu ben pek göremiyorum. Solda İslam deyince tüyleri ürperen çevreler var. Mesela geçenlerde iki tane dergi çıktı, isimlerini söylemeyeyim, aldım önüme ikisini de aynı anda, gösterdim arkadaşlara da. Birinde diyor ki 'seküler teoloji-İslami sol'; tabanlarını dini kesimleri uyarıyor, "Sola mı kayıyoruz, Marksist mi oluyoruz ne oluyor?" diye. Bunun için özel sayı yapmışlar. Ötekinde de şöyle diyor: "Aman ha! Dikkat! Sol İslam'a mı yaklaşıyor? Dinselleşiyoruz, yaklaşmayın!" falan diye argümanlar var. Kafa yapıları aynı. Vatandaş telaşlanıyor. Ne oluyor? Ne din kimsenin tekelinde ne de ezilenler kimsenin tekelinde. Bu denendi, olmadı. Allah'ın sesiyle yoksulun sesini ayırma projesidir bu. Yeşil kuşak projesi, İslam'ın içini boşaltıyorlar. Bunun içinde kaç bin tane CIA ajanı masa kurmuş, Komünizmle Mücadele Dernekleri kurulmuş, hocalar kullanılmış, kışkırtılmış. Sosyalist olmanın ilk şartı olarak Allah'a inanmamayı şart koşan solcular da var. Bunların dönemi geçti artık. Bunlar birbirine kırdırıldı. Yazık oldu. Başka bir aydınlanma yaşamamız lazım.

Türban meselesine gelmeden olmaz...

Türban hakkında ne düşünüyorsunuz?

Şimdi bu da farklı değil. Nasıl ki dilleri, mezhepleri, eğilimleri, varlıkları reddedilenin, emeği sömürülenin, bebeğini düşürülenin ben nasıl yanıdaysam, "Ben başımı örtmek istiyorum," diyenin de yanıdayım. Çünkü başını örtmek isteyen bir kadına, "Hayır örtemezsin!" deniyorsa aynıdır. Ben bir kadına, "Buraya başını örterek giremezsin," dersem bu onun için çok onur kırıcı olur. Tam tersini düşün, "Buraya başını açarak giremezsin, başını bağlayacaksın, çarşaf giyeceksin," desem, bu da onur kırıcı olur. Kişiliğini çiğnemek, hiçe saymak olur. Otoriter bir tavır olur. Taahhüd der Kuran buna. Yani kendinden başkası üzerinde hegemonya kurmak demektir. İki tavır da yanlış. Dikkat ederseniz, ben burada 'Kuran da başörtüsünün yeri nedir?' hiç konuşmadım. Bu konu hakkında da görüşlerim var. Zaman zaman söylüyorum, yanlış anlaşılıyor. Ama söyleyeyim, görüşlerini saklayan bir adam değilim. Kuran da Müslüman kadınlara örtünme emrediyor. Bu örtünmeye kadının saçı dahil midir, değil midir? Yine Kuran'daki ifadeye bakarsak orada muğlak bir ifade kullanılıyor. Ben bu konuda genişlik verildiğini düşünüyorum. Kadınların bir kısmı başlarını da örtecek bir biçimde yorumlayabilir, diğer kısmı başlarından aşağısı olarak, beden örtmek olarak yorumlayabilir; nitekim saç cinsel bir unsur değildir. Bana göre başı açık olan bir kadın da örtülü olabilir. Bunlar arasında kesin ve sert bir ayrım yok. Bunların birbirlerine kırdırılmasından yana değilim. Benim mesela iki kızım var birinin başı açık, biri kapalı. Benim onlara bir şey söyleme hakkım yok.

Bir de Numan Kurtulmuş ile başlayan Haspar süreci var...

Bunu Türkiye siyasetinde bir gelişme olarak görmek gerekir. Ama Türkiye'deki dini hayatı ve sosyal yaşamı bu gelişmeler için yetersiz buluyorum. Siyasetten ziyade bunun kültürel izdüşümünü incelemek, bu alandaki değişimleri incelemeyi yeğliyorum. Haspar'a da mesafeliyim bu bağlamda ele alacaksak. Çünkü söylemleri 'Milli Görüş' söylemlerinden farklı değil, yapıları da. Ancak Türk sağcı geleneği içinde bir kırılmadır da. Bu açıdan önemlidir. Programatik olarak da ilktir. Yoksulluk ile ilgili söylemleri, zulüm ile ilgili söylemleri çok radikaldir. Emek birinci önemdedir. Toplumu öne çıkarmaktadır. Refah, birlik, beraberlik gibi klasik sağcı argümanlardan uzak, radikal bir kopuş doğurabilir. Aslen programda devleti arka plana atan, liberal-özgürlükçü bir hava da var. Ekonomi-politik olarak sol denebilir, kalkınma, büyüme, kapitalist söylemler yok. Daha çok eşitlik, adalet gibi şeyler var. Bunu sol ile diyalog olarak göreceksak bunun gelişmesi gerekmektedir. Şimdiye kadar herkes 'diyalog' kurdu, 'ittifak' kurdu, bir tek sol ile İslam arasında olmadı. Artık sıra bunda... Ve Ortadoğu ile ilgili bir gelecek düşünüyorsak, bu, sosyalistler ve Müslümanların ittifakı dışında olamayacaktır.

Cennetin kapıları bile baltayla açılır!

Solun kolay güç olma hevesi ve sihirli formülleri ya da bir çeşit ateist mucize

Bir haftalığına şantiyedeidik. Şantiye dediğimiz bildiğiniz çamur içinde dağbaşı bir yer. Buraya belediye -tabii ki müteahhit partisinden- bir halı saha yaptırmış, yanına tesisi kondurmuş, sonra da kiraya vermiş. Kiralayan kişi belediye çalışanı; haftaiçi bile sabahdan akşama kadar başımızda durması yüzünden 'çalışan' kısmından şüphe ettiğim oldu, yalan değil. Ama sorun şu: O kadar bir dağbaşındayız ki burada saha kiralayan falan yok. Öyle olunca, belediye bir turnuva düzenlemiş, ilçenin belediye başkanı hemşerisi olan esnaflarına takım kurdurtmuş, katılım paraları ödemiş ve bir de hediye verecekmış. 'Sosyal etkinlik' elbette, ama dikkat edin halı sahayı elinde bulunduran belediye değil, serbest girişimci. Kâr ederken serbest, zararda elinden tutanı var.

Uzatmayalım, konumuz belediye değil, serbest girişimcilik müessesesinin sorunları da değil, zaten sorunları yok gibi. Biz haliyle yağmur altında çalışamayız, müessese işleticisine de söylediğimi aktarayım: Eririz diye bir korkumuz yok, kaynak yapılmaz. Öyle olunca bir hafta boyunca hem iş başında hem de bol pineklemeli bir durum yaşadık. Bir de işletmeye 'wireless' bağlamışlar ki, pek bir rahat geçti hafta, çalışabildiğimiz zamanlarda ise iş yetiştirmek için ölesiye uğraştık.

Biraz boş kaldım ya, yemin ediyorum apolitikleştin. En sevdiğim sanatçının **Edirneli Deli Selim** olduğunu bilen arkadaşlar benim halihazırda apolitik olduğumu düşünebilirler, bir önceki cümle onları etkilemez. Haa, apolitizminin gerçekten bu hafta peydah olduğuna inanırlar için not düşeyim: Doğrudur, Sercan Yıldırım'ın performans düşüşünde Helin Avşar'ın etkisini, bağıl değişkenleri de içerecek şekilde tartıştığımız oldu. (Rus kız arkadaşı var şimdi Sercan'ın, bir de spor arabayla 260km/h giderken yakalandı ehliyetsiz.) Fakat inanın, **beni apolitikleştiren internetten bakındığım sol tartışmalardır.** Ben sol yazmaktan bıktım usandım ama bir iki şey söylemezsem de o kadar saat mesaiye yazık olur.

Yazının sonunda söylenecekleri baştan ortaya koyalım, daha önce farklı farklı sol grupların yaptığı bir tahlili yineleyelim: Türkiye'de sol grupların en önemli zaafı kolay yoldan güç olma kaygısıdır. Devleti kurtarmanın yolunu

arayarak sosyalizmi keşfeden bir kısım Jön Türk'ten beridir, bizim memlekette solun saati biraz ters işler. Sosyalist aydınlar, belli dönemler dışında işçi ve emekçi kitlelerle iletişimsiz ve önemli ölçüde tecrit edilmiş durumdadır. O belli dönemlerdeki etkileşimlerinin anahtarı da aslında işçi sınıfı hareketinin dönemsel yükselişleri ve arayışlarıdır. Yoksa bu dönemleri yaratan sosyalist aydınların bir bölümünün memuriyet etmekte oldukları 'mucize formüller bulma' enstitülerinin ürünleri değildir. Ve sır vermek gibi olmasın da, bu işin aslında mucize formülleri yoktur. **Yapılacak iş sebatla ve istikrarla işçilerle birlikte yaşıyor olmaktır, işçileri örgütlemekten önce gelen kısım budur.**

Büyük yükseliş dönemlerinin ardından solun elinde kalanın bu kadar zayıf olmasının nedeni, yaşam alanları arasındaki mesafedir esasen. Ayrıca ülkede son 30 yıldır yaşanan süreçlerin öyle çok ciddiye alınır sosyal sonuçları olmadığı, işçi sınıfını sosyalizme yaklaştırmadığı da aşikar. Yakın zamanlı bir röportajda Ergun Aydınoglu şöyle diyor: "Yani insanın neredeyse, son 30 yılda sosyal hareket olarak bunlar olmasaydı fazla bir değişiklik olmazdı diyeyi geliyor." Peki öyleyse ne yapmak gerekiyor ya da gerekiyordu? Daha güzel soru: **Son 30 yıldır bizi bu bataklıktan çıkaracak sihirli formüller üreten sinycacılarımız nerede yaşadılar, çalıştılar, sosyalleştiler.** Bizim kahveye gelip pişpirik oynasalar mı belki daha faydalı olurlardı -diyesi geliyor insanın. Hayır eşli piştide, üç bacaklı elde pişti kesememek bu kadar formülü eskitmekten daha acıysa yapabileceğimiz bir şey yok.

Ol balıklar ki deryadan kaçıp deryayı bilmeden yaşar

İşçi sınıfının nerede, hangi koşullarda ne yapacağını, ne yapması gerektiğini müthiş bir keskinlikle bilenlerin işçileri tanımaktan bu kadar uzak olmaları en şaşırtıcısı... Elbette 'sınıf' denilen şey tek tek işçilerden oluşmuyor ama en geri bilinçli işçinin bile sınıfına ait bazı önsözleri doğal biçimde taşıdığı

açık. Ve dahası bir işçi mahallesinde oturuyorsanız, işçilerin gittiği bir kahveye çıkıyorsanız akşamları, yani sosyal çevrenizi işçiler oluşturuyorsa, kısa zamanda -en durgun dönemlerde bile- bir dizi fabrikadaki sınırlı tartışmalardan haberdar olursunuz. Bunların sınırlılığı, darlığı, hedefsizliği, ufuksuzluğu, apolitikliği, geriliği gibi etmenler sizi oradan kaçırmıyorsa bir süre sonra bu hareketliliklere dair önerilerde bile bulunabilirsiniz. Evet, 'bile', çünkü öyle **modern çağ peygamberleri gibi her tartışmanın bilirkşisi olursanız sizi kimse dinlemez.**

Yine de uyarıyorum: Bu iş zordur. Elif Çağla Ablamın (Elif Çağlı ile karıştırılmasın bu benim arkadaşım sadece) bir anlattığı: "Bir filmde geçen bir replik vardı, adam İspanya İç Savaşı'nda yenilgiden sonra Fransa'ya kaçmış bir anarşistti. İspanya'dayken avukattı, radyoda demeçler veren, yazılar yazan. Güney Fransa'ya sığınmacı gidince işçi olarak çalışmaya başlıyor haliyle.

Bir gün fabrika çıkışı arkadaşına diyor ki:

- İşçiler hakkında konuşmak onlar gibi olmaktan ne kadar da kolaymış. İşin sırrı önemli ölçüde bu anlatıdadır. Ve işçiler hakkında kolayca konuşanlar,

nelerden bahsetmiyorlar ki, ne kilit noktalar keşfetmiyorlar ki... Bir tanesi **demokrasicilik** mesela. Zamanında Mandel'in bu alanda vardığı yer üzerinden derin kaygılar duymuştuk, şimdi onu dahi rahmetle anıyoruz. İki sermaye grubunun savaşında türlü kaygılarla bir tarafta yer alan ekiplerin hepsi bunu 'demokrasi mücadelesi'yle açıklıyor. **Askeri vesayete karşı olan da demokrat, Ergenekon taraftarlığı yapan da. Bir biz değiliz, bir biz yani!** Arkadaşlar ara ara başka oyunlar oynayalım diyor, inatla piştide sarıyoruz. **Yetmez ama evetçileri** çok işledik ve zaten sayelerinde 12 Eylülcüler yargılandığı, kışlık biber kuruları gibi iplere dizildikleri ve böylece 12 Eylül'le hesaplaşılabildiği için karşılarında boynumuz bükük, evvel ne dediysek affola.*

Diğer taraftakilere, tarafı oldukları camianın OYAK diye bir kuruma sahip olduğunu hatırlatmakla

yetinelim. Sanayinin hemen her kolunda ortaklıkları ve bir bankası olan OYAK, çok itiraz ettikleri K. Irak'taki (Kürdistan Özerk Yönetimi) Türkiyeli yatırımların yüzde 25'ini elinde tutuyor. Demek ki neymiş? O kırmızı çizgiler, yatırım hatlarının çizgileriymiş. AKP gericiğine karşı en ön saftaki ordunun yardımlaşma kurumunun ortak olduğu Renault fabrikası ilk elektrikli arabayı 5 bin çalışanından herhangi birine değil, başbakana armağan ediyor. Yani sizin gelip gidip bizim kurtuluşumuzun bir basamağı olduğunu ikrar ettiğiniz demokrasi, bildiğiniz sermaye serbestliğidir, lütfen beni muhatap etmeyin, çok artı-değer ürettim geçen ay. Demokrasinin isim babaları dediğiniz, Atinalı köle sahipleri yahu!

Yüzlerini kibleye dönenler

Müslümanların localarına davetli davetsiz misafir olanlar arttı bu aralar. Yalnız bazısı sadece Müslümanları etkilemeye çalışırken, bazısı işi abartıp dinci gericilikle kol kola girmeye vardırdı. ÖDP Genel Başkanı Alper Taş biraz daha masumundan, "İnananın yeri soldur," diye açıklama yapmış.

Yani... Tabii... O iş tam olarak öyle değil... Bildiğiniz üzere. **Esasen inananın yeri camidir, ktlisedir, tapınaktır, nihayetinde cennettir.** Sol ise aslında işçilerin emekçilerin yeri olmalıdır, olmamalıdır mı? Ama gene de bu işin masum kısmı; masum bulmadığım kısım, bunun bir açıklamaya konu edilmesi.

Geçelim, zira ben apolitizmimi daha beterine borçluyum. Alper Taş'ın beni hiç ilgilendirmeyen ve dolayısıyla politikleştirilmeyen açıklaması o kadar etkili olmadı. Sarsıcı haber şudur: **"EMEP'ten Prof. Cem Somel ve Türkiye Birleşik İşçi Partisi'nden Prof. Zeki Kılıçarslan istifa edip Numan Kurtulmuş'un HAS Partisi'ne geçti."**

Röportajlarında tutumlarını ve iyi niyetliliklerini açıklıyorlar hocalarımız. Tanımadığım insanlar, geçmişlerini öğrenmeye de mail değilim, yani niyetleri üzerine bir tartışmaya girmeyeceğim. İyi niyetli olabilirler, cehenneme giden yolun taşları da, Bursa'nın kiler kadar ufak tefek olmayabilir. Nedenlerini en iyisi siz açıp okuyun, ben ikinci elden eleştirmeyeyim.

Benim anladığım kadarıyla, hocalar -özetle- solun Müslümanlar açısından çekici olmayışını dert etmişler ve Müslümanları (Müslüman işçileri) kazanmanın, adil bir düzen kurmanın yolunun bir çeşit takiyyeden mi, artık neden geçtiğini keşfetmişler.

Taş motoruna dayanan kapının kaderi OKSİJEN KAYNAĞIDIR!

Belki doğrudur da. Ama bizim asıl üzerinde durmak istediğimiz de bu: Niyetlerinizden bağımsız olarak sihirli formüller koca bir sınıf savaşımını başarıyla yürütmenizi sağlamaz, mümkün değil. Geçelim Refah Partisi gibi kokuşmuşluğu doruklarda, her türlü yobazlığın ve yolsuzluğun merkezi, altınları hâlââââ kayıp bir partinin eski müritleriyle-yan yana durmanızı ve onların aslında ne kadar aydın namuslu olduklarını savlamanızı, gerçekten işçilerin soldan uzak oluşlarının nedeninin Müslüman olmaları olduğu kanaatini nereden edindiniz? Kırk yıllık efsanelerden, güldürmeyin kendinize el ve alemleri hocam!

Solcular, gerçekten her dönem ve tüm güçleriyle işçilerin içindeydiler de din düşmanları oldukları için mi kovuldular? Anlayacağınız paradigma içinde sorayım: Adem'in yediği elmadan mı nasiplendik? Ve şimdi her nasılsa dini kimliği güçlü bir parti sayesinde mi işçilerle yakınlaşacaksınız, bilinçlendireceksiniz? Muhatap olmayayım diyorum, çok bilinçli işçiyim dayanamıyorum. Has Parti (ismiyle dalga geçmeyeceğime dair editörlerime söz verdim, vallahi billahi büyük yemin ettim), adil düzeniyle... **Ya hocam, şimdi ben kalksam bizim arkadaşlara -hepsi de işçi- Has Parti'ye katılalım desem, Enternasyonal'e üye olun dememden daha fazla tepki alırım.** Ve bu işçiler hiç de aydın işçi falan değiller, sıradanlar, ben dahil, son derece sıradanız. Ne işimiz var bizim orada, ne kazanacağız?

Diyelim siz haklı olun, işçiler gerçekten dini bütünlükleri dolayısıyla sola uzak duruyor olsunlar (aynı işçilerin hepsi de aslında helal olmayan dizileri izliyor, o ayrı) peki siz şimdi Has Parti içinde olmakla kendinizi kurtarıyor musunuz? Yani ben bir gün parti toplantısına gelsem ve sorsam: "Cem Hocam, Zeki Hocam, siz Müslüman mısınız?", diye ne cevap vereceksiniz? Aynı yere geliyoruz ama değil mi, sizin kimlikleriniz nedeniyle birileri yine kaçır oradan, haberiniz yok.

Bu işin daha ileriye gidilmiş var, anlatayım. **Irak Komünist Partisi** Amerikan işgaline destek verince bunların içinden **El Kadro** diye bir grup ayrıldı ve silahlı direnişe geçti. Elbette gelişme hepimizi umutlandırdı, hiç değilse yüzümüzü yerden kaldırdı. Gelgelim bir süre sonra bu El Kadro'nun Merkez Komite üyesi tarafından İsveç'te verilen bir seminerin dökümünü *Teoride Doğrultu* yayınladı. Okumak talihsizliğine

düştüm. İslami akımlardan bahsetmeye başlayacağı sırada konuşmacı bir ön açıklama gereği duyuyor:

"Irak Komünist Partisi El Kadro, bir süredir bir yaratıcının varlığını kabul etmiş durumdadır. Bu gerçeği, Kuran'dan, İncil'den, Tevrat'tan değil Marksizm'in Leninizm'in ilkelerinden, tarihsel ve diyalektik materyalizmden çıkarmıştır."**

"**Proletarya diktatörlüğü Allah'ın emri**", "**Lenin'e kitap indirdi**" gibi noktalara varmadan durabilmemizin bir yolu var mı sayın hocam? İnanın kendimi feda etmeye hazırım, kahvede oturalım size direkt beşliden pişti vereceğim, yeminle diyorum.

Daha söyleyeceklerimiz olurdu da, hem yerimiz daraldı, hem de ahret korkusuyla içimiz daralmaya başladı.

Sonuçtan önce, yumurtadan sonra

Bu sayıda konuya değinenler var, ben üzerinde fazla durmayacağım. Yine de benim rahatsız olduğum hallerden bir diğeri de yumurtalı eylemler. Çok önemli değil, işin şiddetmiş, hakaretmiş kısımlarına takılmıyorum. Yumurtalananların tamamı fazlasını hak etmiştir, cibilliyet konusunda tartışılması gereken kimselerdir. Ancak asıl sıkıntı bu tür eylemlerin üzerine bina edildikleri temelde. Genel olarak bir dönem **'eğlenceli muhalefet'** denilen ve bizim ülkede de biraz karşılık bulan bir tarz var. Avrupa kökenli olmakla birlikte örneğin Uruguaylı Tupac Amarular bile bu yöntemleri kullandılar. Ve işin aslı 70'li yılların birçok radikal gerilla grubunun evrimi de bu oldu. Balon uçurmaktan, süpürgelerle yer temizlemeye, polis çemberinde uzuneşek oynamaktan konversle resmi görüşmeye gitmeye kadar bir sürü tipi var.

Bazıları gerçekten yaratıcı ve eldeki imkanların zorlanmasıyla oluşturulduğu için başarılı sayılabilirler. Diyelim polisin bir okulu işgali sırasında radikal bir tarz içinde 5-10 kişi kalmaktansa bir çeşit sivil itaatsizlik eylemiyle, eğlenceli biçimde bu işten rahatsız geniş öğrenci kitlesini eyleme davet etmek başarılıdır. Eğer kendi okulunuzda bakanın sözünü keserek derdinizi anlatamıyorsanız ya da aynı okulda afiş bile asmaya izin verilmiyorsa, yumurta atmanın elbette bir anlamı vardır. Ama bunun esasen sınıf mücadelesine yabancılaşmış bir araç olduğunu da kabul etmek gerekir baştan. Eğer siz propaganda yapmak için sınıfın içinde olamıyorsanız veya sınıfın içindeki varlığını çok cılız buluyorsanız bu tür yöntemlerden medet umarsınız. Yazık ki pek bir medeti bulunmuyor ya da dedemin hep dediği gibi, "Kasaba minnet etmektense keser kulağımı yerim!" (Kulak değil o, haliyle!) Ola ki belli durumlarda bu yöntem kullanıldı ve işe yaradı, bunu genelleştirmek, teori düzeyine çıkarmak temelli bir sakınca, esas yabancılaşmadır.

Sonuç kısmına gelmezsem, RED beni kovacak

Solun kolay güç olma kaygısı veya hayalleriyle sihirli formül arayışlarını izlediniz. Bunların daha farklı ve daha düzgün versiyonları da bu ülkede çokça bulundu. Elimizdekiler maalesef en mizahi olanlar ve maalesef ben mizahtan oldukça uzağım, yani konuyu kötü işledik.

Derdimiz tüm solcuları gidip bir fabrikaya vesikalı yazdırmak değil. **Kimseyi işçi olmak gibi kötü bir kadere mahkum etmek istemiyoruz, işçileri bu kaderden kurtarmak istiyoruz.** Yoksa her pazar günü mesai yapan ben, çok iyi ezberle okurum

Turgut Uyar'ın dizelerini:

"yenilmenin tohumunu taşır her pazartesi

çünkü yoktur dağların ve yaratılışın öncesi

insan uzatır ellerini bir perdeyi çeker"***

Derdimiz; işçi sınıfının kurtuluşunun -muhakkak kendi eseri olacak- mucize formüllerle değil, gerçekten zorlu bir çabayla yakınlaştırılabileceğini anlatmak. **Che gibi dağlarda dolaşmak varken, Tamirci Çırağı gibi düz ovada avlanmak insanın ruhunu ezse de devrime ne kadar faydanız olduğu, ne derece orada olduğunuzla ilgili.** Bir zahmet kibrinizi dağ rüzgârlarına savurup bir parça sıradanlaşın. Kolay olduğunu söylemiyorum, kolay yoldan olamayacağını anlatıyorum. İşçilerin arasında vakit geçirerek yaratabileceğiniz ve apolitik görünse de çok önemli sosyal etkileşim alanlarını mümkün olursa önümüzdeki sayılardan birinde Alman Sosyal Demokrat Partisi deneyimi anlatırken tartışacağız. Mümkün olursa diyorum, gerçekten bir kez daha böyle solcularla itişen yazı yazarsam bana **RED**'in kapılarını kapatacaklar. Ahretten de onca bahsetmişken final cümlemidir: **"Cennetin kapıları bile balayla açılacak!"**

* Diğer **RED** yazarlarını bilemem, ben ne dediğimi biliyorum. Kırkalı dedim kendilerine, pişmanım, özür dilerim, diyetini öderim, ahrette hesaplaşacağız nas'solsa.

** Yazık ki söz konusu sayıyı bulamadım el altında, internette de eski sayılar yer almıyor. Dolayısıyla kaynağı belgeleyemiyorum, ama yaratıcıyı Marksizm'den çıkaranlardan -inanın- daha insafliyım, atmıyorum.

*** Şu yazıdan bir kârınız olacaksa bulup bu şiiri okumak olsun, lütfen olsun.

HATİCE KURŞUNCU - Şehir Plancısı

Ağaoğlu'nun Ayazması işte budur!..

evlerine de değil kiraya çıktılar ve daha da yoksullaştılar.

Bunlar hak sahibi olanlara reva görülenler. Bir de hak sahibi olarak görülmeyenler var. 1730 aileden 42'si kiracı oldukları için, hiçbir hakları yokmuşçasına alandan sürülüp atılmak istendi. Oysa Ayazma onların da mahallesiydi, göç ettirildiklerinde oraya yerleşmişlerdi, çocukları o mahallede büyümüş, okula gitmişti, işleri o çevredeydi. Evet, mülkleri yoktu ama orada yaşıyorlardı. Kendilerinin de hak sahibi olduğunu savunan 18 aile, mülk sahiplerinin yapmadığı direnişi tek başlarına başlattı. Önce barakalar kurdular. Karda kışta çoluk çocuk bu barakalarda iki yıl yaşadılar. Bu iki yıl içinde neler geçti hayatlarından... Sadece ev meselesi değil tam bir yaşam mücadelesi. Her an yıkım ekipleri gelebilir korkusuyla iş arayanları oldu. Aylarca işsiz kaldılar. Kapılarındaki su saatine fatura gelmeye devam etti ama okul servisi çocukları okula götürmeye gelmedi. Yazın hepimiz kene korkusundan evden burnumuzu çıkarmazken, hastalanan çocuklar hastane kapılarından geri çevrildi, "Bir şey olursa getirirsiniz," diyerek. Artık ne olması bekleniyorsa! Sağlık problemleri yanı sıra bir de güvenlik sorunu vardı. Çevredeki yıkıntılarda moloz taşıyan yabancılar dolaşıyordu ve kilitleyecek kapısı dahi olmayan ve sadece yıkım artığı eşyaların bulunduğu barakalarda hırsızlıktan korkuluyordu.

2007'de artık inşaat uygulamasına geçmek gerektiğine karar verildi. 2008'de TOKİ'nin inşaatına başlandı. Bu hafta 35.

Belediye

18 ailenin, yani yaklaşık 100 insanın yaşadığı barakaları da yıktı. Direnişe devam eden aileler yılmadılar, bu sefer de çadırlar kurdular. Bir seneye yakın bir süre de çadırlarda yaşadılar.

Küçük hırsızdan korkuyorlar büyük hırsızlardan asla!..

Koskocaman kurumları, memurları, iş makineleri, binaları, ellerindeki kocaman bütçeleri ile bu koskoca devlet, 18 aileye yaşayabilecekleri bir ev bulmak yerine son sığınaklarını, da 2008 yılında yıktı. Aileler yılmadılar, bu sefer kendilerine destek veren örgütlerle Küçükçekmece Belediyesi'nin kapısına dayandılar. O koca kurumlar pes dedi, 18 aile pes demedi. Sonunda Belediye Başkanı Aziz Yeniay'dan TOKİ konutlarında ev sözü aldılar. Tam rahatladıklarını düşünüyorlardı, bir yıllık kiralari Belediye tarafından yatırılacak, sonra ev sahibi olacaktı, bu sefer de koca bir yalana kandıklarını fark ettiler. Bir yılın sonunda aldıkları cevap TOKİ konutlarında ev kalmadığı yönündeydi. Verilen söz tutulmayacaktı. Ve yeniden düştüler yollara. Bir evden diğerine taşınmalarla birlikte eylemler de devam etti. En sonunda Küçükçekmece Belediyesi önünde her hafta sonu nöbet tutmaya başladılar. Bu hafta 35.

Bu, hikayenin görünen yüzü, onurlu ve haklı mücadelenin takdir edilen kısmıydı. **Bir de bu insanların hayatları var. 77 kişi. 50 tane çocuk. 27 tane öğrenci. Bir yanda evsizlik, bir yanda işsizlik, bir yanda yoksulluk.** Ödemeleri gereken kira eskisinden yüksek, eylemlerde adları çıktığından iş bulmakta zorlandılar. Her taşınmada yeni bir mahalle, yeni bir ortam, yeniden 'öteki' olma hissi. Her taşınılan evde deprem ve sel korkusu. Her taşınılan evde yoksulluğun biraz daha kendini hissettirmesi. **Çocukların okuldan alınması, tekstil atölyelerine verilmesi.** Zamandan daha hızlı büyümek zorunda kalan gencecik kız çocukları. Hastaneye gidecek parası olmadığından bedenindeki hastalığı kendinden bile saklayan kadınlar. Yıllardır çalıştığı her işte biraz daha hastalanan emekçi bedenler. Ve hiç bitmeyen bir gelecek kaygısı...

Ama her eylemde yeniden beliren umutlar, destek gördükçe büyüyen umut, umutlandıkça büyüyen inat. **Küçük hırsızlardan korkuyorlar ama büyüklerinden asla.**

Şimdi reklamlara duyduğunuz öfkenizi Ayazmahalların öfkesiyle birleştirmek için dayanışma vakti. Her pazar saat 09:00-18:00 arasında Küçükçekmece Belediye Binası yanındaki Atatürk Parkı'nda.

hatkur@gmail.com

Ali Ağaoğlu'nun Ayazma'da inşa ettiği konutları tanıtmak için çektiği reklamları görmeyeniniz yoktur muhtemelen. Ve muhtemelen çoğunuz bu reklamları gördüğünde, yapmacıklığı ve çığlığı ile sinirleri bozan bir reklam olduğu için az ya da çok sinirlenmişsinizdir. Herkesin sinirlenme nedeni farklı olabilir, hepsinde de haklılık vardır mutlaka. Benim sinirlenme nedenim ise 5 yıllık bir hikayeye dayanıyor. Benim hikayem değil... Şahit olduğum, taraf tuttuğum ve müdahil olmaya çabaladığım bir kavga, bir mücadelenin hikayesi. Aslında hikayeyi kendi öznelere bir anti-reklam filmi çekerek çok da güzel anlattılar. <http://ayazmamagdurlari.wordpress.com/> adresinden görülebilir.

2004 yılında TOKİ, Küçükçekmece Belediyesi ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Ayazma'da bir konut projesine başlamakta karar verdi. Ayazma Mahallesi kentin en değerli bölgelerinden biri haline gelmişti. Ayazma projesinin tanıtıldığı siteden, kendi ağızlarından dinleyelim:

"Atatürk Olimpiyat Stadı'na komşu yaklaşık 200 dönümlük bir arazi üzerinde inşa edilecek, ... TEM otoyoluna cephesi ve Metro bağlantısı ile bölgedeki tüm işyerleri, sanayi ve yerleşim yerlerine bulunmaz bir ulaşım kolaylığı ..."

Tam da İstanbul'un zengin ahalisi ve zenginlere özenen yeni yetmelerine uygun bir bölge değil mi? Bu üç koca kuruluş da öyle düşündü ve inşaata başlamak için büyük heyecan duydu. Fakat önlerinde bir engel vardı. Bu bölge aynı zamanda Güneydoğu'dan zorunlu göçle İstanbul'a sürülmüş insanların yaşadığı bir gecekondu mahallesiydi. 1.730 ailenin yaşadığı koca bir mahalle. Bugün boş bir araziymişçesine **pişkin pişkin yapılan reklamlar işte bu 1730 ailenin hayatını alt üst etme pahasına, 'kentsel dönüşüm projesi' adı verilerek bölgeye el konmasıyla var olabiliyor ancak!**

Ailelerin büyük kısmı sözleşme imzalayarak 2005'te Bezirganbahçe'deki TOKİ konutlarına taşındı. "Eh ne güzel işte daha ne istiyorlar? Mis gibi evler!" demeyin. TOKİ konutları bunlar; daha taşınmadan sıvaları dökülen, her yağmurda çatısı akan 'yepeni' konutlar. 'Kira öder gibi' diye pazarlanan koşulların hiç de 'uygun' olmadığı kısa zamanda ortaya çıktı. Her ay borçları katlanarak artan yeni Bezirganbahçelilerin büyük bir kısmı konutlarını borcuyla satmak ve yeniden gecekonduya taşınmak zorunda bırakıldı. Bu sefer kendi

■ yi ki 2010'un son pazarı 3. Köprü Mitingi vardı da o ağır bulutları Kadıköy'den yükselen rengârenk bayraklar ve isyan çılgınlıkları yırttı. 3. Köprü Yerine Yaşam Platformu'nun çağırıldığı, "3. Köprü Cinayetine, Tabiatı Talan Yasasına, İstanbul'un ve Marmara'nın Yağmalanmasına karşı; İnsanı, Suyu, Ormanı ve Yaşamı Savunmak için 26 Aralık Mitingi", kendilerine 'yaşam savunucuları' diyen binleri Kadıköy meydanında toplandı. Başını TMMOB Orman Mühendisleri Odası ile 3. Köprü güzergâhındaki yöre derneklerinin çektiği 3. Köprü Yerine Yaşam Platformu'nun 70'in üzerinde bileşenle böylesi bir miting kotarması başlı başına önemliydi ama meydan sayıyla anlatılamayacak bir zenginlik sergiledi ve ilk örneğini 25 Nisan Mitingi'nden hatırladığımız türde bir coşkuya sahne oldu.

Bildiğimiz odalar, meslek kuruluşları, sendikalar, dernekler, 'çevre örgütleri', siyasi partiler... oradaydı, birçoğu anlamlı katılım gösterdi. Asıl farkı yaratan toplumsal muhalefet sahnesinin yeni aktörleriydi; 'yerel direnişler' diye de geçirilen, öznelere tabiriyle 'yaşam savunucuları': 3. Rant Köprüsü piyangosunun Poyrazköy- Garipçe hattına isabet etmesiyle 'yaşadıkları yüksek hayatın saadeti sınırlarına vuran' Beykozluların, Sarıyerlilerin yanında, mahalleleri imha edip on binlerce 'pis yoksul'u şehrin dibine sürmek suretiyle ağaogullarına parsel üreten 'Kentsel Dönüşüm'ün diasporası Sulukule, Başibüyük, Ayazmalılar, aynı kadere direnen Derbent, Tarlabası, Tozkoparan, Sarıyer-Maden, Pınar, Kocataş, Gülsuyu, Tophane ve Kadıköylüler vardı. Daha yangını soğumamış olduğu halde yaralı ve yaşlı yüzüyle Kadıköy'ü kucaklamaya devam eden Haydarpaşa'nın anaç gölgesinde, haramilere kundaklamaktan başka yol bırakmayan şanlı Haydarpaşa

Dayanışması ilerliyordu. Vapurlarını Vermeyenler, Sirkeci Garı, Emek Sineması, AKM, Karaköy Limanı, Tekel Cevizli arazisi ve cümle insaniyet varidatımızın yağmalanmasına arıza çıkaranlar ilerliyordu.

Bunları yazamazlar tabii, manzara git gide enteresanlaşıyordu: Konuşmacıların da heyecanla ifade ettiği gibi, İstanbul'un kuzey kıyılarından Sahil Yolu'nun son durağı Hopa'ya kadar, Karadeniz Kadıköy'e çıkartma yapmıştı: Başta HES'ler olmak üzere yaşamı yok eden cümle politikalara karşı Karadeniz vadilerinin çılgınlıklarını yükselten **Karadeniz İsyandadır Platformu**, kara-mavi bayrakları, horonları, sloganlarıyla, mitingin en ateşli, en kalabalık topluluklarından biriydi. Küre Dağları'nın eteklerindeki masal vadilerini hukuksuzca talan eden **Hes'çi Orya Enerji'nin önündeki oturma eylemlerinin 19. gününü deviren Loç Vadisi'nin direnişçileri**, termik santralleri püskürttüklerine sevinirken şirketin yeni yerler aradığına şaşırmanın Bartin ve Amasrahılar, **nükleer tehdidinin karşısında kaleleri gibi duran Sinop'lular**, sahlini yola kaptırmamanın gururuyla **termiğe diklenen Gerze'liler**, köylerinin girişine 'Hes'çi şirket defol!', 'Kzirnös satılık değil!' pankartlarından 'ağaç yaptılar' diye gençleri gözaltına alınan **Trabzon Araklılılar**, Hes'lerin katlettiği ilk vadinin uzlaşmaz çocukları **Çayeli Senozlular**, bağımsız adaylarını kendileri seçen, organik vadilerine dokundurtmayan **Hemşinliler**, su tacirlerine sert kayaya tosladıklarını göstermeye kararlı **Hopahlılar**, bu tabiatı bozuk kanun çıkarsa Türkiye'nin tek biyosfer rezerv alanının bile sakata geleceği Borçka, Maçahelliler, **ormanları kadar kara inatlarıyla Şavşatlılar** (1), Hes'çi Borusan'ın fanatikleri **Polikar**

senfonisinin kurbanı İspir Aksulular oradaydı. Dört yıldır vadi girişlerinde nöbet tutan, **yabancı plakaları odunla kovalayan, anca böyle tek dallarını kırdırmayan direnişleriyle diğer vadilere model olan Fındıklı'nın Derelerini Koruma Platformu** oradaydı, daha daha, Karadeniz direnişinin ağır abileri **Derelerin Kardeşliği** oradaydı.

O kadar uzun boylu diyemezler tabii... O gün dünyanın Roma döneminden kalan en iyi durumdaki termal hastanesini barındıran, halen ılıcası kaynayan, ilklerin yurdu, 1800 yıllık Alliano baraj sularına gömülürken İzmirililer Kadıköy'den haykırıyordu. Sularının, topraklarının derdine Bursa'dan, Yalova'dan gelmişler vardı. **En çok da Lazlarla sevişen neşeleriyle Munzur'un delileri, direnişe imanı tazeleyen bir şeydi.**

Kompile servis!

Ve daha sayamadıklarım, 26 Aralık 2010 günü Kadıköy'ün, sanki daha sıkıcı bir şehirden gelmiş gibi karanlık göğünün altında durdular. "Suyumuza, sahilimize, ormanımıza, toprağımıza, mahallemize, vapurumuza, garımıza, emeğimize göz koyanlara karşı, İstanbul'u ve yaşamı savunmaya geldik, aynı rant belasıdır, aynı yaşam alanları davasıdır," dediler. İlk ve en güçlü sortisini Anadolu'yu yok eden enerjilere karşı, aynı yılın 25 Nisan'ında, yine aynı meydandan yapmış olan bu mücadele birliğinin ruhuyla, bu kez de o güne kadar kentsel sorunlar karşısında düzenlenmiş en büyük miting koydular. Yağmacılara karşı tek yürek olmuş bir öfkenin ve onurun isyanı oldular.

Aynı isyanın sloganlarını attılar: "3. Köprü'nün mimarları olmayacağız!", "Mahalleme, suyuma, ormanıma dokunma!", "Köprü talan, kanun yalan, Karadeniz İsyanda, İsyana Devam!",

"Kentsel, kırsal dönüşüme Hayır!", "Barınma hakkı insan hakkıdır", "Bizimdir topraklar, nehirler! Sermaye zehirler!", "Ferman haraminin, Haydarpaşa bizimdir!", "Harami Topbaş İstanbul'dan Defol!", "Dereler özgürdür, özgür olacak!", "3. Köprü Cinayettir!", "Her yer isyan, her yer direniş!", "Köprü değil, insanca yaşam!", "Köprüyü yapanlar memleketi satanlar!", "Termiğe inat Yaşasın Hayat!", "Loç Vadisi darda, herkes İsyanda!" ve **artık doğru söylenişyle, "Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya hep beraber!"**

Çıktılar, "Haydarpaşa'nın, Boğaz'ın ve İstanbul'un şahitliğinde söz veriyoruz: Kentsel yıkıma ve rantçı inşaat şirketine karşı **30 küsur haftadır sokakta direnen Ayazma halkından, kırsal yıkıma ve katliamcı HES şirketine karşı, 20 küsur gündür sokakta nöbet tutan sarı yazmalı teyzelere uzanan direniş kardeşliğimizi büyüteceğiz. İstanbul'u Anadolu'ya bağlayan Haydarpaşa'nın önünde bir kez daha haykırıyoruz: İstanbul'u ve Anadolu'yu savunacağız. Yaşamı Savunacağız!**" dediler.

Şimdi, esasen 24 Ocak 1980'den beri bitirilemeyen **memleketin kompile 'uluslararası piyasaya' servis edilmesi sürecinin** olduğu, bu coğrafyanın artık fiziki varlığının da tasfiyesi noktasında, toplumun her kesiminden zuhur eden bu mücadele birliği, başının belasını vahşi şirket emperyalizmi olarak teşhis etmiştir, anti kapitalizm üzerinde yükselen bir birliktir. Devrimin artık her şeyden çok yaşam alanları mücadelesi olduğuna uyanmış birliktir. Sanki bir yerlerden hatırlıyormuşuz gibi gelen birliktir. Bir de, çok pis gelen birliktir...

Eğer siz de 'arıza devrimciler' olursanız mevzuya bu sayfalarda devam edebiliriz...

(1) *Şavşat gürcüce 'kara orman' manasına gelmektedir.*

HAKAN AYTAÇ

Lepiska saçlı 'spin' doktoru...

Siyasetçilerimiz, devlet adamlarımız, asık suratlı, çatık kaşlı, kavgacı... Yüzlerinde tebessüme ancak, birbirlerine bağıra çağıra yüklendikten sonra, kendilerine bir hayli haz verdiği belli olan, ardı ardına sıraladıkları hakaretlere sıra gelince rastlıyoruz. İçimiz daralıyor vallahi!

Neyse ki, Egemen Bağış gibi her hareketiyle güldürmeyi başaran bir bakanımız var. Yıllar yılı Amerika'da yaşayıp bir şekilde buradaki Türk Dernekleri'nin başına geçmesine rağmen önceleri salt tercümanlıkla yetinen Bağış'ın, şimdilerde baş müzakerecilik gibi yoğun ve meşakkatli bir görevde, uzun bir yolculuk gerektiren AB ile ilişkilerden sorumlu bir görevi var! Bu sayede Türkiye'yi pazarlamak gibi bir misyon edinmişçesine kültürel etkinliklere katılıyor, nerede bir atraksiyon, hemen orada bitiveriyor!

Renkli kültürel yaşamının ötesinde, gittiği üniversitede kendisini protesto eden gençlere müdahale etmeye hazırlanan güvenliği durdurup, **"AB standartlarına göre iki dakika protesto etme hakkınız var,"** diyerek, öğrencileri bu mühleti tanıdıktan sonra yaka paça, tekme tokat dışarı attırarak kadar demokrat!

İnsan hakları ihlallerini gerekçe göstererek Türkiye'ye gelmeyen U2 gibi bir grubu milyon dolarlarla ikna etme operasyonunda baş müzakerelerde bulunan, ancak çabalarını, **"U2 ülkemizde bir şeylerin değiştiğini gördüğü için geldi,"** sözleriyle mütevazı bir şekilde reddeden Bağış, konserde 6 sıfırlı mevduat için kendisine teşekkür eden Bono yüzünden yuhalanmıştı! Demokrat kimliğinden hiçbir tahrike karşın ödünen Bağış ise, kendisini yuhalayanlara ders gibi bir cevap vermişti:

"Canları sağ olsun. Isık çalan gençler de bizim kardeşlerimiz. Onları da seviyoruz. Biz sadece bizi sevenleri değil, sevmeyenlerimizi de temsil ediyoruz."

Kendilerini sevmeyenleri nasıl temsil ettiklerini özellikle son dönemde gayet güzel görüyoruz tabii.

Ocak atraksiyonları

'Lepiska saçlı Egemen'in* kariyeri açısından içinde bulunduğumuz ocak ayının bir dönüm noktası olduğu söylenebilir. Öğrencileri iki dakikalık mühletten sonra dövdürmesinin yıldönümü olmasının yanı sıra, yıllarca ABD'de yaşayıp, burada oluşturdukları 'Türk lobisi' ile büyük övünç duyarken bir anda keşfedilip dış ilişkiler danışmanlığından 32 yaşında milletvekilliğine yükseltilmiş, şu anki görevine getirildiği 8 Ocak 2009'un hemen ardından 23 Ocak'ta da patron olmayı başaramamıştır! Vakko'da müdür olan eşiyile **Astoria bayiindeki ortaklığının** sembolik olduğunu belirten Bağış'ın, görevi gereği her hareketini uydurmaya çalıştığı AB'de

ise, siyasilerin parlamenter seçildikten sonra şirketlerde hisse sahibi olmalarına dahi izin verilmiyor. AB'nin ilerleme raporunda bu tip etik ilkelerin eksikliği eleştirilirken, son rapor için, **"Artık burnumuza AB kokuları gelmeye başlamıştır,"** diyen Bağış'ın daha çok 'dolar'ın kokusunu almakta uzman olduğu düşünülüyor. AB görevine geldiğinde selefının başarılarını da göz ardı etmeyerek, "Koşmaya devam edeceğiz," diyen Bağış için en doğru tespiti belki de Milliyet yazarı Kadri Gürsel yapmıştır. Gürsel'e göre Egemen Bağış bir 'spin doktoru'.

"Burada 'spin', dönmek, döndürmek anlamında kullanılmakta ve 'spin doktoru' aslında olumsuz bir durumu kamuoyuna olumluymuş gibi 'satmakta' ustalaşmış bir halkla ilişkiler kapasitesine sahip olanlara Batı'da verilen ad..." (Kadri Gürsel - 15 Ocak 2009 *Milliyet*)

Ancak, AB ile işler kesat gittiğinden olacak, bugünlerde pazarlamacılık kabiliyetini farklı alanlara kanallıyor. Son olarak *New York'ta Beş Minare* ile dönemsel trendleri iyi takip ederek, iktidara ve egemen görüşe herhangi bir eleştiri getirmeden 'aykırı' film çekebilme yeteneğiyle bir kez daha gönüllerde taht kurmayı başaran Mahsun Kırmızıgül'ün filmine el atmış. Filmi izleyenler her şey mutlu mesut giderken bir anda karşılarna çıkan replikle dumura uğramışlar. Filmde Hacı karakteri Türkiye'ye getirilecek ve emniyette sorguya alınacaktır. Hacı'nın arkadaşı Marcus ise, gözaltındayken Hacı'nın başına bir şey geleceğinden korkmaktadır. Tam o sırada ortaya

cengaver Türk polisi rolündeki Mustafa Sandal atlamıştır:

"AB uyum yasalarından sonra Türkiye'de çok şey değişti, işkence ve idam cezası kalktı, uygulanmıyor. Gözaltı koşulları oldukça iyi ve kendisi güvende. Korkmayın, Hacı'ya bir şey olmayacak!"

İşte bu repliğin tüm izleyiciyi filmde tamamen kopardığı, filmin sonuna kadar, "Acaba Mahsun bu sefer kime yaranmaya çalıştı?" düşüncelerine yol açtığı iddia ediliyor. Daha sonra da öğreniliyor ki bizim Egemen Bağış, bunca işi arasında filmin senaryosuna da bir ayar çekmiş. Yahu sevgili AB ile ilişkilerden sorumlu bakan, siz ne kadar da yaratıcı bir kişiliğiniz! Madem filmi palavralarınızla destekleyecektiniz, **"Türkiye'de ARTIK işkence uygulanmıyor,"** diyerek bir zamanlar bu insanlık dışı olayların olduğunu düşündürmek yerine, "Türkiye'de işkence yok kiil!" şeklinde cümleler kullansaydınız da en azından şu öğrencileri yerlerde sürükleyen, bebek öldüren, gözaltında işkenceyle insan katleden polisizin için yaptığınız, **"Bizim polisimiz birçok ülkenin polisinden çok daha vicdanlıdır, çok daha merhametlidir. Vatandaşın durup dururken polis tarafından hırpalanmışına inanmakta zorlanıyorum,"** açıklamasıyla a çelişmezsiniz. Yoksa polisin tutumunda bizim göremediğimiz bir değişim mi yaşandı? Ha, eğer iktidarınızla birlikte polisimizi toplumsal muhalefeti yok etmeye karşı eğittiyse orası ayrı!

Ancak kabul etmek gerekir ki, Bağış'ın kastettiği polisin nefsi müdafaasından başka

bir şey değildir. Dolmabahçe katliamında polisin aşırı güç kullanıp kullanmadığı yönündeki bir soruyu, **"Polise karşı kullanılan şiddet gerçekten aşırdı,"** şeklinde yanıtlayabilmiş, bravo doğrusu! Dilinden düşürmediği AB standardına göre yumurta atma gibi bir özgürlük yokmuş. Belli ki milletvekili seçildikten sonra **gürleşmeye başlayan saçları** dolayısıyla yumurtanın çok değişik faydaları olduğunu düşünüyor, bu mucizevi besinin heba edilmesini istemiyor! Herhalde bu amaç doğrultusunda, Ekim ayında Ankara Üniversitesi'nde kendisini yumurta ile protesto eden Nihal Çarıkçı adlı öğrenciden şikayetçi oldu ve uzlaşma teklifini de, **"Siyah renkli ceketimin sol omzu kirlendi,"** gerekçesiyle reddetti! Film senaristliğinden sonra, mizah yeteneği ile bu dönem de ortalığı kasıp kavurmaya devam ediyor. Bu öğrenci şimdi 2 yıl 4 aya kadar hapis istemiyle yargılanacak. Davanın yumurta protestoları için örnek teşkil etmesinin yolunu açarak, AB yolunda demokratikleşme adımlarını yumurta davaları eşliğinde övünçle atmaya devam edebilirsiniz.

Yandaş yönetmen lazım

Söylediğine göre filmin çekimleri başlamadan önce senaryoyu Mahsun göndermiş. Bağış da, Fatih Akın'ın *Yaşamın Kıyısında* filminin ardından, sinema sektörünün toplum üzerinde etkili olabileceğini düşünerek bu repliğin eklenmesinin, olumlu olacağını söylemiş. Senaristlikten oldukça etkilendiği belli olan Bağış yerinde durmuyor:

"Bu tür dizi, film senaristlerinin tekliflerine açığız. Her türlü katkıyı sağlamayı arzu ediyoruz."

Bu, verilen gözdağının artık köşe yazarlarını aşarak sinemacılara kadar ulaştığını gösteriyor. Eh, artık siz de ayağınızı denk alın. Senaryoları denetleyen, replikten sorumlu bir bakanımız var! Ancak Egemen Bağış, senaristlik kariyerine başlamasında etkili olduğunu söylediği Fatih Akın gibi yönetmenlerin filmlerine atlamayı düşünmüyordur herhalde. Çünkü, ödül aldığı Kuzey Almanya Film Festivali'nde 'tasarruf' gerekçesiyle Altona müzesini kapatan Hamburg eyaletinin kültür bakanını yuhalayabilen bir yönetmenle birlikte çalışmaya cesaret edeceği şüphelidir. Zira el alışkanlığından, olur ya kendisini protesto eden bir yönetmeni istem dışı yaka paça dışarı attıracağından korkuyordur. Tabii AB standardındaki iki dakikalık mühleti tanıdıktan sonra!

* 21 Nisan 2009 tarihli Sözcü gazetesinde Mehmet Türker'in yazdığı 'uzun, sarı, yumuşak saç' anlamına gelen bu söz üzerine şikayetçi olan Egemen Bağış, açtığı davayı kaybetmişti.

Münazara Çocukları...

HAKAN TABAKAN

Şimdi nereden girsem mevzu, diye kıvrılır durumum yazacağım zaman. Sanırım aşına olunan bir durumdur. Sağlam gir konuya, gelişme bölümünü kavi tut, sonuçta da at tokadı. Evet, Egemen Bağış'tan gireceğim ulan. Modern zamanların devlet adamı dediğin böyle olur. Karizmatik! -**Bu karizma kelimesi de amma yalama oldu bre!**- Memleket karizma siyasetçi, sanatçı, sporcu bilmem ne dölü. Öyle, bir kere karizmanın en hası. Esas oğlanı o âlemin.

Bakmayın siz Wikileaks'in onun ve benzerleri hakkında ifşa ettikleri 'cahil', 'çapsız' mealinden sözlere. Olur mu öyle şey? Hım, ayrıca en güzel seslerinden sahibinin. Adeta küçük Tayyip... Allah'ım esirgesin. En faşist demokrat ve özgürlükçü. Ayrıca bir nevi Cem Yılmaz. Öğrencilerin yumurtalı eylemini nasıl da sarakaya aldı zekice. Muhakkak ki hazır cevap. Bu özellik **münazara çocuklarının** şah damarı, en yıpratıcı silahı. Bu konuda bir eğitim aldıkları kesin. Denir ki; önce bir fikri açacaksın, sonra diğeri karşı fikirleri çürütürken yeni fikirler açacak argümanlarla falan, sonraki de tarumar edecek adamları çürütmeleriyle, sonra da bir özet. Arada rakibi bozacak çıkışlar, ani sorular, gerekirse üçlü saldırmalar. Bol soslu demagoji... Lakin münazara mantığının en hazin yanı hiç inanmadığın fikirleri de savunabilecek bir manevra kabiliyetine sahip olmak veya böyle bir maharet geliştirebilmek, geliştirmeye müsait bir meşrepte olabilmek. Neymiş, karşı fikirlere de böylece vakıf olmak... Tamam da niye tartışarak savunayım ki?

Omurgasızlaştırma böyle bir evrim sürecinden geçiyor zannederim. Alayı köşe yazarının sancılı dönemlerinden birine denk gelir.

Neyse, dağılmadan gidelim... İşte öyle bir rahle-i tedrisattan geçip gelmiş olma ihtimalleri ziyadesiyle yüksek bu **münazara çocuklarının**. Dedim ya demokrat özgürlükçü faşist, kısa adı FÖD olsun. Hani öğrencilerin polis terörüne maruz kaldıkları o sahneler vardı ya. Hatırlarsınız hazretin latif, veciz sözlerini. Ne demişti? Polisler saldırıya uğradı. Bir tür nefsi müdafaa demeye getiriyor. **Ulan biz hangi maçı izledik öyleyse? Keşke Erman Toroğlu bir baksaydı görüntülere.** Ne derse kabulüm. Bağış'tan vâkıf olduğu kesin. En son faşist milliyetçiliğin Rum versiyonunun Pınar Karşıyaka basket takımını Güney Kıbrıs'ta bir maçta taciz etmeleri sonrasındaki siyasi süreçte Bakan Bağış aymazlığının zirvesini yaptı. Güney Kıbrıs'taki milliyetçi tazyik Başbakan'ın devreye girmesiyle son bulmuş. Böyle bir laf! Aczin itirafı mı desem, yağcılığın son hali mi desem. Ama yukarıda zaten sahibinin sesi demiştim. **Devlet yok, dolayısıyla onun bir kudreti yok, dış ilişkilere dair bir siyaset, taktik, strateji, gelenek filan yok, hükümet yok ulan hiçbir şey yok memlekette ama neyse ki Başbakan Recep Tayyip Erdoğan var. Bir de Egemen Bağış. Çok şanslı bir milletiz!**

Münazara çocukları dedimse çocuk değil elbet. Herif! Kelli felli adamlar. Devler erkânı. Ama işte meselemiz üslupları ya! Bir de Hüseyin Çelik var. Her şeye bir cevabı olan adam. Anında. İnansın

inanmasın hükümetin yani polis devletinin her bir eylemi cansiperane savunulacak. Arada 'ama'lı bir parmak bal çalma.

Eski Dyp'li, sonradan Akp'li! Muhtemelen siyasi istikbali sezen ticari bir zekâ! Hep iktidarın yamacında, kıyısında, kısmında, kucağında... Şöyle ki; 1983 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oluyor. Aynı yıl Yüzüncü Yıl Üniversitesi'ne asistan olarak giriyor. 1987 yılında İstanbul Üniversitesi'nin kadrosuna geçiyor. 1988-1991 yılları arasında Jön Türkler üzerine doktora ile ilgili araştırmalar yapmak üzere İngiltere'de bulunuyor. Hıza bakın lütfen. Durmuyor. Aynı zamanda Londra Üniversitesi, *School of Oriental and African Studies*'de *Turkish Politics* bölümü MA programına devam ediyor. 1991'de Yeni Osmanlılar Cemiyeti ile ilgili araştırmalar yapmak üzere Belçika, Hollanda, Almanya, Avusturya, İsviçre, İtalya ve Fransa'da bulunuyor, Ali Suavi ve Dönemi konulu doktorasını tamamlıyor. 1992'de Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde yardımcı doçent, 1997 yılında ise; doçent oluyor. Son olarak Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde öğretim üyeliği ve bölüm başkanlığı yapıyor. Tam burada bir soluklanırsız, sonra da bir, "Vay anam!" deriz. Durmak bilmeyen bir yükseliş! Eminim ki sadece kendi çabası, çalışkanlığı ve dehasıyla. Ve fakat Türk-İslam sentezinin deli bir pirim yaptığı yıllar...

Kendisi de Recep Tayyip Matruşkasının bir merhalesi, parçası mı desem, kopyası desem de olur. Münazara şampiyonlarından... O dakika

neye inanıyorsan onu savun. Polis joplar öğrenciyi, polisi savun.

Polis devletinin övgücüsü ol. İtirazlı ve ayar veren bir zorlu bir soru karşısında manevralı bir yaklaşım, 'ama'sı' eksik olmayanından ama. Her muhalif çıkışla dalga geçen bir eda, laf sokma üstatlarının son cengâveri. Hani ayıp olmasa Şair Eşref'e, Neyzen'e; ruhlarını muhtereme havale etmişler diyeceğim. Zarif bir mizahi zekânın, alçak gönüllülüğün bu taraftaki eksikliği de ayrıca mani oluyor bu hamleme. Diyeceğim, yeni devlet adamları böyle çalışıyor sazı. Neylersin ki dinlemek mecburi bu aralar.

Bir de İngiliz vatandaşı olduğu iddia edilen bir bakanımız var. Ne bileyim, ben iddianın yalancısıyım. Malumumuzdur. O da pek hevesli münazara takımının bir üyesi olmaya. Ama onun daha alması gereken çok yol var. Fakat ufaktan giriyor fotoğrafa aslan parçası. **Benzin 4 liraymış**, diyor o benzer, sevimsiz, itici, mendebur edalarıyla hazretlerin, **ben görmedim** diye ekliyor. Neyse ki televizyonlar bu konuşmanın arkasına fon yapıyor **benzin pompasındaki fiyatı**. Adamlar o kadar rahat ve güvenle konuşuyor ki,

hani böyle bir kanıt olmasa inanacağız kendisine.

Demem o ki. O tarafta işler vahşi bir taktikle seyrediyor. Fazla mağrur ifade ediliyor. Kimse burnundan kıl aldırıyor. Herkesle dalga geçiliyor. **Hiçbir hak arayışı onlar için bir anlam teşkil etmiyor, kendilerine dair değilse...** Hiçbir demokratik talebin kıymeti yoktur, kendi sözlüklerine uymuyorsa. Hiçbir özgürlük, özgürlük değildir kendilerini tarif etmuyorsa... Bu münazara çocukları listesine Arınç'ları, Kuzu'ları, Bay Beşir'i, Çiçek'i, Şahin'i dâhil etmedim, bu yazının olanakları içinde. Yoksa liste pek kabarıktr. Neyse...

Bunlar dalga geçedursun. Daha çok yumurta yiyecekler kafalarına, gözlerine. Bir neslin gazabı o yumurtaların adaletiyle de çökecek üzerlerine. Fikirsiz lafazanlığın lastiği fena patlayacaktır. Tarih o münazara çocuklarını aynı zamanda kifayetsiz muhterisler olarak da kaydedip anacaktır. Kimseler anmasa ben öyle anacağım ulan! Hadi bakalım...

LeMan

1000.

ÖZEL SAYI

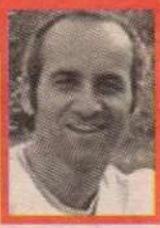
12 Ocak 2011

Çarsamba Piyasada

52 Sayfa

Büyük Boy, Kuşe Kağıda

KAÇIRMAYIN

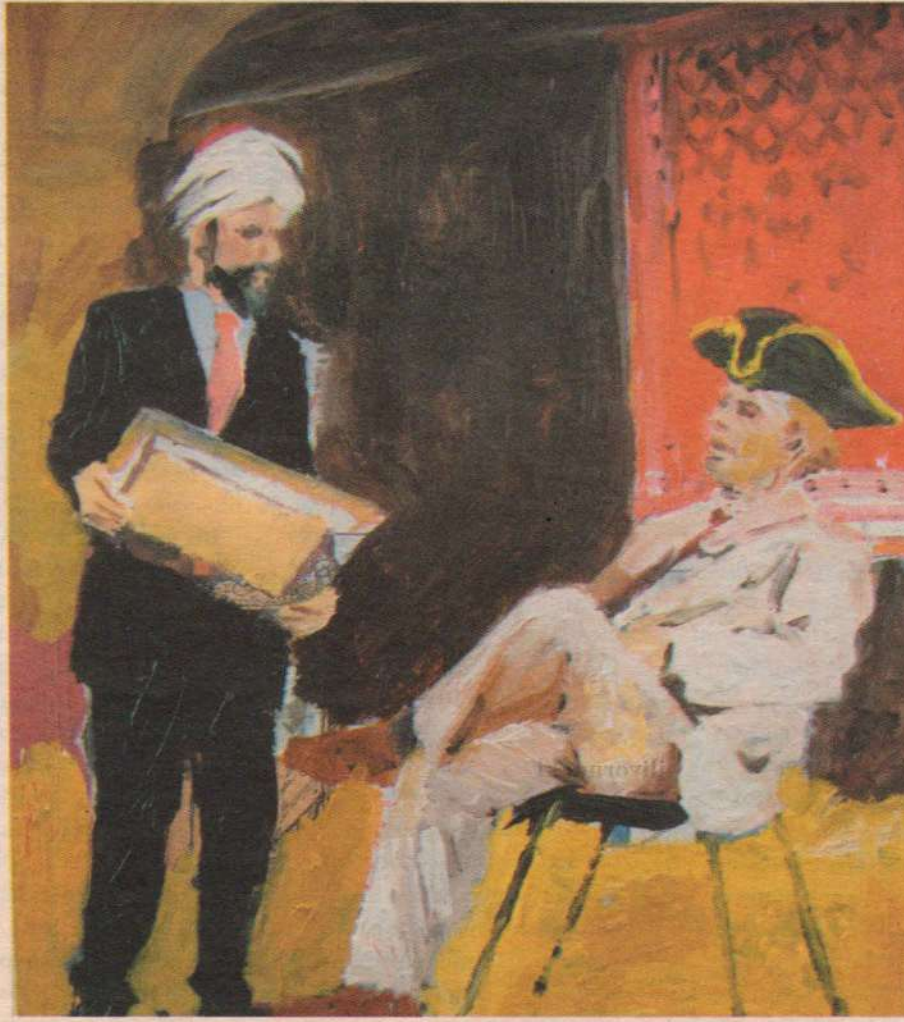
BURHAN KUM

Yeni yatırım enstrümanı: Resim!..

Yazının başlığı, içinde enstrüman da olsa, kulağıma tırmıyor. Bu mide bulandırıcı terim borsacıların ağzından alınıp sanat ortamına 'iftiharla' monte edildi. Zamanla alışırım diye düşünmüştüm. Bir türlü alışamadım, zaman bu kez bana yenildi. Yine de kazandım diyemiyorum. Ben alışmayayım diye kulaklarımı tıkarken, borsa mantığı sanat piyasasını çoktan teslim aldı bile. Şu halde biz, sanat ürettiğimizi zanneden ressam, yarattıklarımızın neye dönüştürüldüğünün farkında mıyız?

Sanat bir toplumu değiştirebilir mi? Genel olarak olumlu cevaplandırılabilir bu cümlelerin, resim -plastik sanatlar olarak da genişletilebilir- söz konusu olduğunda, tam tersi daha geçerli görünüyor. Toplum resim sanatını kendi istediği hizaya getiriyor, hizaya girmeyenler dışarı! Toplum dediğimde de çok geniş bir kitleyi kastettiğimi zannetmeyin, resim satın alan birkaç yüz sermayedar ve onların emrindeki birkaç küratörden bahsediyorum. Bu kitle resme yatırım yaparken de, el attığı her alanda olduğu gibi öncelikle parasının çoğalmasını hedefliyor. Tabii, saygınlık kazanımı, sınıfsal konumun yeniden üretilerek pekiştirilmesi, himaye kisvesi altında sanatçıların denetim altına alınması ve sanat alanında söz sahibi olma gibi etmenleri de göz ardı etmemek kaydıyla.

Resmin pazarlanması ve kâr getiren bir nesneye dönüşmesi onun metalaşması anlamına geliyor ki asıl paradoks da burada, zira biz ressam resimlerimizi temelde asla bir değişim aracı olarak üretmeyiz. Hiçbir ressam eserini üretirken zaman ve maliyet hesabı yapmaz, rasyonel emek sürecinde tamamlamayı hedeflemez. Resim yapmanın en temel amacı yeni bir bakış açısı sunmak, görünenin ardındaki gerçeği açığa çıkararak insanların bilinç düzeyini yükseltmektir. Hedeflenen düşüncenin görselleştirilerek iletilmesidir ve paylaşılmasındaki beklenti de pazarlayarak paraya dönüştürme değil düşünce aktarımıdır. Dolayısıyla, görsel sanat eserleri, **Marx ve Polanyi**'den esinlenerek, aynı toprak, emek ve bilgi gibi, ancak ve ancak **hayali meta** olarak sınıflandırılabilirler. Üretilen her eserin emek sürecinin bir sonucu olduğu düşünüldüğünde, sanatçının hayatını sürdürebilmesi için eserini para ile değişme zorunluluğu doğabilir. Ne var ki bir resmin değişime sokulması onun hemen kapitalist bir meta olduğu anlamına gelmemeli çünkü "hem metanın üretimi için toplumsal olarak gerekli emek zamanını, hem de metanın barındırdığı artık değer oluşturulması için toplumsal olarak gerekli devir süresini azaltmaya yarayan rekabetten" (Bob Jessop) muaf. Ne var ki bu gerçek, günümüzde onun bir *'yatırım enstrümanı'* muamelesi görmesini engelleyemiyor.

Kısacası, değişimin kurallarını belirleyen kapitalist sistem meta olarak üretilmeyen bir resmi, bal gibi, metalaştırabiliyor.

Devletin yıllardır hiçbir sanat eseri alımı yapmadığı ve iş ısmarlamadığı Türkiye'de ressamın elinin özel sektöre mahkûm olması alıcıyı ziyadesiyle memnun ediyordu. Resmin tek alıcısının burjuvazi olması, piyasa koşullarında bir ressamı savunmasız ve dirençsiz bırakmakla kalmıyor, ayrıca onu pazarın taleplerine uygun işler üretmeye de itiyor çünkü işinin pazarda alıcı bulabilme şansı ancak alıcının belirlediği koşullara uygun olmasına bağlı. Bir resme yatırım yapan alıcı için ise işin üretilme nedeni olan düşünceden çok daha önemli iki temel nokta var: Bir, resmin fiyatının ileride kendi ödediğinden daha yüksek bir değere ulaşma olasılığı; manipülasyona müsait bir hedef olarak paranın büyütülmesi. İki, dünyada tek bir adet bulunan eserin onun mülkiyetinde bulunmasının sağlayacağı saygınlık: birçok kişi tarafından arzu edilen, benzersiz bir mülkün sahibi olmanın prestiji. Resmin üretilme nedeni olan düşüncenin alıcının ideolojisini desteklemesi ya da en azından karşı çıkması da sınıfsal konumun yeniden üretilerek pekiştirilmesini gözetken bir satın alma gerekçesi olsa bile, bu şartı sağlamayan 'muhalif' işler de 'denetim' amaçlı edinilebiliyor.

Bir diğer neden daha sayılabilir ki sanat alımında zannedildiğinden daha az rol oynamasına rağmen üretimi tetikleyen

faktörlerin başında sayılıyor. **Contemporary Art İstanbul Fuarı**'nın yaratıcısı ve yönetim kurulu başkanı **Ali Güreli**'ye göre: "Bu kadar çok inşaat yapılıyor. Elbette o duvarları süsleyecek tablolara ihtiyaç var! Yapılan yüz binlerce yeni evi düşünün. Her birinin duvarına bir tablo assan, sanat piyasası uçar!" Tabloları alıcılara dekoratif bir unsur olarak öneren Güreli'nin, gördüğü kadarıyla **"Ağaoğlu Konutları"**, ya da benzeri yapılarda mülk edinen taşra burjuvazisinin, kültürel düzeylerine uygun Çin yapımı ucuz işlere rağbet ettiğinden ve bu cahil cemaatin çağdaş sanatla uzaktan bile alakası olmadığından haberi yok. Hâlbuki çoğunluğu birkaç nesildir kentli olan yatırımcı koleksiyoncular eserlerin pek azını ev ya da iş yerlerine asmak için alıyor, büyük çoğunluğunu ise, bir hisse senedi misali, depolarda 'yıllandırıyorlar'.

İster yatırım aracı, ister dekorasyon, her iki edinme nedeninin de bir ressam için ideal olmaktan çok uzak olduğunu söyleyebilirim. Özellikle *'yatırım enstrümanı'* durumunun, bir ressam olarak benim için asıl sıkıcı yanı bunun yalnızca görsel sanatlar için söz konusu olması. Örneğin kimse yeni basılmış bir kitabı ileride daha fazla fiyata satarım diye satın almıyor. Aynı durum müzik, sinema ve tiyatro gibi sanat dalları için de geçerli. Bir eserin yatırım aracına dönüşebilmesi için resim ya da heykel gibi tek adet ya da fotoğraf, video ve özgün baskı gibi *sınırlı* sayıda üretilmiş

olması gerekiyor. Sanatsal bir ürünün bir yatırım aracı olarak mülk edinilmesinin temel şartı çoğaltılamıyor olması.

Hal böyle olunca edebiyat, müzik ya da bir sinema eserleri her ne kadar alıcı ya da izleyici sayıları açısından değerlendirilseler de, içerdikleri düşünce, öz-biçim tutarlılığı, kurgu ve anlatım açılarından da değerlendirilmeye tabi tutuluyorlar. Bu durumu saydığım alanlarda geliştirilen eleştirilere bakarak anlamak da mümkün. Bugün resim için var olan tek ölçüt ise ne kadar paraya ve kime satıldığı. Son yıllarda basında yer alan resimle ilgili haberlere bakın, müzayede sonuçları ve 'rekord fiyatlar'dan başka bir cümle okuyamazsınız. Seksenlerde Türkiye'de kıpırdayan ve resmi toplumla paylaşma olanağı sunan resim eleştirisi, sermayenin resim piyasasını ve onu çevreleyen kurumları (basın, müzeler, sanat merkezleri, müzayedeler, bienaller vs.) ele geçirmiş olmasından dolayı tamamen ortadan kalktı. Ve ne yazık ki, elimizde yakın gelecekte sağlıklı bir eleştiri kurumunun oluşacağına dair herhangi bir gösterge de yok.

Resmin bir yatırım aracına dönüşebilmesinin temel şartının onun "yaratıcı bir süreçte ortaya konmuş *tek* bir eser" olmasından kaynaklandığını söyleyenler araçlar için aslında işin en cazip yanı bir resmin üretim maliyeti ile fiyatı arasında rasyonel bir oranın bulunmaması. Bu sayede türlü reklam ve pazarlama teknikleri kullanılarak eserin fiyatı, dolayısıyla kâr payı astronomik boyutlara taşınabiliyor. Sanatçının temel insani giderleri de dâhil, maliyeti ancak binli rakamlarla ifade edilebilecek bir resim milyonlara alıcı bulabiliyor. Ressamın kendi alanında yıllarca emek vermiş olması veya özgün bir düşünce ortaya koymuş olması da bu durumu açıklamaya yettiğini sanmıyorum. Örneğin, bir iş kolunda yıllarca emek harcamış bir işçinin, emekli olmadan önce maaşının asgari ücretin iki katına bile ulaşmadığını hatırlatmak yeterli olsa gerek. Piyasaya sürülen işlerin ancak çok küçük bir bölümünün astronomik fiyatlara ulaştığı da göz önüne alındığında, bu durumun resamlara bir hayal olarak sunulduğunu da unutmayalım.

Bilim gibi sanatın da ticarileşmesi sanatçının toplumsal sorumluluğunu yitirmesine yol açıyor. Bununla kalmıyor, ticarileşen sanat varoluş meşruiyetini de kaybediyor. Hiçbir ressam *'yatırım enstrümanı'* üretmekte olduğu kabul etmeyecektir ancak "Belki bir gün benim resimlerim de milyonlar edebilir." hayali ile ses çıkartmamayı tercih ediyorlar. Eleştiriden ve insani sorumluluktan arındırılmış bir alanda üretim kaçınılmaz olarak pazardaki alıcının beklentilerini karşılamaya hizmet edecektir. İyi de, bu gidişat yaratıcı sanatın intiharı değil mi?

'Torbacı'larla kavga edeceğiz!

Yeni moda, torba yasa! Bütün kazanılmış haklarımız torbalara istiflenerek sermayeye peşkeş çekiliyor. Küçük bir kısmını dışta tutarsak, sendika ağalarının inisiyatifine terk edilmiş yeşil ve sarı sendikalar tarihsel işbirlikçi rollerini oynayarak büyük bir sessizliğe gömülmüş vaziyette. 'Torba'daki Ulusal İstihdam Belgesi yalanıyla önümüze getirilen, kamu borçlarının affı meselesi gibi halk tarafından kabul göreceği varsayılan, her zamanki dümenle, **öne iyi malları arkaya çürük malları dizen çakal manavın uyanıklığı...** GDO'lu hükümet, yine aynı yola başvuruyor...

Mevcut şekliyle yürürlükteki bütün çalışanlar için iki ay olan deneme süresini 25 yaş altı gençler için dört aya çıkarmakla işe koyuluyor iktidar partisi! **Gel de yumurta atma! Gençlere çok sinirlenmiş olacaklar ki, 16-18 yaş arasındaki ergen işçilerin ölüm sınırındaki asgari ücretini daha aşağı çekmek suretiyle sermayeye genç köleler sunuyorlar.** Esnek çalışma şartlarını daha fazla ağırlaştırarak esnek çalışma

Torba işleriyle uğraşanların arada sırada burnunu kırıyor vatandaş. Enerji Bakanı da nasibini aldı bu işten...

adı altında işçilerin esnemesine dahi verilmeyecek. Bu köle düzenine geçişi bir sendika toplantısında Enerji Bakanı dillendiriyor: "Bizler gelişmekte olan Türkiye olarak **mutlaka yeri gelecek 16-18 saat çalışabileceğiz. Ben biliyorum ki benim işçim işini bitirmeden çıktığı direktten inmez. O direktte sorunu 8 saatte çözerse 8 saat, 18 saatte çözerse 18 saat çalışır.** O yüzden biz uzlaşa içerisinde bütün emeklerimizi

beraber ortaya koyarak Türkiye'yi geliştireceğiz."

Kardeş! Biz nereden senin işçin oluyoruz? Hele şöyle bi beri dur bakalım! Sen köle pazarı kurmuşsun da ağzından baklayı çıkaramıyorsun! Torbadan yine kesinti, yağma çıkıyor... İşçilerin her ay maaşlarından kesilmek suretiyle işsizlik sigortası fonuna aktarılan paralar yine yağma ve talan edilerek kodamanların semirmesi için peşkeş çekiliyor. Asgari

ücretin bölgesel düzeyde belirlenmesi gibi düzenlenmelerle ölüm sınırında seyreden asgari ücret daha aşağılara çekiliyor, işçinin kuru soğanı bile rüyasında görmesi sağlanıyor. **İşveren 'kiralık işçi çalıştırma' adı altında emekçiye alıp satma hakkına sahip oluyor, işçiler köle pazarlarında alınıp satılabilen metaya dönüştürülüyor.** Bir sonraki adımı tahmin etmek için kahin olmak gerekmiyor. Büyük ihtimalle, **seçim sonrası elde kalan son kırıntıya, kıdem tazminatına da el atacaklar.**

Nasıl olsa memleketimizde ileri demokrasi sonsuz, özgürlükler var çok şükür! İktidar eliyle istikrar var, daha ne olsun? Ekonomide tıkrında! Büyük bir direniş beklemiyorlar ki, bu kadar pervasız olabiliyorlar. Peki bu cüreti nereden alıyorlar dersiniz? Sendikalarımızın yiyici takımı tarafından gasp edilmiş olmasından cesaret buluyor olmasınlar?!

Biz torbacıları iyi tanırız... Torbacılardan hiçbir hayır görmedik! İki seçenek var önümüzde: Ya torbalarını başlarına geçireceğiz veya tüm ezilen kesimler bu torbadan zehirlenecek...

NE O? BİRİLERİ ÇIKIP DOĞRULARI SÖYLEDİĞİNDE NEDEN DELİRİYORSUNUZ?!

Kırpık bıyığına bakıp da dinci veya cemaat sallabaş vekili sanılmasın zinhar. Aslen Dersimli kendileri ve hattı zatında Kemalist orta sınıf burjuva zihniyetiyle goygoyculuğunu barındırır bünyesinde. Uzun bir dönemdir parlamentonun kıdemli mebuslarından, çeşitli partilerde boy göstermişliği vardır. En son Kılıçdaroğlu CHP'sine geçerek 'yuva'ya döndü. Aynı zamanda hemşeri dayanışması sergiledi. Kimine göre bir çapkınlık anında medyaya yakalanınca, 'çiçek sulama' bahanesiyle bayağı gündem olmuştu. Son seçimde bağımsız aday olarak seçilen, tek kişilik **'Meclis Cengaveri' Kamer Genç...** Ne de olsa doğduğu coğrafyanın kadim kentinde serde isyan geleneği olduğundan, genetik bakımdan az çok etkilenmiştir. Çok defa Meclis konuşmalarında A. K. Partisi'ne kök söktürmektedir kürsüden sergilediği performansı.

Nice sermaye sözcülüğüne soyunan cemaat ve tarikat vekilleri onun karşısında söyleyecek söz bulamayıp belden aşağı vurmaya, hıznı alamayanlar ise linç etmeye, susturmaya ve derdest etmeye çalışmış olup, bunda başarılı olamamış. Bülent Arınç'ın dahiyane teşhisiyle, Meclis'e ayık kafayla gelmiyormuş! Yine ki gelmiyor ayık kafayla

sizin gibi! **Hacıyağı kokulu hacıyatmazlar da keşke bir iki kadeh atıp gitse Meclis'e, belki memleket hayrına bir iki dişe dokunur iş çıkarırlar...** 'Kim bilir' kimin ayık kafalı kimin yayık kafalı olduğunu?..

Tabii bu kişiye bir nevi deli ve sarhoş yaftası yapıştırarak, söylediği doğru şeyleri itibarsızlaştırmaya çalışıyor **sağın çeşitli adlar altında teşkilatlanmış mankafaları.**

Görüyoruz ki her zaman parlamentoda bir muhalefet boşluğu olduğundan, **Meclis'in delisi muamelesine maruz kalmak ona düşüyor.** Her şey bir yana müthiş bir sempati var bu kıdemli vekile, halkın bir bölüğünde. Kendileri an itibarıyla kayıp ilanlarıyla aranan, araziye ayak uydurmuş, **"Meclis'e 'ufuk' gerek!"**

sloganıyla gönderilen liberal Ufuk Uras, onun yanında havagazı kaldı neticede. Doğruya doğru!..

Meclis gündemini altüst ettiğinden midir bilinmez, susturmak için Meclis İç Tüzüğü'nü değiştirmek istemişlerdi, sonucu ne oldu bilemiyoruz. O konuşuyor her halükarda

inadına. Meclis'te Hsyk görüşmeleri yapılırken yine aldı sazi eline... Mealen şunları söyledi: **"Şimdi RTE, Adnan Menderes'i hep örnek veriyor ve örnek alıyor, Adnan Menderes başbakanken İstanbul Emniyet Müdürü'nü Bitlis'e tayin edip, gelip de o kişinin karısıyla ilişki kurup tekrar onu..."** (A.K. Partililerden uğultu yükselir, Kamer Genç, orali olmaz, devam eder.) **"Böyle bir kişiyi kendisine örnek alan Tayyip'in düşüncesi ortada!"**

'MENDERES'LE YATTIM. KOCAMI KURTARDIM'

Bu sözler büyük infial yarattı Meclis'in o ceylan derili salonunda. T. Çiller'in kankası, MHP Asena'sı olan Meclis Başkanvekili Meral Akşener'in Dersimli vekilin mikrofonunu kapatmasıyla boğuldu bu gerçekler de... Ortalık karıştı, apar topar kürsüden alaşağı edilerek sesi kesildi... Partisi de sahiplenmedi bu sözleri, özür dilettiler dakikasında, özel hayata müdahale bahanesiyle...

Sağın bütün kesimleri tarafından, başta A. K. Partisi'nin başı olmak üzere, tarihin en büyük demokrasi ve kahramanlık abidesi olarak yutturmaya çalışılan Menderes'in mazisinden bir yaprak ortaya dökülmesi kızılca kıyameti koparmaya yetti. Devreye muhalefeti ve iktidarıyla, sağ, solu, milliyetçisi, dincisi, yanarı, döneri bütün Meclis girdi, hepsi bir olup linç etmeye kalkıştılar garibimi, sanki anlattığı hadise yalanmışçasına. Söylenenlerin neresi yalan, neresi iftira? Dönemin mahkeme kayıtlarına bakın, daha neler bulacaksınız!..

Anladık, Menderes gibi bir dolantacıdan ve zorbadan feyz alıyorsunuz onlardan ama neyi kimden gizliyorsunuz? Sizi gidi şark tilkileri, sizi gidinin sermaye hempaları, hadi oradan!

Copa kafa atan insan türü!..

“**T**ek işlevi bastırmak olsaydı, iktidar kırılğan bir şey olurdu,” der M. Foucault.

Biz de devam edelim, M. Weber'e göre iktidar genel anlamıyla kişilerin ya da grupların, başkaları karşı çıktığında bile, kendi istediklerini gerçekleştirmesini mümkün kılar. Yani iktidar toplumsal bir ilişkidir. Sosyal sınıf farklılaşmasını ve tabakalaşmayı zorunlu kılan bu tanım gereği, iktisadi, sosyal ve siyasal elde etme becerisinin 'eşit olmayan' bir şekilde bölüşürüldüğü öngörülür. Sınıflar, statü grupları ve partiler, iktidarın toplum içindeki paylaşımının fenomenidir.

Marksist literatürde ise 'özel mülkiyet'in üretimin ve üretici güçlerin denetiminin bir aracı olan iktidar, sosyal sınıflara ve toplumsal eşitsizliğe dayanır. Bu eşitsizlik ortadan kaldırılınca kadar da bu durum varlığını koruyacaktır. Tarihin değiştirici itici gücü 'işçi sınıfı', içinde bulunduğu yabancılaşmadan kurtulacak, sınıf bilincini tersine çevirecek ve burjuvazinin iktidarını ortadan kaldıracak bir tarihsel güçtür; 'geçici' işçi sınıfı iktidarı ile sınıfsız toplum aşamasına kadar her toplumsal ilişkiyi kontrol altında tutacaktır.

İktidar olgusuna ister yukarıda sosyal bilimlere yön veren iki ana akım Weberyen ve Marksist perspektifle, yani makro düzlemde bakın, isterseniz bu iktidar olgusunu, varlığını, şiddetini, eşitsizliği, hoşgörüsüzlüğü, baskı ve zulmü içine doğduğumuz aileden başlatın, nereye giderseniz gidin o sizi bir gölge gibi takip edecektir ve yine bir gölge gibi bir türlü elinizi uzattığınızda ona ulaşamayacaksınız. **İktidar her türlü tanımından bağımsız bir şekilde bence canlı bir organizma gibidir.** Doğar büyür, beslenir gelişir, kendini koruma ihtiyacı hisseder, kendisine inananların varlığından güç alır, inanmayanların yok edilmesinden de güç alır, hatta yok edilmesini, susturulmasını kendi iktidarının ontolojik bir problemi haline getirir. Bu problem öylesine yakıcı bir varoluşsal sorun haline alır ki, **varlığımız varlığına armağan olsa bile yetmez ama evet olur.** Evet varlığımız varlığına armağan olsundur, hatta her Türk asker de doğabilir, ve hatta öldürmeye programlanmış belgesel canlıları gibi 'kendimizden olmayanları' bizim gibi düşünmeyenleri, postmodern tanımıyla -ki bu tanımların içeriği itibarıyla hiç sevmeyim- 'ötekileştirdiğimiz her farklı sesi, tınıyı, yazıyı, ya da nefes alan canlıyı iktidarımızın selameti ve dolaylı olarak kendi varlığımızın hayatta kalma garantisi olarak yakabiliriz, suda boğabiliriz, yok edebiliriz. Tarihte bütün iktidarlara ama bütün iktidarlara tanımı gereği ve varoluşsal durumları gereği hem ötekileştirmeye ihtiyaç duyar, hem de ötekileştirdiği her şeyden kurtulmayı

önümüze bir görev olarak sunar. **Siz tam, "Oh be bütün düşmanı denize döktük evlere dağılabiliriz artık," diyecekken ufuktan yeni düşmanlar belirir, "At bin! Kılıç kuşan!"** emri kulağınızda çınlar. Bu düşman ülkemiz tarihsel koşulları içinde kimi zaman gayrimüslimler -6/7 Eylül'ü hatırlayın- kimi zaman Yunanı, Rusu, Acemi, Kürdü, ama hep komünisti olmuştur. **Düşmandan ve hain saldırılarından dolayı ağız tadıyla rakısını yudumlayamayan ya da nasyonal coğrafya kanalı izleyemeyen biz zavallı vatan evlatları, düşman kapıdan mı gelecek bacadan mı inecek derken, paranoid şizoid ruh hallerinden çoktan seçmeli -ama birilerinin adımıza çoktan seçtiği- soruları karşımızda buluruz.**

Ülkede 12 Eylül diktatörlüğünün nur topu gibi doğurtup elimize verdiği 8 yıllık 'İslamîk' iktidar, kendisinden önceki iktidarlardan kullandığı gayrimeşru bütün kanalları kullanmakta bir sakınca görmüyor. Demokrasilik oyunu oynarken, demokrasiyi tanımından uzaklaştırmak ve kelimenin gerçek anlamıyla 'kendilerine Müslüman' bir tavır sergilemekten geri durmuyorlar. 15 yıl önce ülkesini bölmek için -Yugoslavya- NATO'ya destek olduğumuz ve bombaladığımız Sırbistan topraklarından kopup gelmiş, J. Menze'nin öğrencisi Emir Kustrića adındaki, sol dahil her şeye muhalif bir sinema yönetmenini Akdeniz'e kilitlemiş ordularına emrederek denize döküp, adamın canını karşı kıyıya yüzerek geçtikten sonra ancak kurtarabildiği 'yeni bir film senaryosu malzemesi'ni eline vererek ülkeden kovdurabilen iktidar ve yandaşı candaşı, demokrati, medyası, yönetmeni, yazarı çizeri, enteli, danteli... alayının desteği ile bu işi meslek edinmiş gulyabani değil de nedir? Adam yüzerek kaçtı gitti, biz bir benzerini o akşam sırf ona benziyor diye eşek sudan gelinceye kadar dövmedik mi? Memlekette bu zavallı adama benzediği için -yakışıklı da netekim- profil resimlerine övgü dolu sözler yazılanlar, bir hafta sokağa çıkmaya korkmadılar mı? **Suriyeli muhalif şair Adonis'in İslamı mı yoksa hegemonyalarını kurdukları, tersaneleri, dersaneleri, memleketin her köşesini işgal ettikleri egemenlerin İslamı mı?**

Rahmetli E. Said'e göre sömürge çocuğu devşirme, 'Trinidad'da doğdu, Londra'ya geldi, helal olsun sana Nobelli yazar V. S.

Naipaul, "Tarihte hiçbir emperyalizm İslam emperyalizmi ile kıyaslanamaz," diyerek bizlere emperyalizm dersi verecekken -hoş bana Lenin'inkiler yeter-, ister onur ister onursuzluk konuyu olsun, bir panele, konferansa ya da söyleşiye katılmasını ülkenin entelektüelinden başlayarak **kahvedeki adamının lincine** erişirmeyi başarmak her iktidarın yaratamayacağı bir hadisedir. Bu Frankeştayn durumunu doğrusu taktir etmek gerekiyor.

Şarkiyatçı Avrupa-merkezci bilim edebiyat dünyasının uşağı olmuş, olmamış- bence yeterince olmuş- da olsa bir düşün adamının, bir edebiyatçının, memleketi işgale gelmiş düşman ordusu gibi karşılanmasının hangi **İslamcı demokrasiyle** ilişkisi vardır? Adam "Müslümanlar aptaldır," demiş!.. Hangi Müslüman kardeşimin zeka düzeyini bir başka kişinin belirlediğini söyleyebilir misiniz? Eğer gerçekten adamın birisi çıkıp başkasının zeka düzeyini belirleyebiliyorsa o adamı ülkeye sokmamak değil, TÜBİTAK'ın başına geçirmek lazımdır. Benim bilebildiğim kadarıyla dünyadaki hiçbir TÜBİTAK, bir inanç grubunun, bir sosyal sınıfın ya da bir etnik grubun zekasını bir bakışta bilemez. Hatta istediği kadar laboratuvara soksun yine de bilemez. Biz bunu bildiğini sanan adamı ülkeye sokmayarak adamı haklı çıkarmış olmuyor muyuz? İngiltere'ye gidip kraliçenin ayağının dibinde, "Ben size demiştim onlar aptal diye," dese kim çıkıp hayır biz aptal değiliz diyebilecektir?

"Faşizm insanın kendine yakışanı giyememesi durumudur," diye özetlemiştik. Sanırım bu iktidar için söylenecek, en hafifinden faşistliklerini ellerine yüzlerine buluşturdıklarıdır. **Coplarla saldıran öğrenciler var bu ülkede! İş gücü bırakmışlar zavallı güvenlik teşkilatının gariban üyelerinin iş aletlerine kafa atıp bir de dayak yemiş numarası yaparak kendilerini yerlere atan garip bir insan soyu türedi öğrenciler arasında.**

Demek ki evrim devam ediyor, kim demiş evrim öldü diye? Darwin içimizde yaşıyor. Aldığı 600 lira asgari ücretle hayatta kalmayı becerebilen insanlar var artık bu ülkede. Üstelik 'açım' dediğinde de, "Açlık başına vurmuş garibimin bir de ben şu copu kafasına indirmeyeyim o isterse gelip

copa kafa atabilir!" diyen düşünceli insan türü de var. İktidarımız boş durmuyor işte. Kim demiş çalışmıyorlar? Belediyesinden, petrol şirketlerine, medyasından madenlerine kadar 'hortumculuk yapıyor' diye eleştirdiğiniz bu iktidar 'yeni bir insan türü' üzerinde çalışıyor da haberiniz yok! İktidarlardan oturttukları, referans aldıkları İslam dininin eşitlikçi, özgürlükçü, demokrat hatta direnişçi olduğunu iddia edip bire on bahis yapıyorlar utanmadan. **Mavi Marmara ile turist dolaştıran hak savunucuları, ülkelerindeki faili 'devlet' olan 3 bin can için, Sivasta yakılan 37 aydın için, ense köküne kurşun sıkılan namuslu bir yazar için, maden ocağında ölüsü kalıp cenazesi kaldırılamayanlar için de bir turist rehberi hazırlamayı düşünmez mi acaba?** Faşist iktidar başkasının olunca hak savunuculuğu, bizde olunca olaya Fransız kalmayı becermek midir insan haklarından bahsetmek? **Faşistliği su götürmez bir hakikat olan İsrail devletinden özür bekleyenler, kendi vatandaşlarından ne zaman özür dileyebilecekler?** Cumhuriyet tarihinin en geniş çaplı hak ihlali yasalarını çıkaran, çocukların elinde yumurta görmeye tahammül edemezken onlara üçer beşer silah taşıyabilecekleri yasalar çıkaranlar, rektör olduğu üniversiteyi babasının çiftliği zanneden ve öğrencileri sopalatıp kimliksiz okuldan atmakla tehdit eden 'hocalar'ı yaratan, kendileri gibi düşünmeyen herkesin **Silivri Sosyal Tesisleri'nde** istedikleri kadar dinlenebileceklerini ima eden ve hatta **değme 'Hollywood' senaryolarına taş çıkartabilecek uydurulmuş senaryolarla suç yaratan**, bu suça uygun suçluları da yaka paça bu tesislere tıkan siz değil misiniz?

İktidarı canlı bir organizmaya benzeterek başlamıştık, her canlı gibi bu ölmez sandığımızı iktidar da bir gün Zincirlikuyu manzarasına kavuşacaktır. Tabii TÜBİTAK marifetiyle düşmez kalkmaz bir Allah, bu iktidara yapışmış yeni insan türünü ölümsüzleştirmez ya da kopya koyun misali 'kopyala yapıştır'larını yaratıp başımıza daha onlarca yıl küçük küçük Tayyipler, Atalaylar, Güller, budaklar bucaklar yaratmazsa... Eceli gelen köpek cami duvarına işermiş. Cumadan cumaya üç cumhurbaşkanı bir başbakan gidilip geline o cami duvarları gelecekte 'gizli tanık' olarak ifade vermeye mahkemelere gelir... 'Mahkeme duvarı suratlı' bu sivil-faşistlerin duvara astıkları kirli çamaşırlarını deşifre etmekten çekinmezler. Ve buru İslam dininin hoşgörüsüne, çok sesliliğine, eşitlikçiliğine dayanarak yapacaklarından hiç şüpheleniz olmasın.

Kapitalizm yıkılan Berlin duvarının altında nasıl kaldıysa siz de küçük abdestinizi yaptığınız o duvarların tanıklığı sayesinde tarihe ve topluma hesabınızı vereceksiniz...